1889

350

300

Jöhn. F.
Jönason
är Ägaren
till denna Bock

ANDELIGA SÅNGER.

ANDELIGA SÅNGER

FÖR

JESU KRISTI KYRKA

AF

SISTA DAGARNES HELIGE.

ÖFVERSATTA OCH BEARBETADE

AF

JONAS ENGBERG.

FEMTE UPPLAGAN, GENOMSEDD.

KÖPENHAMN.
C. D. FJELDSTEDS FÖRLAG.
1889.

TRYCKT HOS F. E. BORDING (V. PETERSEN).

FÖRORD

TILL

FEMTE UPPLAGAN.

Det gläder oss, att härmed utgifva den femte upplagan af Sångboken, och hoppas vi, att den skall röna den samma välvilja, som de föregående upplagorna hafva rönt, hvilket, om så sker, skall tillfredsställa våra högsta förhoppningar.

Vi hafva, i den för handen varande upplagan, trott oss berättigade, att göra några få förändringar, i det elfva sånger hafva blifvit utelemnade och andra, enligt vår åsigt bättre afsedda för en samling af andeliga

sånger, blifvit införda. Äfven hafva några af de öfriga blifvit delvis omarbetade; men vi hafva dock sökt, att i det hela taget ej göra större förändringar än att den närvarande upplagan måtte kunna användas i förening med den föregående. Dessutom har antalet blifvit tillökt med trenne sånger.

I hopp om, att de helige i dessa sånger måtte finna en källa till glädje och uppmuntran, samt, att de måtte lända till Fadrens ära, förblifver jag eder broder i evangelii förbund.

C. D. FJELDSTED.

HYMN.

En gudaröst nu tonar öfver jorden,
Den ljuder ock hit upp till höga norden;
Ja, englastämmor ifrån himlen tala,
Som vilja väcka, kalla och hugsvala.
O, men'skoslägt! håll upp med brott och synd!
Tro Bibel, Mormons Bok — de dyra fynd —
Och gör hvad ordet lär! Du skall förnimma
Hvad till din frälsning hör i nådens timma.

J. E.

Nr. 1.

Morgonrodnans strålar träda
Utur natten, som har flytt;
Zions fana många gläda,
Allt upprättas nu på nytt.

Hedningskara! Högt beprisa
Och beröm blott Jesus Krist;
Ty helt snart han sjelf skall visa,
Att hans ord uppfylles visst.

Jordens store! Liksom agnar
Skall vår fiende förgås!
Ondskans motstånd intet gagnar,
Guds afsigter skola nås.

Ifrån himlen — fram ur jorden,
Sanning kom så skön och ren;
Zions ljus från vest till norden
Sprider ut sitt klara sken.

Nr. 2.

Gläd dig, o jord! Se, Herren vill
På jorden bland oss bo!
Nu hvarje själ sig rede till,
Att gå till Zions ro.

Gläd dig, du jord och menskors tal,
För Segervinnaren!
Låt mark och klippa, höjd och dal
Genljuda om vår vän.

Ej synd, ej sorg, ej bittra qval
Må störa hjertats frid;
Han komma skall från himlens sal
Just i beläglig tid.

Gläd dig, ty Herren gör dig ren,
Förbannelsen förgår!
Lik stjernors glans sprid ut ditt sken
I tusenårig vår.

Nr. 3.

Stor Herren är och till hans pris
Vi sjunga högt och gladt;
Ty han af nåd, så huld och vis,
Oss i sitt rike satt.

Nu mer än förr hans kärlek stor
Sig uppenbarar städs;
När Abrams Gud ibland oss bor,
O Israel, ej räds!

Ett evigt evangelium
Är kommet till vårt land;
Och sanning tränger till hvart rum,
Den går från strand till strand.

I all vår tid vi prisa må
Dig Herre, hög och stark;
Ty inom kort vi få hemgå
Till Zions blomstermark.

Ja, evigt lof dig offras skall
Af Zions syskonkrets;
Att du uppreste oss från fall
Och himlen har tillreds.

För vattnets och för Andens dop,
Vi prisa må ditt namn;
Mot Babels här och Satans hop,
Vi skyddas i din famn.

För hvarje ord du sänder än
Till oss i mörkrets verld,
Vi gifve tack och pris igen,
Ty du är äran värd.

Profeters röst bland oss är hörd
Om hvad, som snart skall ske,

De utså rikt till domens skörd,
Fast verlden synes le.

De Helige nu vandra bort
Till Zions härlighet;
Att Babels välde skall bli kort,
Hvar helig det visst vet.

Så klart det uppenbaradt blef,
Som var de gamles hopp;
Hvad hvar profet i forntid skref
Skall punktligt fyllas opp.

Nr. 4.

Kom Zions frälsta skara,
Och prisa Herrens makt!
I hafven fått erfara,
Att han har sanning sagt,
Som uti forna dagar
Sin sanning lät utgå;
Det honom nu behagar
Att handla likaså.

I skingrade af Juda,
Stäm in med oss i sång!
Låt harmonien ljuda,
Sjung alla på en gång!
Att det må rätt behaga
Vår Konung och vår Gud —
Må ingen sig beklaga,
Som är en Jesu brud.

Nu Israel sig gläde,
Fast Zions väg är trång;
Ej sorg du mer tillstäde
Att förorsaka tvång.
Från träldomshuset gå nu hem
Att tjena Gud i frid,
I Zion och Jerusalem,
I denna sista tid.

Så lyda gudaorden,
Hvars mening är helt klar:
Drag ut från syd och norden!
O Israel, var snar!

Om alla mörkrets andar
Med vrede derpå se,
Guds verk ej derför strandar,
Ty hvad han sagt skall ske.

När vi till Zion lända,
Liksom en äkta brud,
Med lamporna antända,
Vi vänta der vår Gud.
På oss med huldhet smila!
Din salighet oss gif!
Först tusenårig hvila,
Och sedan evigt lif.

Nr. 5.

Vak upp, hör rösten ljuder
Från Zions murar än!
Se, nådens Gud oss bjuder
En bättringsdag igen;
Men snart skall budet fara
Från Lifvets Furste ner,

Och i hans namn förklara,
Att tid ej gifves mer.

Vak upp, förr'n domen skallar!
Fly mörker! kom till ljus,
Den gode Herden kallar,
Kom till hans fårahus!
Se, dörrens öppning leder
Till Lammets brölloppsal —
En brud han sig bereder
Af frälsta slägters tal.

Vår konung är Messias,
Vår Gud, Emanuel,
Till frälsning han Elias
Har sändt till Israel.
De forna villogångar
Ej längre vandren på!
Om fienden er fångar,
I kunnen ej bestå.

Till ändan snart det stundar,
Då domen skall utgå;

Sitt rike Herren grundar,
Som skall för evigt stå.
Bryt sönder mörkrets bojor!
På tecknen gifven akt!
I folk i slott och kojor,
Erkännen Herrens makt!

I men'skor, hvilka hvimlen
Omkring i syndens natt!
Ett bud är sändt från himlen,
Som skänkt en härlig skatt;
Ty Mormons bok upptäcktes,
Förbundets bok kom se'n —
Från sömnen många väcktes,
Och vandra i dess sken.

Nr. 6.

Nu Ephraims budskap kalla
Som med basunaljud:
Vak upp, I folkslag alla!
Tillbedjen himlens Gud!

Nu Israels herdestenar
Med Josephs hus bli ett;
Nu blomstra trädets grenar
Mer skönt än förr man sett.

Ej Israel mer skall tvingas,
Men gå i frihetsdans;
Se, bruden nu omringas
Af härlig högtidskrans.
Ja, se på åldrig qvinna
Och silfverlockig man
Hur glädjetårar rinna —
Ty Zion seger vann.

Allt Josephs söner våga
För tusenårets fest;
Från syd och nord de tåga,
Från fjärran öst och vest.
Helt snart skall festens konung
Bland brudeskaran stå;
På must och vin och honung
Han vill oss bjuda då.

Nr. 7.

Låt Zion i sin prakt stå fram,
Iklädd sin skrud och krans!
Sjung harmoni för Zions Lam,
I helig högtidsdans!
Nu ilbud korsa land och haf,
Oaktadt Babels split;
Det frälsningsord, som Gud dem gaf,
Utsås med nit och flit.

Härolder, blåsen Guds basun!
Gån ut till jordens hörn!
Förkunnen hedning, svart och brun,
Att fly till vesterns örn;
Att i dess vingar söka skydd,
Emellan höjderna —
Den sanning finnes klart antydd —
Der njutes fröjderna.

Men förr än denna stora dag
Skall himlens ljus förgå,

Och solens glans bli matt och svag —
Bered dig Zion då!
Ja, månens skifva likna blod,
Naturens lugn bli bräckt;
Då sjunker Guds fienders mod —
Då ve den onda slägt.

Då brista skall den himmels hvalf,
Som öfver oss är spänd;
Vid babels fall hörs jordens skalf,
Dess inre eld är tänd.
Då ser man vattnen fly mot nord,
Der berg det fordom var —
Så vittna tydligt skriftens ord —
Der blifver slätten qvar.

Nr. 8.

Vår store Gud städs under gör,
Som ses från slägt till slägt;
Så snart ett finger blott han rör,
Är tingens ordning bräckt.

Det folk, som Gud ej trott, ej känt,
Skall se hvad ej det sett,
Att öarne och kontinent
Förena sig till ett.

Ja tänk, den dag omsider nås,
Då Guds fienders tal
Skall ropa: Klippor, vi förgås!
Fördölj oss i vårt qval!
Ej så med oss, som tro Guds ord,
Vi få en annan syn:
Af fröjd vi lyftas upp från jord,
Att möta Gud i skyn.

O stilla ro, som snart ingår —
Hvarom profeter talt —
Som ock vi tro oss förestår,
Då Zion ej blir qvalt.
O segertid! o sabbatsfrid!
Då allt är harmoni.
Än tåligt lid! håll ut din strid!
Med Herren segra vi.

Så snart de tusen år förgått
Och Satan sluppit lös,
Har Zions folk sitt prof utstått —
Då Gud din hämd utös!
Då vår förklaring försiggår,
Vi få odödlighet;
Se'n dessa fridens tusenår
Vi nå en evighet.

Nr. 9.

Förlossar'n för Israel, vårt ljus och vår tröst,
Till jorden skall komma igen;
Hans folk, det betryckta, skall snart blifva löst
Af Kungen, vår broder och vän.

Vi vete, han kommer till helgonens tal,
Och sätter i Zion sitt bo;

Ej längre vi dväljas i dödsmörkan
dal,
Men ingå till hvila och ro.

I otro och mörker ditt Israel låg,
Och ropte i öknen till dig;
Vår fiende gladdes när sorger han
såg
Oss möta på främmande stig.

Den fäderna trodde på, Israels Gud,
Med huldhet har tänkt uppå oss;
Han gaf oss af nåd sina rätter och
bud,
Och sade: Du skall ej förgås.

Nu frimodig var, oss Guds rike
skall ges,
Då Israel arfvet undfår;
På tidernas tecken det tydligt kan
ses,
Att frälsningens timme snart slår.

Hvad doldt var i himlen och hemligt
på jord,
Det är uppenbaradt igen;
Är tolkadt af englar, och sanningens
ord
Kungöres af trofaste män.

Nr. 10.

Den himmelska elden ibland oss
nu brinner,
Vi sista dagsverket ibland oss få se;
Nu fädernas ord sin fullbordan ju
finner,
Då det, som blef taladt, på jorden
skall ske.

Kör.

Vi sjunga lofsånger då hjertat upp-
lifvas;
Hosianna! Hosianna! för Gud och
hans Son!

All ära till honom i höjden skall
gifvas,
Från nu och för evigt. Amen, ja
amen.

Nu Herren sin hand har sträckt ut
öfver jorden,
Att samla hvart helgon trots djef-
vulens makt;
Guds fullmakt att handla är åter-
skänkt vorden,
Och hans prestadöme på menniskor
lagdt.

Båd' bröder och systrar förbundet
nu gläder —
De vittna: O verld, dina synder aftvå!
Det heliga folket sin vandring an-
träder,
Och trängtar att Ephraims dalar
uppnå.

I vatten vi döpas, ja menskan bör sänkas,
I likhet med Jesu begrafning och död;
De sjuka nu smörjas med olja och skänkas
Sin helsa af Herren, som hjelper i nöd.

Från norden nu Israel går med hvarandra.
Anförde af Moses, i eld och i sky;
På torkade djup majestätiskt de vandra —
Af folk och af skaror skall höras ett gny.

För Israel då skola gränserna röras,
Och lefvande vatten skall uppfriska dem;
Af Jehovas armar då folket skall föras,
Att säkert de komma till Ephraims hem.

Gud vill dem med välde och ära benåda
I Abrahams land, der de fordom ha bott,
De mottaga arfvet och Frälsaren skåda,
Och döpas med vatten så snart som de trott.

Välsignad skall blifva den väntade dagen,
Då jorden iklädes sin härliga skrud,
När jude och hedning af Gud är antagen,
Den dagen förkunnar basunernas ljud.

Nr. 11.

Haf tröst, du Zion, Jesu brud!
Af längtan har du brunnit,
Tills nu för tiden, himlens Gud
Har sändt hit ned sitt englabud,
Och du har nåde funnit.

Okunnighetens mörka natt
Betäcker jordens riken;
Man är af lögnen gripen fatt,
Man saknar sannings ädla skatt,
I fåfängt hopp besviken.

De flesta men'skors blick är skum,
Ej sanningen de finne;
Men snart förkunnas i hvart rum
Ett evigt evangelium,
Som fröjdar själ och sinne.

Upplåt din syn! gif noga akt!
Se, hopetals de komma!
Att gå i dop, som Gud har sagt,
Och emottaga Andans makt.
Samt del med alla fromma.

O Zion! klädd i högtidsskrud,
Brist ut i fröjd tillsamman!
Ty du skall vara Kristi brud.
Han kommer snart vår store Gud,
Då sjung ett evigt amen.

Nr. 12.

Banéret synes svinga
Kring Zions gudatron,
Och fröjdesånger klinga
I himlens region.
Nu väntas högtidsstunden
Då det skall bröllopp bli;
Vårt hjerta rörs i grunden,
Ty vi få del deri.

All sorg vill Gud afvända
Med Andans segerkraft,
Och i vår själ upptända
Det ljus vi förr ej haft;
Der allas hjertan brinna
Af kärleks ljufva brand,
Der hoppets mål vi hinna
I Zions fröjdeland.

Vårt hufvud, Israels förste,
Välsignelserna spar

Åt dem som städse törste
Till nådens källa klar.
Oss skänkes lifvets krona,
Som sprider gyllne glans,
Med Lammet få vi trona,
Och bära brudekrans.

Hvad glädje utan like,
Att i förbundet stå!
Att verka för Guds rike,
Ett arf bland helgon få.
Vi offra pris och ära
Till Gud — Halleluja!
Vår brudgumme står nära —
Vi hem till Zion dra.

Nr. 13.

Herrens folk sig skall förena,
Som en hjord kring herden god;
Han oss helga vill och rena
Med sin Ande och sitt blod.

Frukta vi att svage digna,
Gå vi strax till Frälsaren;
Han är redo att välsigna,
Lik en huld och trofast vän.

Målet dit hvarthän vi sigta,
Framför hoppets blick nu står;
Satan, verlden om oss dikta
Allt det onda de förmår;
Dock, framåt! det är vår lösen;
Ej försagd och modlös blif!
Utur helsobrunnen ösen!
Det oss skänker kraft och lif.

Ej vår tro vi må uppgifva,
Gud förbjude att så sker!
Med förökadt mod oss lifva!
Oss välsigna mer och mer!
Mot oss ler det goda landet,
Bjuder allsköns ymnighet;
Enighets- och kärleksbandet
Blifve fast i evighet.

Nr. 14.

Härligt det är ju att samlas tillsamman,
Blott för att dyrka vår Fader och Gud;
Ty vi ju delaktiggöras i stammen,
Om vi städs göre och lyde Guds bud.
Hör din församling, som jublar af fröjd!
Sänd oss din Ande från himmelens höjd!
Nåd och välsignelse låt oss nu få,
Då visst af hjertat vi sjunga alltså:
Pris ske vår Gud!

Herre! vi lofve inför dina blickar:
Trofaste vilje vi tjena dig städs;
Hjelp oss att segra då pröfning du skickar,
Ditt är ju riket, hvaröfver vi gläds.
Hela vår längtan och åtrå det är:
Verket befrämja af hjertats begär,
Så att en hvar i den eviga fred

Ärfva kan kronan för hvilken han
stred —
Må det så ske!
Kärleken, hoppet och tron oss upp-
lifva,
Att sammanslutas i syskonaband;
Många till Zion, vårt hem, sig be-
gifva,
Der de välsignas af patriarks hand.
Trofaste stridsmän kring banèret
står;
Men framför alla vår ledare går,
Följen hans ledning! hvem dröjer?
ej jag —
Kom till vår himmelske brudgummes
dag!
Halleluja!

Nr. 15.

Härlig är dagen,
Som nu är upprunnen;

Timmen är slagen,
Då Jehova-munnen
Frälsning tillbjuder —
Åter nådigt ljuder
Hans Sons evangelium.

Trots verldens villa
Guds verk nu utföres.
Sanningen gilla!
Det budskap nu höres.
Ljus kan oss gläda,
Mörkret vi frånträda,
Löste ur Babel vi gå.

Nåd vi erfare,
Som nu stå i kyrkan.
Lofvad Gud vare
Af vår sång och dyrkan!
Nu är hans rike —
Skönt förutan like —
Grundadt med makt på vår jord.

Nr. 16.

Gud Jehova! Du oss samlat har,
Skänk din Helge Ande till en hvar!
Gif oss alla styrka,
Att strida som sig bör;
Och lär oss rätt dig dyrka,
Som vi ej kände förr.

Ödmjukt bedja vi dig, nådens Gud!
Gif oss kraft att lyda dina bud;
Låt din hjelp ej dröja,
Ditt folk du ej förgät!
Se dina barn sig böja
Inför ditt majestät.

Sammanslut oss i förbundets band!
Sträck utöfver oss din allmakts hand!
Vi tro, att du bekröner
Och hörer med behag
Vårt tal, vår sång och böner,
På denna sabbatsdag.

Nr. 17.

Hvilken salig stund,
Då af syndens blund
Gud till lifvet oss väckte!
Ty på mörkrets stig
Vi ej kände dig,
Dock du handen oss räckte.
Först du oss lärde,
Se'n vi begärde
Döpas, vår Frälsare like;
Fröjd oss beredes
Då någon ledes
In i ditt himmelska rike.

Genom äldstes hand
Gud sin Helge And'
Ger den troende döpte,
Hvilken lydig var
Den, som synden bar
Och som oss återköpte.

Anden upphöjer,
Saligt förnöjer,
Och från ondt vill bevara;
Kunskap och visdom,
Som från Gudi kom,
Han vill dig uppenbara.

Nr. 18.

För dig, Fader kär,
Vi framträda här!
Vår tack och lofsång ljuder.
Af det nattvardsbord,
Helgat med ditt ord,
Förbundets folk du bjuder.
Din Förstefödde,
Som för oss blödde
Emellan bödlahänder;
Låtom oss bära
Hans namn med ära,
Till dess han återvänder!

Nr. 19.

I dessa kifs och tvedrägts mörka
tider,
När furstarne ej akta folkets blod,
Den prisas stor, som käckt mot
ovän strider,
Och som för landets värn en kämpe
stod;
Dock mer högaktas bör den man,
som *hörer*
Vår Herres Jesu evangelii ord,
Och *lyder* det, när det hans hjerta
rörer —
Han är, i sanning, ädel, vis och stor.

Men mera värd än den, som tror
och lyder,
Är den, som *håller fast* vid san-
ningen,
Som i sitt lif, Guds frälsningslära
pryder,
Fast afgrundsskaran vill utrota den,

Som härdar genom, och hvars hjerta lågar
Af helig eld och oförfärat mod;
Hvars kärlek allt för nästans välgång vågar —
Och den, som liknar Mästar'n, mild och god.

Vi, Herrens folk, som fram till ljuset trängde,
Som slöt förbund med Gud i heligt dop,
Och derigenom syndens bojor sprängde,
Vi få ett arf bland Zions frälsta hop.
Med brodersband till enhet sammanknutna,
Mot Lammets stad vi rikta nu vår gång;
Der dödens fjättrar evigt äro brutna,
Der jublar allt i salig högtidssång.

O syskon! bedjen Gud, han vill förläna
Den tro, som är på goda frukter rik;
Bjud frestaren, som alltid vill er tjena,
Hvar dag, hvar stund, ett kraftigt: *fjärran vik!*
Fäst lit till Gud! Hans Ande sök med ifver!
Saktmodig var, samt vaka, lid och bed!
Då fienden dig ej från Herren drifver,
Då når du *Lammets stad*, hvarför du stred.

Nr. 20.

När skall vårt öga
Skåda dig, Zion, Guds stad?
När från det höga
Kommer Förlossaren glad?

Herren tilldömer
Höghet och ära och makt
Till den ej glömmer,
Hvad han om Zion har sagt.

Arfvet på jorden
Gud vill till alla bestå,
Hvilka de orden,
Som han har talat, förstå.

Derför vi draga
Hemåt i brödraförbund,
Hvar vi mottaga
Vishet ur visdomens brunn.

Nr. 21.

Fröjden eder, Zions söner,
Öfver lifvets sanna ord!
Sänd med tillit edra böner,
Från den återlösta jord.

Fäderna det blef ju lofvadt,
Att Guds Son skall komma hit;
Han med Anden oss begåfvat,
Till hans ord vi sätta lit.

Många gåfvor han oss sänder,
Ty han hafver oss så kär;
Aldrig edra blickar vänder
Från det ljus vi skåda här.
Sanningsljus från himlens salar
Sändes hit till stoftet ned,
Tränger genom mörkrets dalar,
Bringar evigt lif och fred.

O, hur må vi städs oss fröjda,
Att vi i förbundet stå!
Der i Zion bo vi nöjda —
Straff skall verlden öfvergå.
Tusenåret snart upprinner
För Guds folk med frid och ro;
Salig fröjd man hos dem finner,
Herren sjelf vill när dem bo.

Nr. 22.

Evigt förbund
Lagdt är till grund,
Morgonstjernan så klar uppgått;
Zions stad skall uppbyggas af Gud,
Derom till oss är det kommet bud,
Och vi dess sanning förstått. :,:

Frälsning och frid
Skänkas dervid;
Jubla och sjung du Jesu brud!
Vi uppå klippan har grundat vårt hus;
Väl oss! vi få uppenbarelsens ljus —
För oss är Israels Gud. :,:

Der i Guds stad,
Salig och glad
Krönes hvar helig med krona och palm;
Jorden, som liknar Guds paradis,
Till vår Emanuels tack och pris,
Sjunger en evig lofpsalm. :,:

Evighets vår,
Tusende år,
Svinna så ljufligt vid festens glans;
Upp mot Guds tronhöjd, den himmelska jord
Närmas — förklarad och fullkomliggjord —
Smyckad med härlighets krans. :,:

Nr. 23.

Nu Zions sol belyst vår jord,
I Ephraims heliga land;
Dess strålar nå hit upp till nord,
Och lysa för hvar man.
Kom bröder, kom! o systrar, kom!
Vi må ej sofva mer —
Snart närmar sig all verldens dom,
Då Frälsaren man ser.

Nu många tusen få begär
Att gå till löftets land;

Guds Zion skall uppbyggas der,
Och nå från strand till strand;
Ty så uppfylles ju det ord
Af Herrens egen mun:
Befäst din stad på denna jord,
Och blif i mitt förbund!

O, låt oss derför friskt gå på,
Med oförfärat mod!
Vår Gud vill alltid med oss stå,
Han är vår Fader god.
O, må vi finnas ibland dem,
Hvars gerning och hvars tro,
Bereda dem ett saligt hem
I tusenårets ro.

Nr. 24.

All jorden sig af himlens Gud berömme!
Med englahand han sändt oss lifvets bud,

Och evighetens Konungs prestadöme
Nu står i helighetens tempelskrud.
Så kom nu, dyra själ, och låt dig lära
Den väg, som leder till upphöjelse!
Du slipper längre mörkrets bojor
bära,
Märk, Babels riken vänta straff och ve.

Det komma skall en dag, så het den
brinner,
Från ljusets nejder stiger Herren ned;
För sanningen då lögnen helt för-
svinner,
Hvaröfver fienden är ganska vred.
I säker sömn än Babels prester sofva,
Dem vredens skålar skola bringa qval:
Ty Guds profeter ingen frid utlofva
Till Babels sköka och dess döttrars tal.

Ej verldens lärdom för oss himlen
nära,
Men binder själen fast i mörkrets
tvång;

Men Zions lag förkunnar Jesu lära,
Till nådens skatter öppnar fri tillgång.
Nu budet ljuder: Du skall dig omvända,
Och tro och döpas uti Jesu namn!
Och se'n med Herrens folk till Zion
lända,
Ty der, allena der, är fridens hamn.

Så samlens förbundsfolk och låt oss
sjunga
Ett halleluja för vår store Gud!
Ja gläd dig i hans skydd, du barna-
klunga!
Du Zions borgarflock, du Jesu brud!
Nu brudedrägten låtom oss påkläda!
Ty snart han kommer med mång-
tusende,
Och brinner våra lampor, vi inträda,
Att brudesalens härlighet få se.

All tack och pris vi offra till dig åter,
Som är från evighet till evighet!

Till Lammets bröllop du nu bjuda låter,
Och skänker alla trogna salighet.
Halleluja! o Gud, du store furste,
Med Enoks flock jag dig lofsjunga vill,
Ja ditt är riket, makten, du den störste!
O Fader! led oss vid din hand dertill.

Nr. 25.

Till Lammets bröllop Herren dig inbjuder,
Nu åter genom sina tjenare;
Igenom dem nu vittnesbördet ljuder,
Profeters röst är hörd om hvad skall ske.
Den slägt, som är förvänd och ej vill känna
Guds bud — ej vandra lifvets rätta stig,

Men efter falska läror ifrigt ränna —
Aflägsnas ifrån Gud, förderfvar sig.

Dock ordet ropas ut, och slägtens öde
Nu hänger, så att säga, på ett strå;
Väl Herrens forna vittnen äro döde,
Men andra lefvande framför oss stå;
Gud sina barn med starkhet vill
bemanna.
Mot evangelii rena, starka and'
Skall verldens visdom helt vanmäktig
stanna,
TyHerren styrer allt med mäktig hand.

Emellan dolda skär, på vredgad bölja
Nu Zions skepp så stolt på hafvet går,
Förutan bäfvan Josephs söner följa
Framåt till festens sköna tusenår;
Ty kompassnålen lifvets kurs utpekar,
Och visar städse upp mot ärans höjd,
Och hvarje ädel helig aldrig tvekar,
Att följa uti allting glad och nöjd.

Nr. 26.

O, sköna tid för Zions unga rike;
Nu sprides evangelii bud;
Nu jorden sig med himlen snart förlike,
Ty fridsförbundet sändes ifrån Gud.

Hans röst så kallar: Kom, du fallna skara,
Kom till min famn, kom till mitt bröst!
Ack, kommen, söken skydd hos mig för fara!
Hos mig en källa fins af salig tröst.

Nu åter Jesus kärleksfullt vill samla
Förmedelst evangelium;
Så kommen, jordens slägter, unga, gamla!
Vid himlens nattvardsbord än finnes rum.

Se, uti öknen lifvets brunnar rinna!
I mörkrets rum nu ljuset står;
Väl dem, som söka, visserligen finna,
Och den, som beder uti tro, visst får.

Må ingen derför lifvets väg försaka,
Men gå till löfteslandet hem!
Ja trofast blif! och du skall frukten
smaka
Af lifvets träd uti Jerusalem.

Här ingen undfår Andens högsta gåfva,
Här ingen kan anamma allt;
Men ljusets barn, de böra Herren lofva,
Och akta på de bud, som han befallt.

Och Herrens bud är lifvets dolda
manna,
Och salig hvila, mödans lön.
Märk, ljusets barn blott tro det ädla,
sanna;
De hafva hopp att ärfva kronan skön.

Ja, sköna krona! dig vi eftersträfva,
För dig vi strida all vår tid.
För ovänsskaran må vi aldrig bäfva,
Men offra lif och gods, och blifva vid.

Att kämpa för Guds rike skall belönas
Med segerkrans på domens dag;
Dermed de ädle stridsmän skola
krönas,
Som hafva vunnit Herrens välbehag.

Halleluja! nu öfver jorden klinge,
Naturen blifve tempelsal!
All skapelsen sitt lof till Herren
bringe,
Tag pris af myriader englars tal.

Ack, led oss fram till rang bland
Enoks visa,
Till Abrams, Isaks, Jakobs bord!
Att vi dig der evinnerlig må prisa,
Ja dig, som fridsförbund har skänkt
vår jord.

Nr. 27.

Se, Guds rike blomstrar nu på jorden!
Hvem kan hindra det? Vi säga, hvem?
Zions söner draga ifrån norden,
Söka sig i vesterland ett hem.

Fullmakt fins att binda och att lösa,
Samt profet, apostlar och gudsmän —
Kommen hit, att lifvets vatten ösa!
Gud har prestadömet skänkt igen.

Budskap genom dem i verlden sändes,
Rösten ljuder länge, hög och stark;
Mången här och der till Gud omvändes,
Rätt nu mognar Zions skördemark.

Kristus snart i Fadrens makt skall komma,
För att hålla dom i denna verld;
Men han frälsar de trofaste fromma,
Och en hvar, som är hans rike värd.

Den, som ej från synden sig omvänder —
Stannar qvar i Babels mörka natt —
Blifver, när som domens dag anländer,
Utaf Domaren åsidosatt.

Nu du kallas syndens väg frånträda,
Tro och döpas uti Jesu namn,
Andan få, som skall ditt hjerta gläda,
Då du hvilar i hans frälsarfamn.

Nr. 28.

Kom, o du kungars Kung!
Vi vänta re'n på dig!
Du frälsta Zion, sjung
Och gå på lifvets stig!
Din ankomst är vår själs begär —
Ditt Israel snart samladt är.

Kom, tag bort synd och ve,
Och rensa allt med eld!
Ditt folk snart önskar se
Sin längtan tillfredsställd
Till Zions frid och harpospel,
Och få rättfärdiggjordas del.

Hosiannas himlaljud
Då juble Jesu brud,
Då få vi af vår Gud
Den hvita silkesskrud.
Med palm i hand och krona på
Hans härlighet vi skåda få.

Hell dig, du Zions Gud!
Mångdubbelt lefverop
Uppgår med högtidsljud,
Ifrån de frälstes hop;
Om Zion gör, hvad rätt det bör,
Oss ingen makt tillintetgör.

Nr. 29.

Farväl all jordisk ära,
Vi bjuda dig, farväl!
Ej syndens ok att bära,
Gaf Gud oss kropp och själ.
Vi sluta må förening
Med den, som sig utgaf;
Se'n vi i dop fått rening,
Har Satan intet kraf.

O, må mitt namn bli funnet
Ibland de Helige;
Må målet bli upphunnet,
Att jag en gång får se
Mer härlighet än själen
Härnere kan undfå;
Om Satan stinger hälen
Mer raskt jag fram vill gå.

Jag älskar Fadrens aga
Och bär på dagligt kors;

Jag fasta steg vill taga
Mot syndens, verldens fors.
Jag gerna må fördraga
Bli verldens spottefläck;
Dock aldrig vill jag klaga,
För Herren är jag täck.

Om Gud mig skulle pröfva
Med sorg en ringa tid,
Jag tålamod vill öfva,
Mig väntar Zions frid.
Vi Helige få heta,
Och hålla lifvets bud,
Att hvarje själ må veta
Det verket är af Gud.

Oss Kristus har begåfvat
Med Andens dyra pant;
Han håller hvad han lofvat
Och hvad han sagt, är sant;
Vi krans och krona bära
I bröllopphus en gång,

Då ära, ära, ära!
Skall bli Guds helgons sång.

Nr. 30.

O, hören, I slägten på jorden, ett ord,
Tillsändt oss från himmelens Gud;
Han öppnar sin famn och vill samla sin hjord
Af dem, som hörsamma hans bud.

Det budskap är sändt från de saliges kör,
Med sanning till jorden igen.
Och vittnen nu ropa: Blif döpt du, som tror!
Blif helgonens broder och vän.

Gif ära till den, som har allting frambragt,
Ty tiden sig närmar till skörd.
Friskt kämpen för sanning med full-myndig makt,
Låt ordets predikan bli hörd.

Nu rösten utropar: Gån ut, I mitt folk!
Undflyn ödeläggelsens garn!
Ty snart blottar skökan sin giftigadolk,
Att skada Guds heliga barn.

Helt snart skall det ljuda: Hon
faller nu ned
Från tronen af purpur och guld!
Af hennes misshandling församlingen
led,
Af blodet hon druckit sig full.

Hon derför skall skänkas det två-
dubbla mål,
Och drabbas af plågor och nöd;
Uppbrännas med eld på straff-
domarnes bål,
Ej undgå den eviga död.

Nog länge vi lidit dess grymhet och
svek —
Ett Zion oss väntar till lön,

När sången och ljudet af harpornas lek
Förkunna sabbaten så skön.

O, söner och döttrar af Zion, haf tro,
Ty vägen, fast kort, är dock trång;
Snart skolen I frälste Guds rike bebo,
Var trofast, ty glädjen är lång.

Nr. 31.

Zions härolder, på sanningens bana,
Skynden att utsäga himmelens bud!
Blåsen basunen! och slägterna mana,
Att sig bereda som Frälsarens brud.

Babylons riken skall darra och bäfva—
Sanning och ljus tränga fram på vår jord;
Fursten af mörkret med ifver ses sträfva
Hämnas en hvar, som vill tro på Guds ord.

Likväl Guds kyrka skall blomstra
som rosen,
Aldrig borttagas nu mer ifrån oss;
Israel ju hade i öknen ett Gosen —
Lyde vi Herren, vi aldrig förgås.

Stenen, den rullar nu fram öfver
jorden,
Farten och kraften förökas hvart år;
Zion, de heliges centrum är vorden,
Trofast förblif! full belöning du får.

Låtom oss derför arbeta för riket,
Som skall fortvara från tid och till tid!
Ljude än hånet och smädelseskriket,
Snart vi besällas af tusenårsfrid.

Varen beredde med lamporna klara!
Städse besinnen brudgummen är när,
Då huru sällt i hans sällskap få vara,
Eja! vi längte, ack vore vi der!

Nr. 32.

Yttersta tiden redan är inne,
Allt sin fullbordan skall nå;
Stenen, som Daniel nämner, vi finne,
Den skall belätet nedslå.
Babylon synes blifva förskräckt,
Evigt dess välde och makt är stäckt.

Våra fiender i tankarna hafva
Verket att stöta omkull;
Dock hvar och en uti snaran ses snafva,
Som utaf falskhet är full.
Glänsande bubblor är deras lust —
Oss leder hoppet från Babylons kust.

Ljuset från Zion strålar i norden,
Sanning från himlen utgått;
Frälsning tillbjudes folken på jorden
Af dem, som fullmakten fått.
Härlig nu morgonstjernan vi se,
Jorden och himlen af sällhet le.

Herren i Zion samlar så månge,
Som uti dopet vill gå;
Har du i Babylon varit en fånge,
Kan du dock friheten få.
Jesus skall aktas mest härlig och stor,
Då han som konung på jorden bor.

Nr. 33.

Se hur Guds sanning
Sina strålar sprider!
Ymnigt den skänkes
Som himlens friska regn;
Utan inblandning
Från hedniskt mörka tider,
Mer den ej kränkes
I prestadömets hägn.
Helvetets härar
Oss ej förfärar —
Herren, den Mäktige, strider för oss.

Intet dock mäktar,
Oväns svärd och lansar,

Emot Guds söner,
Emot dess starka här.
Fåfängt man fäktar,
Ty kronor och kransar
Helgonen kröner
Se'n man hos Herren är.
Ve! verldens stora,
Vägen förlora —
Stenen i Zion de stöta sig på.

Af dem, som dårar
Af verlden blifva nämde,
Eger dock mången
Lycksalighet och frid.
Gud oss utkorar,
Om än vi blifva klämde —
Israel var fången
I Babel sin tid.
Många oss skända,
Dock skall det hända,
Att vi för' dem i Guds Zion ingå.

Hvad är all trängsel,
Mot sådan skatt få vinna?
Intet att akta
Mot Zions härlighet.
Lide vi fängsel —
Der frid och fröjd vi finna.
Dithän vi trakta
Att finna salighet.
Sen ej tillbaka!
Gods eller maka
Må oss ej hindra till himlen att gå.

Ack! att det hände,
Att fridens store Förste
Snart återvände
Med englar högt i sky;
Tiden har ände,
Men först du Gud, den störste,
Budskap utsände
Igenom stad och by.
Jordskalf skall höras —

Babel förstöras,
Zion, grundfästadt på klippan, bestå.

Nr. 34.

Salems konungs prestadöme
Gifvet är till jorden ned,
Derföre vi nu berömme
Honom, som för verlden led.
Halleluja! Halleluja! Halleluja! Amen.

Arons prester nu frambära
Offer i rättfärdighet!
Mose söner Gud till ära,
Prydas uti härlighet.
Halleluja! o. s. v.

Gudomskraft sig uppenbarar
För den fallna menskoslägt;
Herrens tjenare förklarar
Allt skall ske hvad han har sagt,
Halleluja! o. s. v.

Hör de ord i verlden ljuder:
Samler mine Helige!

Kommen hit! jag eder bjuder!
Verlden skall sin jemmer se.
Halleluja! o. s. v.

Jord och himmel skall kungöra,
Huru mäktig Herren är;
Hvar och en skall se och höra.
Att hans ankomst snart är när.
Halleluja! o. s. v.

Städse Zion vill Gud prisa,
Här i tid och evighet.
Uti tro och gerning visa
Offer och lydaktighet.
Halleluja! o. s. v.

Vill du Fader nu antaga
Sång och bön, som till dig gå?
Oss kring dig så sammandraga
Att vi aldrig skiljas må.
Halleluja! o. s. v.

Nr. 35.

Åter kraftigt saltas jorden
Af det sanna lifvets ord,
Ifrån öst och vest och norden
Samlas folk till gästabord
Hän i vest på säker grund,
Som är sagdt af Herrens mun.

Evangeli engel redan
Himlens budskap har utfört,
Domen skall bli hållen sedan
Varningsordet blifvit hört;
Fåren känna herdens röst,
Zions Gud ger Zion tröst.

Lamporna i stånd vi sätta —
Visa jungfrur vaka städs —
Kläderna vi hvita tvätta,
Zions brudgum deråt gläds;
Ankomstdagen blir fördröjd,
Bruden väntar likväl nöjd.

Vid hans ankomst jorden röres,
Bergen smälta för hans blick;
Fröjd och lofsång då skall höras,
Utaf dem i dopet gick.
Se'n skall orättfärdighet
Aldrig göra oss förtret.

Derför, jordens folk, omvänd er!
Lyden Zions himlabud!
Bud på bud än Herren sänder,
För att värfva sig en brud.
Hvar och en, som har begär,
Kom till frälsning med Guds här.

Nr. 36.

Led oss fram, o Gud, vår Fader,
För oss till ditt Zions land!
Dina helgons täta rader
Du beskydde med din hand!
Helge Ande! Helge Ande!
Helga oss till kropp och själ.

Herre, öppna himlens fönster,
Godhet, nåd gif mer och mer!
Må ditt folk bli slägtens mönster!
Underfull oss verlden ser.
Himlens Herre! Himlens Herre!
Låt oss se din ankomstdag!

Och när verldens riken falla,
All dess storhet går till grus,
Och när domsbasuner skalla
Fägna oss i bröllopshus.
Lammets lofsång! Lammets lofsång!
Ljuda skall i evighet.

Nr. 37.

Att Zion skall segra, Guds löfte vi fått,
Fast Satan och verlden motstrider;
Ej Babylons vise Guds visdom förstått,
Mot domen nu tiden hänskrider.

Ja, draken och Babel utrusta nu sig,
Och säkert det blifver till slagtning
och krig.

Af modstånd och strid från fiendernas här,
Guds utvalda barn ej bortskrämmas,
Det kostar de förre ett gagnlöst besvär,
De skola till ansvar instämmas;
Men hvem kan afvända Guds utsträckta hand?
Nu hvetet skall samlas förr'n agnarnes brand.

Gå fram, kära bröder, på kallelsens stig,
Och hjertat för Herren bereden!
Mot orätt och synd fören segrande krig,
Och undfly den brännande vreden!

Ja, vaken och bedjen som strids-
män på vakt,
Och gören det goda af all eder makt.

Nr. 38.

Nu Ephraims väktare städs stå på
vakt,
Och ropa med allvar och styrka,
Så att deras stämma ur sömnen
har bragt
Rätt många, som nu vilja dyrka
Vår himmelske Gud och hans Son,
på det sätt,
Som Anden och ordet förklara för
rätt.

Nu snart hafver tiden ju hunnit
det mål,
Då mörkhetens furste skall dömas;
När Herren utgjuter sin hämnande
skål
Och himmelens vrede skall tömmas;

Då jorden af Anda och eld blifver ren,
Och strålar förklarad i härlighets
sken.

Väl den, som i tiden åtlyder Guds
ord,
Och sig för vår Frälsar' bereder,
Med tro och med dop och med
nattvardens bord;
Säll den, som Guds Ande städs leder.
Af smörjelse, tvagning — beseglin-
gens makt,
Fås visshet om arfvet, som för oss
är lagdt.

Tänk, bröder och systrar, hvad
hoppet är skönt!
Hvem vill arfverätten förkasta;
Ej önska att blifva med ära be-
krönt,
Men gent emot afgrunden hasta?

Nej, älskade, nej! fram att målet
uppnå,
Tänk, Jesus vill sjelf sätta kro-
norna på.

Nr. 39.

Herren vill sitt frälsningsverk
fullborda,
Som vidkommer denna fallna jord;
Tiden nalkas, då Guds Son, den
Smorda
Majestätiskt vill sig sjelf omgjorda,
Bjuda gäster in till nattvardsbord.

Jesu får den gode herden följa,
Ulfvar tjute fritt i vredgad mängd,
Herrens folk ej ljuset undandölja;
Jublande de plöja hafvets bölja,
För att hinna nya Kanaans ängd.

Mörkrets andar se derpå med harmen,
Hvilken från afgrunden är upptänd;
Fåfängt I mot oss så skriken, larmen,
Vi bevaras utaf gudomsarmen;
Ty vi bedja: Herre, hjelpen sänd.

Ingen Herrens gerning kan förhindra,
Hvad han säger, skall för visso ske.
Sanningstjernan skall för evigt tindra;
Drabbar nöden, så vill Gud den lindra,
Zions seger få de trogna se.

Medan krig och pest och hungersnöden,
Jordskalf, eldebrand och hafvens brus
Rundt om jorden söka rof för döden —

Babels riken undanryckas stöden,
Och dess lärobyggnader bli grus.

Snart skall rösten: Babylon är fallen!
Höras vidt omkring med tordönsljud;
Bättringens basuner, högljudt skallen!
Herrens menighet till festdag kallen,
För att möta Frälsaren och Gud.

Nr. 40.

När från nattligt hviloläger,
Du i dag stod opp;
Gaf du lof för natten flydda?
Bad du Gud från ondt dig skydda
Under dagens lopp?

Kör.

O, hvad makt i böneorden;
Bönen lifvar trötta fjät.
Så, hvad nu dig sker på jorden,
Bönen ej förgät!

Då du i ditt hjerta gifvit
Rum för vredens makt;
Bad du väl om nåd och styrka,
Tillgift ge, och hämd ej yrka?
Såsom Frälsarn sagt.

Kör.

O, hvad makt o. s. v.

När på sorgfri stråt dig mötte
Sorg och pröfning svår;
Sökte du i ödmjuk ifver,
Med den balsam bönen gifver,
Läka hjertats sår?

Kör.

O, hvad makt o. s. v.

Nr. 41.

Beskåden folkets mörka hvimmel,
Som svärmar rundt om denna jord!
De häda Herren i hans himmel,
Bespotta lifvets väg och ord.
Dock de sig goda kristne kalla,
Fast de förakta Kristi blod,
Och Babels lärdomar bifalla,
Och taga lögn för sanning god.

Och mörkrets täcke skyler jorden,
Och mörker djupt i menskan bor;
Dock dukar Herren gästaborden
För den, som hans inbjudning tror.
Men märk, Guds folk! likt skum
på vågor
Skall Babels visdom snart förgå;
Uti Guds vredes heta lågor
Kan deras eget verk ej stå.

Ty Jehova, all jordens konung,
Han talar sina skaparord,
Som äro söta såsom honung;
Den på dem tror blir heliggjord.
Märk! de, som Herrens verk motstrida
Och stöta sig mot Zions sten,
De skola straff och pina lida,
Och deras läkedom blir sen.

Men Herrens små, som undertvingas
För sannings skull af mörkrets här,
Af Lammets salighet dem bringas —
Snart höres: Babel fallen är! —
Och de skall ärfva hela jorden,
Ty de saktmodige den få.
Då hela Zion frälst är vorden,
Men bort de onda måste gå.

Nr. 42.

Guds engel nedsteg — hör hvad underverk stora!
Gaf kunskap om* Ephraims träd i Cumorah,
Med fullheten af evangelie bud:
Att samla de goda, så bjuder vår Gud.

Kör.

O Israel! O Israel!
Bered dig för Gud!
Så snart du får höra
Förlossningens bud.

En himmelens skatt — ja, en bok full med sanning,
Helt fri från tillsats af sofistisk inblandning;

Fullmakt ifrån himlen — celestial
lag,
Är tecknen på Zions befrielsedag.

Kör.

O, Israel! o. s. v.

I verldshafvets öar! I folkslag, gif
öra!
Ty ting underbara, vill Gud nu utföra.
Nu Zion skall blomstra för Kun-
gen, Guds Son,
Dit samlas Guds helgon långt fjär-
ran ifrån.

Kör.

O Israel! o. s. v.

I andliga män, som nu viljen ned-
rifva
Det rike, som evigt grundfästadt
skall blifva,

I sjelfve er skaden, som värst och
som mest,
Er tagen till vara, det vore dock
bäst.

Kör.

O Israel! o. s. v.

Nu Esai' spådom oss faller i hågen,
Som språkkunnig filosof och teo-
logen
Ej kunde uttyda, men fattigmans
son
Det gjorde med Urim och Tummim
till lån.

Kör.

O Israel! o. s. v.

Nr. 43.

Lofven Gud med jubelsång!
Sjungen alle på en gång
För Emanuel, vår drott,
Som oss skänkt så mycket godt.
Nu i denna sista tid,
Trots allt mörker, hat och strid,
Herren Gud lät ljus upprinna,
Att hans folk kan honom finna;
Och till undflykt gaf han dem
Zion och Jerusalem.

Utbasunen, tjenare,
Hvad, som skall på jorden ske!
Sjung med fröjd och lofsångs röst:
Herren har sitt folk förlöst.
Snart omstörtar Babels makt,
Eld förstörer all dess prakt,
Medan Zions folk skall trifvas,
Och af Anden sjelf upplifvas,
Då Guds barn bland englars kor
Jubla så: Vår Gud är stor!

Nr. 44.

Att Zion beredes, det budskap utgår
Till jordens folkskaror just nu;
Nu kommer helt snart ett befrielseår,
Då bojan skall brista itu.

Så mången med glädje i hjertat går hem,
Att tjena i Zion vår Gud.
Han tilldelar frälsning allena åt dem,
Som troget åtlyda hans bud.

Låt mörkrets härskaror oss möta med våld,
Guds verk skall dess fortare gå.
Nu samlas till Zion från främmande håll,
Ett folk, som skall trofast bestå.

Hvad saliga dag, när vår jord blir
omvänd,
Det varder för himlen en syn!
När Skaparen är af sin skapelse
känd,
Och Frälsaren kommer i skyn.

Så prisen Jehova, vår zionske drott,
Som grund till sitt rike har lagt!
Förkunnen för folket i hydda och
slott
Det budskap, Guds engel har bragt.

Nr. 45.

Vi glädjas och fröjdas i sång med
hvarandra,
Ej längre på jorden som främlin-
gar bo;
Nu ilbud från Zion i verlden om-
vandra,
Förkunna om tusen års hvila och ro.

Kör.

Då allt, som var lofvadt Guds barn,
skall dem gifvas,
Då ondska och ofrid ej närmar
sig dem;
Då jorden som paradislustgård
skall trifvas,
Och Jesus skal säga till Israel:
Kom hem!

Vi älska hvarandra, förbundet vi ära,
I enighet bo och från synder afstå;
Men Herrens straffdomar de onda
förfära,
Vi vänta den dagen, då frälsning vi få.

Kör.

Vi tryggt oss till Frälsarens ledning
hängifva,
Han förer oss ut ifrån allt tyranni,
Som ännu oss trycker, men än-
dadt skall blifva,
När rösten hörs ljuda: Nu Zion är fri!

Nr. 46.

Jesus är Frälsarens härliga namn,
Det för oss öppnar den Allgodes famn,
Skulden han för oss betalar;
Blodet utgöt han för synden, så stor,
Den sig omvänder och på honom tror,
Bygger på fasta grundvalar.

Nu här på jorden är sanningen ny,
Strålar som sol genom dunklaste sky,
Som Babels riken omhvälfver.
Fallet för Babel är hastigt och snart,
Derför, Guds folk, gån nu ut med en fart!
Vandren från Babylons elfver.

Gästabudsglädje af Jesus man får,
Då han regerar i tusende år —
Guds folk är ense till sinnes.
Helgonens ljufliga lofsång blir hörd

Då man uppskär sin välsignade skörd,
Lönen, den fulla, då vinnes.

Nr. 47.

Kom alle I Guds män! Gån ut hans namn till ära!
Gån ut i verlden än, att alla folkslag lära,
Det Jesu evangelium förkunnas uti många rum;
Och mången går till Zion till fröjd och frid.

Kom, I kringspridda får! och eder herde vörda!
Han fick så många sår, han bar den tyngsta börda;
Och hvad profeterna ha sagt, vi snarligen få se fullbragt;
Vi komma hem till Zion till fröjd och frid.

Den röst nu blifver hörd: Du bör
ditt fall begråta,
Få Andens vittnesbörd, din synd
vill Gud förlåta.
På Fadren kasta all din sorg, ty
han för barnen bär omsorg,
Och förer dem till Zion till fröjd
och frid.

När sorgen är förbi, och suckar
aldrig höras,
Vi ifrån träldom fri, till Zion åter-
föras;
Uppståndne få vi Jesus se, och
alltid vara samlade
Ett tusen år i Zion i fröjd och frid.

Nr. 48.

Till polens kalla gränser,
Till Indiens ängd så huld,
Till flodens strand, som glänser
I Afrika af guld;

Der pisangträden blomma,
Till palmbevuxen jord,
De ropa oss att komma,
Med Kristi dyra ord!

Guds allmakt har der säte,
Der syns hans fingers spår,
Dock menskan hans beläte
I syndens mörker går!
Väl han ock der förnöjer
Med gåfvor utan mått;
Men hedningen sig böjer
För döda gudar blott!

Vi, som hans nåd fått smaka,
Hans ljus betrakta få,
O, skall vår ljusastaka
Inunder skäppan stå?
Må frälsning, frälsning skalla,
Må Herrens ord bli sändt!
Till dess bland folkslag alla,
Messias namn blir kändt!

Hans pris må vinden bära,
Och vågorna ge svar,
Tills, likt ett haf af ära,
Från pol till pol det far!
Till dess vi frälsta skåda
Guds Lam, som dödadt var,
Bland oss för evigt råda,
Vår Konung, Gud och Far!

Nr. 49.

Kom, Israels äldste! förenad' med mig
Uppsök de uppriktige hvar de än stå;
Vi föra dem in på upphöjelsens stig,
Från Babel de gå för att Zion uppnå.
Till Babylon, till Babylon, vi säga farväl!
I Ephraims land få vi fröjda vår själ.

Väl säden är mycken och arbetet stort,
Men äro vi ett, då vi mycket förmå,

Så underligt fort skall Guds verk
blifva gjordt,
Till Israels städer i fjärran vi gå.
Till Babylon, etc.

Så kallen på stora, och kallen på små!
Att de sig omvända från synd och
från last;
Ja, kallen på hedning, på jude också,
Ty sista dagsverket nu fortgår med
hast.
Till Babylon, etc.

Så gå till de vise, och säg dem
Guds ord!
Hvad fordom han talat, skall nu
bli uppfyldt;
Inbjud ock de ringa till gästabuds-
bord,
Ty Herren välsignar af nåd, oför-
skyldt.
Till Babylon, etc.

Ja trösta, hugsvala den ringe alltså:
Var glad och var flitig, och fullkomlig blif!
Ty snart i de tusende år vi ingå,
Och sedan vi ärfva det eviga lif.
Till Babylon, etc.

Nr. 50.

Säg hvar fins Zions land,
Der hemkomst firas?
Der till sist fridens band
Kring oss skall viras;
Ty aldrig kan vår ro
I främlingslandet gro.
Kan här vår lycka bo?
Aldrig! nej, aldrig!

Fins väl den lifvets flod,
Hvars svall ej tryter?
Fins väl den kärlek god,
Som sig ej byter?

Ja, i den ängden skär,
Der Gud och Lammet är!
Hans vänner skiljas der
Aldrig! nej, aldrig!

Jesu god! dit oss för,
Du nådens källa!
I ditt land snart oss gör
För evigt sälla!
Der frälst din skara bor,
Der skall vår fröjd bli stor,
Der tystnar segrens kor
Aldrig! nej, aldrig!

Ja, helt snart i ditt land
Vår hemkomst firas.
Der ett fast fridens band
Kring oss skall viras.
Der kan ej smärtan gro,
Der få vi trygge bo,
Och vexling når vår ro
Aldrig! nej, aldrig!

Nr. 51.

Jag är främling, jag är en pilgrim;
Blott en afton, :,: bor jag här.
Gör mig ej hinder, ty jag vill följa
Guds folk till strids genom ök'n och bölja.
Jag är främling, jag är en pilgrim;
Blott en afton, :,: bor jag här.

Resemåltid i hast jag tager,
Som en jagad, som ett ilbud, stannar ej.
Jag står omgjordad kring mina länder,
Har vandringsstafven i mina händer;
Resemåltid i hast jag tager,
Som ett ilbud, :,: stannar ej.

Lammets måltid mig saligt hugnar,
Som en försmak, blott en försmak af hans ro.

Med fötter skodda, ur träldomsbandet,
Jag går att finna det goda landet;
Lammets måltid mig der skall hugna
I en evig, :,: evig ro.

Till det landet mitt öga blickar,
Evigt strålar, :,: solen der;
I främlingslandet är mörkt och farligt,
Der går jag vilse och stapplar snarligt.
Till Guds Kanaan mitt öga blickar,
Evigt strålar, :,: solen der!

Babel har ej den ro jag söker;
Nej, jag längtar, :,: till Guds stad.
Der gråter ingen, der slutar nöden,
Der bor ej synden, dit når ej döden.
Babel har ej den ro jag söker;
Nej, jag längtar, :,: till Guds stad.

Nr. 52.

Det fins ett land, som fröjdar ljuft
mitt hjerta,
I tanken jag det sköna landet ser;
Der inga qval, der ingen sorg och
smärta
Förbittra lifvets sälla stunder mer.

Dit hän som vänner låtom oss nu
sträfva;
Der är vårt hem, der finner själen ro.
Må ingen här sitt skänkta pund
nedgräfva,
Men verka för att nå de sällas bo.

Den port är trång, som till Guds
boning förer,
Igenom den vi finna skall vårt hem;
Och allt blir väl för den Guds vilja
görer,
Som ödmjukt och frimodigt vandrar
fram.

Derför vi böra trofast med hvarandra,
I Herrens kraft framåt mot målet gå;
Ty om vi på den smala stigen vandra
Vi skola till det sälla landet nå.

Nr. 53.

Hvad är det för en härlig ort,
Hvarom profeten kunskap bringar,
Hvarom kung Davids harpa klingar;
Der allt likt Libanon blir härliggjordt,
Och som skall Edens stämpel bära,
Och alltid blifva Gud till ära,
Och hvarest mark och höjd och dal
Skall smyckas såsom bröllopssal;
Och de förlöste inför Gud
Uppstämma sång vid harpoljud.

Jo, det skall ske i denna slägt,
Då Herren denna jord beträder,

Och sig uti sin gerning gläder,
Då Zion iklädd är sin brudedrägt.
Då Herrens Ande rikt utgjutes —
I Zion högtidsglädjen njutes —
Då lejon, lam samt ulf och kid,
De bo i frid till evig tid;
Då ingen lär att föra krig,
Ej menniskan förderfvar sig.

Du glada dag! o sälla stund!
Vi hälsa dig, ty snart du kommer,
Och bringar tusenårets sommar
Till dem, som trofast höllo Guds
förbund.
Vi prisa dig båd' gamla, unga,
Vår lofsång vi för dig nu sjunga,
Vi ropa högt halleluja!
För dig, o store Jehova!
Ack, hjelp oss intil ändan stå,
Att härlig segerlön vi få.

Nr. 54.

Se öknen och de torra platser grönskas,
Och ödemarken liknar paradis;
Man vinner allt, hvad värdigt är att önskas,
Om först Guds rike sökes på allt vis.
Guds stad af Sarons rosor skall förljufvas;
Och Karmels prydelse skall bringas opp —
För fienders förfång man der ej grufvas,
Vår styrka blifver kärlek, tro och hopp.

Till den svagtrogne den uppmuntring säger:
Frimodig var, och icke mera svag!
Vår Gud all verldens värde noga väger,

Det blifva skall en vedergällningsdag;
Ty Zions folk ej alltid skall förtryckas,
Men ondskans makt inskränkas må en gång,
Ty orättfärdighet ej städs skall lyckas,
Men alla orättvisas straff blir lång.

Till höghet, ära, Gud sitt folk skall föra,
De blindas ögon skåda dagen klar;
De döfvas öron kunna äfven höra;
De halte språng som skogens hjortar tar; —
De stummas tungor tala tydligt orden,
Och källor uti öknen springa fram
Ifrån de rum, der drakar bygt i jorden —
Nu bo tillsammans lejon, ulfvar, lam.

En banad väg för Herrens folk
skall gifvas,
Och den skall kallas helgedomens
stig;
Ej de ohelige bland helgon trifvas,
Men efterhanden uppenbara sig —
Den vägen är blott lagd för Jesu
dårar,
Som emot verldens hot frimo-
digt gå,
Ty den, som Jesu kors sig här
utkorar,
På smala vägen skall visst målet nå.

Se Guds förlöste barn med seger-
kransen,
Med glädjesång och frid och evig
fröjd!
Der rörer sig i stora högtidsdansen
En helgonskara himlasäll, förnöjd.

På glada Ephraim, Guds patriarken
Välsignelserna profeterar visst;
Här ingen fattig blir, ty höjd och marken
Skall gifva fullt till dem, som förr haft brist.

Nr. 55.

Zion! när på dig jag tänker,
Känner hjertat himmelsk lust;
Hårdt mig trycka Babels länker,
Långt från älskad hemlandskust;
Men som dufvan med sitt blad,
Söker jag den sköna stad.

Jag är lik en skymfad fånge,
På en långt aflägsen strand;
Fast fiender äro många,
Kämpar jag för Zions land

Att med frälsta slägten der
Bo, och se min Frälsar' kär.

Här mig nöd och fara hotar,
Än jag är i främlingsland,
Men jag likväl icke knotar;
Lik en tungt bebördad man,
Korsets bana vandrar jag
Väntande en salig dag.

Ja, den dag må snart inträda,
Då jag ibland helgons tal
Skall i Fadrens hus mig gläda,
Uti öknens fria dal;
Då skall Babels töcken fly
Bort för Zions eld och sky.

Tankarne sig trånfullt svinga
Till den tid, jag höra skall
Klockorna i Zion ringa,
Och förkunna Babels fall.
Då är jag så säll och glad,
Hjelp mig Gud till Zions stad.

Kära bröder och medäldste,
Öfverallt på denna jord!
Låt oss samla hem de frälste,
Föra dem till Herrens hjord,
Och när vi ha samlat dem,
Gå vi in i glädjens hem.

Nr. 56.

Zion är vår resas mål,
Tänk härpå, du köpta skara!
Nu låt ingen martyrbål,
Åstadkomma skräck och fara.
Fröjda dig, du ega kan
Tusenårets arfveland.

Är du det bortlupna får,
Och din väg sig fjärran kröker;
Efter dig din Jesus går,
Han i ödemarken söker.
Ingen herde är som han;
Syndare han tager an.

Ack, du ljufva himlaro!
Der de högste Gudar vistas;
De trofaste der få bo,
Frid och enighet der stiftas.
Fader, dina helgon gif
Härlighet och evigt lif.

Eden, som förlorad gick,
Genom Jesus dubbelt vinnes!
Höjen, bröder, modig blick!
Lammets stad på jorden finnes.
Måtte till Guds högtidsfest
En och hvar bli värdig gäst!

Nr. 57.

Nu Zions fana höjes,
Att alla det kan se;
Den stolte nederböjes,
Och Babel väntar ve.

De svage gå som hjeltar,
Dem ingen kan motstå;
Och stenen fram man vältar,
Som allt skall sönderslå.

Det samma Adam kände,
Samt Enoks helgontal;
Profeterna, Gud sände
För det led spott och qval.
Den tid dem var betecknadt,
De stredo ut sin strid;
I döden se'n de bleknat
Och hvila ut i frid.

I kamp mot mörkrets ränker,
Nu ljusets härar gå;
Ty Zions Konung tänker
Fiendens makt nedslå.
Snart himlens Gud anländer
I härlighet och makt;
Då folk från fjärran länder
Tillförer det sin prakt.

Då sorg och nöd ej råda,
Hvar trofast lönen får,
All verlden får då skåda,
Att Zion frigjort står;
Ty Jesus då skall trona
Ibland martyrers här,
Och skänka lifvets krona
Till dem, som kämpat här.

Nr. 58.

Öfver hafvet hän och gröna slätter,
Der tempelberget majestätiskt står;
Dit min fot till vandring nu jag sätter,
I det förlofvade land,
Der ett hemman med boning jag får.

Patriarken Jakob anförtrodde
Det land till Josephs säd som egendom;
Der qvistar öfver muren ymnigt grodde,

Detta land hafver jag kär,
Dit vända nu slägterna om.

Här man njuter solens röda drufvor,
Höjd och dal af daggen blir bestänkt;
Guld och perlor fins i dolda grufvor.
Landet med Ephraims höjder
Är kransat, befästadt, tillstängdt.

Herrens folk sin högtidsfest der firar,
Der lär man sannings ord och dygdens bud;
Lifvets frukt så frodig der framspirar —
Der blir Guds stora församling
Mångfaldig och mäktig i Gud.

Nu Guds kyrka blomstrar skön i dalen,
Lik en funnen oskattbar klenod;
Der för Lammet redes brölloppsalen.

Han vill mottaga sin brud,
Han, Konungen, Fursten, så god.

Der ett tempel Herrens folk nu
bygga,
Att besegling få, som Gud sjelf sagt,
Samt nycklarne, som salighet be-
trygga,
Så att vi frälsning kunna få,
Med fäder, med barn och med slägt.

Der skall Herrens stad och tron
upphöjas,
Der han vara vill ett tusen år;
Babels väldige i stoftet böjas;
Men den förtryckte på jorden
Sin frihet och ära då får.

Derför till det land står min för-
hoppning,
Tidt på längtans vingar flyr jag dit;

Der står sällhet, ära re'n i
knoppning,
Att dithän lyckligen hinna,
Gud gifve mig ifver och nit.

Nr. 59.

Snart kreaturens suckan skola ändas,
Ty sabbatshvilan förestår;
Då öfverengeln med sin här skall
sändas,
Att binda draken i de tusen år.
Guds Zion då af fröjd sin sorg
förgäter,
Bland sina händers verk då Ska-
par'n bor,
Hvad glädje vid hans åsyn stor!
Ej smärtans tår vårt öga väter.

Då Herrens barn i fridens skuggor
hvila,
I salighetens paradis;

Och Gog och Magog årligen ses ila,
Att dyrka Gud på sanna helgons vis.
Dig Jehova, dig Zebaot ske ära!
Du vill då trona i Jerusalem;
Och Zions stad blir Gudars hem
Dem englar all sin hyllning bära.

O höga mål! dit hoppet trånfullt syftar;
Strid trones kamp! den blir ej lång!
Snart själen sig från hyddans fängsel lyftar,
Hon längtar genomgå den porten trång,
Som leder upp till ärans troner sköna.
Blott den, som trofast öfvervinner här
Får första rang bland helgon der,
Som Herren Gud skall härligt kröna.

Nr. 60.

Zions kämpar! rusten eder,
Omkring höjderna håll vakt!
Fåfängt Babel sig bereder,
Samlar all sin vapenmakt;
Aktar på
Att nedslå
Templen, som i Zion stå.

Lef rättfärdigt, håll Guds lagar!
Bed om kärlek, tro, frimod!
Fienden oss städs anklagar,
Ja, han kräfva vill vårt blod;
Svärdet tag —
Hjerteslag
Vinn mot mörkrets här hvar dag.

Tidens fullhets segerfana
Fören fram i högtidståg!
Oss en daglig kämpevana
Gifver mod i själ och håg.

Käkt man går
Trots de sår,
Som man under striden får.

Herrens sak är så befunnen,
Af de helige hvar tid;
Och erfarenhet blir vunnen,
Genom bön och helig strid.
Skulle vi
Då gå fri,
Och ej något näpste bli?

Mången vill dem Gud skall kröna,
Se'n de fäktat några dar;
Men så snart de börja röna,
Att det gällar fullt allvar;
Då se vi
Att de bli
Fängslade till slafveri.

Men den rätt Guds vägar känner,
Frihets härlighet förstår,

I hvars bröst Guds kärlek bränner,
Den Guds Ande söker, får;
Icke han
Svika kan,
Utan kämpar som en man.

Seger efter kamp vi vinne,
Fienden blir nedergjord;
Och till harnesk vi ombinde
Englars vittnesbörd och ord.
Strid och sår
Snart förgår —
Zion segerkransen får.

Nr. 61.

Ett folk sammankallas långt fjär-
ran ifrån,
Ty Herren vill bygga en stad,
Bereda en tron för sin salfvade
Son;
Hvad Zion skall då blifva glad!

Då Allfaders vilja fullbordas på jord,
Naturen får hvila i fred;
Då lydnadens anda i Zion blir spord,
Då englarne sändas dit ned.

Då helgonen dricka af lifsbrunnen ren,
Som lifvar själ, anda och märg;
Beskyddad man är ifrån Babylons men
Bland Ephraims skyhöga berg.

De lägga så glade en tiondepart
I Herrens förrådsmagasin;
Från himmel till jord strömmar regnet så klart,
Och marken ger gröda och vin.

I Malaki spådom det blifvit oss sagdt:
Det folk, som med Gud gör förbund,

Det vill han välsigna med ära och
makt,
Dem välgång skall följa hvar stund.

Men åter han säger — på det gif-
ven akt —
En hämdedag stundar helt visst,
De onde som visat mot Herren förakt,
Skall brännas som ogräs och qvist.

Och Jesus med helgon i konunga-
prakt
Skall komma till Zion en gång;
De starka då gå med celestial makt,
Att strida mot mörker och tvång.

Då arf skall undfås af rättfärdigas
säd,
Men verlden skall dom öfvergå;
Allt ondt skall förtäras — o Zion,
dig gläd!
Då skall du med ära bestå.

Nr. 62.

Förlösas skall jorden, den vida —
Så hafva vi skriften förstått —
På elddopets prof ses hon bida,
Sitt dop uti vatten hon fått;
Hon då skall Guds helgon tillhöra,
Som vågat och vunnit sin strid;
Och Jesus, dess konung, skall föra
Sin spira på jorden i frid.

Då krigståg af jordens nationer
Om länder och riken ej förs;
Trumpetens ljud, svärdslag, kanoner
På slagfält, i rymden ej hörs;
Men sånger till Fridsfursten höras
Af Gudars och helgonens kör;
Ja, guldharpors strängar då röras,
Hosianna till Gud man då hör.

Den späde skall drifva på bete —
Ja, björnen bland kor och bland får,

Och pardern samt ulfven vi vete
Bland kalfven och fålen då går;
Och lejon vid lam skall då vandra,
Och barnet vid ormen ha fred;
Då djuren ej hata hvarandra,
Se'n draken till afgrund far ned.

Och Adam, «den gamle af dagar»,
Då ses med sin drottning så skön;
Då skapelsen frigjord ej klagar,
De goda få ärfva sin lön.
Då forntidens öfversteprester,
Ja, Abel och Enok, vi tro
Ej aktas som främmande gäster,
I staden med grundval de bo.

Bereden, bereden nu eder,
Som bären den snöhvita skrud!
Nu seger till festen oss leder,
Om kröningens dag få vi bud.
Ack, kämpen till blodet trofasta!
Ej räds någon annan än mig;

Men efter fullkomlighet hasta,
På sanningens heliga stig.

Då jorden utaf oss skall egas
Som kungar och prester i fred;
Ja, evigt lifs kronor tillvägas
För oss och till barnena med.
Ej något vår kunskap försvagar,
Vi känna då gudarnes Gud,
Och utgrunda himlarnes lagar,
Guds visdom och kärlekens bud.

Nr. 63.

Se, jorden skall som Eden le!
Guds helgon henne eger,
När Jesu åsyns glans vi se,
Då han från himlen sig skall te,
Till Adams slägtens seger.

Ja, snart han kommer, han vår Gud,
Att öfver verlden döma;
Hans fiender med klagoljud
För sent sig ångra — Herrens bud
Så helt de kunnat glömma.

Då måste alla böja knän —
Då bräns de torra grenar;
De onde banna Gud — dö hän.
O käre Fader, tro förlän!
I dig du oss förenar.

Ej höres krigarskarors gny,
Ej blodbad marken skölja —
Då jorden är som skapad ny,
Då Zions eld och ljusa sky
Städs Lammets stad skall följa.

Sjung Zions skaror! — Gläd dig
jord! —
Guds folk, fly hän till bergen!
Nu Abrams, Isaks, Jakobs bord

Tillreds för folk från öst, syd, nord;
Dithän i tid er bergen.

Snart kommer tusenårets dag,
Som Guds profeter spådde,
Då skipas rättsligt Herrens lag —
I helgon! fram till Zion drag,
Att skörda hvad I sådde!

Du folk, som frihetsfanan bär,
Drag hem — i Zion stanna!
När afgrundsdraken fängslad är,
Skall Israel, den stora här,
Högt jubla hosianna!

Nr. 64.

Gläd dig Zion! gläd dig jord!
Se din konung till dig kommer;
Gläd dig folk i höga nord!
Se, han bringar evig sommar.

Skapelsen blir fri från qval,
Jemn' bli både berg och dal,
Frid och sanning bo på jorden,
Då Guds Zion bygdt är vorden.

Böj dig för din konung, själ!
Hyllning till den Högste höjen!
Kejsare så väl som träl,
För hans tron er ödmjukt böjen!
Snart på jord, i Zion han
Kungaspiran förer an;
Mörkrets makter undanvike,
Hans är salighetens rike.

Ibland hela Israel
Skall han vara öfverdomar',
Helgonskarorna jemväl
Följa med — nedbryta bommar;
Sjung då I till Zion gån:
»Hosianna, Davids Son!»
Sjung af fulla hjertefröjden:
»Åra vare Gud i höjden!»

Nr. 65.

»Nu Babel är fallen», så rösten snart ljuder,
Mörkret flyr undan, men ljuset blir klart!
Jesus som konung regerar och bjuder
Bland de utvalde på jorden rätt snart.

Tusenårshvilan till jorden snart kommer,
Synd, död och Satan bli lysta i bann;
Skapelsens längtan, Guds härlighets sommar,
Efter de sex dagars frost, sig infann.

Lejon och lammen de gå med hvarandra
Örnen och dufvan man ser på ett blad;

År efter år många hedningar vandra
Upp att tillbedja i konungens stad.

Jehovas namn vinner ära på jorden,
Honom då känna båd' stora och små;
Helig och vis är då menniskan vorden,
O, hvilken glädje, att hoppas derpå!

Nr. 66.

Glade vi se till den höghvälfda himmel,
Snart kommer Jesus, vår Frälsar' och vän;
Länge vi suckat med skapelsens hvimmel,
Nu våra hjertan sig vidga igen;
Ty det kom budskap till oss från det höga:

Herren af himlen hos eder vill bo,
Vänden mot Zion ert spejande öga!
Snart gå vi in till hans hvila i ro.

Bröder och systrar! ack låtom oss vaka!
Hafva på tidernas tecken all akt,
Låtom oss Babylons lustar försaka!
Men sträfva fram till vårt mål oförsagt.
Zionske kungen skall rättvist belöna,
När vi ej sofva, men tjena vår Gud;
Alla, som segra, skall Herren bekröna,
Skönt dem ikläda den snöhvita skrud.

Verld! fast du skryter, ditt prål kan ej båta,
Tanken om Zion förblifver mitt stöd;
Midt i all prakt dina barn måste gråta,
Midt i din rikedom lider du nöd.
Söner af Zion, och döttrar tillika!

Samman med Frälsaren skola vi bo;
Nu låt oss tolka för arma och rika
Vigten, att frälsarebudskapet tro.

Nr. 67.

Den tid går aldrig, aldrig ur vårt minne,
Då Jesus en gång uppsteg på ett berg;
Bland lärjungsflocken der vi honom finna,
Hans tal inträngde genom ben och märg.
Bland mycket folk, bland sina kära vänner,
Han sade: Himmelriket tillhör hvar,
Som fattig är i andan och som känner
Sin svaghet för sin Gud och korset bar.

Säll den, som söker städs Gud Fader ära,
Och dricker utur sannings klara flod,

Samt grundar på Guds lag och rena lära,
Den finner lifvets spis, samt kraft och mod;
Ty himlens dolda manna ymnigt gifves,
Åt dem hos Herren söka kraft och stöd;
Liksom ett barn vid modrens bröst de trifvas,
Ty jag är verldens ljus och lifsens bröd.

Säll den, som är saktmodig i sitt hjerta,
Den ärfver jorden i all evighet;
Och den, som lindrar bröders nöd och smärta,
Får hvila ljuft i frid och salighet;
Och den, som är försonlig mot ovänner,
Och dömer mildt, är Herren nådelig;

Ty den barmhertige min Fader
känner,
Han skall bestå i dom för Gud och
mig.

Säll den, som känner idel törst och
hunger,
Blott efter sanning och rättfärdighet;
Ja, säll är den, som midt i sorgen
sjunger,
Ja, den som här i lifvet söker det:
Att noggrant efterlefva Fadrens lära
Och vandra städse i min efterföljd;
Säll den ej blygs, att smädekorset
bära,
Och bli af hädelserna öfverhöljd.

De rena, kyska hjertan skola skåda
Guds härlighet och af min fullhet få,

Och de fridsamme frälsas från all våda,
Den högste Gudens barn de trofast stå.
Och när du hörer dig af verlden nämnas
En dåre — trösta dig helt lugnt dervid,
Att Gud all orättfärdighet skall hämnas,
Och gifva dig din lön och arf i frid.

För den skull, Fader, låt mitt hjerta vara,
En boning för din Ande god och sann,
Att jag må tjena dig och fritt förklara,
Att jag i ditt förbund all sällhet fann,

O, låt ditt Zion mäktigt, härligt
blifva,
Låt mig som borgare deri få bo,
Med hustru, barn och hvad du mig
vill gifva,
I tusen års och evigheters ro.

Nr. 68.

Min själ ej mera ängslas,
Men lifvas af Guds ord,
Ej mer mitt hjerta fängslas
Till något här på jord,
Som kan min vandring hindra;
Om jag än led besvär,
All sorg vill Herren lindra,
Ty han min Fader är.

Jag nu i Jesu rike
En borgar' blifven är,
Och ljus förutan like,
Af Anden strålar ner.

Nu rätt jag fatta torde
Mitt ärende på jord,
Se'n Gud sitt verk kungjorde
Till oss i fjärran nord.

I Babels mark jag sådde
Förhoppningarnes frö,
Men gro de ej förmådde
Inunder is och snö,
Ty köld och mörker råda
Der ordets ljus ej står,
Men nu Guds englar båda
En tusenårig vår.

Af fröjd jag nu uppstämmer
Halleluja till Gud,
Ej sorg mitt hjerta känner,
Ty jag är himlens brud.
Till alla vill jag säga:
Ack, kommen, slut förbund!
Ty intet kan uppväga
Er sällhet från den stund.

Nr. 69.

Upp jordens slägten! upp och sen!
Upp, sofven ej så trygga!
Ty Babels hopp och falska sken
Skall evigt gå tillrygga.
Er vänden om,
Ty straff och dom
På ondskans barn skall falla —
Sin sköna brud
Med fridens bud
Vill Gud till ära kalla.

Vak upp! se, tecknen på den dag
Nu städs sig uppenbara
I sol och måne — krig och slag
Nu öfver jorden fara.
Ja, verlden all
Tycks stå för fall,
Och skall till aska brinna.
Dock några få

Än tänka på,
Att först Guds rike finna.

Hvad båtar då all verldens prakt,
Dess rikdom, gods och ära?
Hvad hjelper då all kungamakt —
Att kejsarkronan bära.
Hvar fins den vrå
Dit man kan gå
Att undan Gud sig gömma?
Han kommer då
Att nederslå
De onda, och att döma.

I Herrens barn, förenens blott!
Upphöjen eder stämma!
Om än I möten hat och spott
Så låten er ej skrämma;
Snart himlens Gud
Vid domens ljud
Vill full förlossning sända.
Från kamp och strid

Till evig frid
Han allting då skall vända.

Nr. 70.

Bön och kärlek ställ som himlavakter
Emot köttslig lust, som snart är väckt,
Strid och öfvervinn de onda makter,
Som har åtskiljt Gud och Adams slägt.

Ej den stridsman föll i kampens hetta,
Som en hjertlig tro till Gud har haft;
Bed med tro, i pröfningar mins detta!
Då du finner nådens segerkraft.

Tag ej äran sjelf om seger vinnes!
I dig sjelf du är till intet god;
Spörj ditt hjerta om det städse minnes
Kristus hängd på korset, full af blod.

Må du aldrig mera spjutet hvässa,
Som har genomstungit djupt hans bröst!
Sätt ej törnekronan på hans hjessa,
Med hans bödlars blanda ej din röst.

Bed och älska! bed att han fullbordar
Verket, som han har hos dig begynt;
Bed att han med sanning dig omgjordar,
Han ger lifvets bröd förutan mynt.

Bed och älska, bed han dig benådar,
Ger dig kraft att strida som du bör;
Bed han tager bort hvart fel som låder
Än vid dig, och dig fullkomliggör.

Se, af palmer binds den segerkrona,
Som dig väntar efter stridens larm;
Jord och himmel en gång sig förs sona,
Bruden hvilar vid sin brudgums barm.

Nr. 71.

Din Ande med mig vittne bär,
Att jag ditt barn, o Fader, är,
Att jag får ärfva i ditt rike
En härlighet förutan like,
Der Jesus är.

O sälla glädje, rena fröjd!
Jag finner mig på lyckans höjd,
Dit ingen ovän mer får komma,
Ty riket tillhör blott de fromma —
Då blir jag nöjd.

Der skall ej törne, tistlar gro,
Der ingen giftig orm kan bo,
Ej lejon mer ett lam har slagit,
Ty allt Guds frälsningsbud antagit
Och får der ro.

Der skall för oss ej finnas död,
Ej sjukdom, sorger eller nöd,
Men vi med Kristus få regera;
När dit jag nått, hvad vill jag mera?
Hjelp Gud, mitt stöd!

Och då han med sin gudamakt
Sig alla ting har underlagt,
Till Fadren vill han så det gifva;

Med honom ett i Gud vi blifva
I himmelsk prakt.

Derför vi sjunga jubelsång!
Kom folk! fly ut från Babels tvång!
Kom du, som Herrens ord vill höra!
Ty nu han skall sitt verk utföra
För sista gång.

Nr. 72.

Är Gud för oss, hvem dristar svär-
det bära
Till kamp mot dem, hvars sköld är
himlens Gud?
Upp, bröder, systrar! strid för Her-
rens ära!
Allt folk till Jesu högtidsfest inbjud!
Till stridsmän villigt må vi oss inviga,
Hvad denna verlden bjuder på, förgät!
Det fåfängt är att folken oss bekriga,
De få ej riket — Jesus vann oss det.

Vi taga ej ett köttsligt svärd till
striden,
Men bruka allt Guds harnesk, Andens spjut;
Från verldens synd vi afstå här i
tiden,
Att få vårt arf så snart vi kämpat ut.
Vi lefva för vår frihet och Guds ära,
Och för att nå till våra fäders land;
Vi slippa då på träldomsoket bära,
Om ej med verlden vi bygt hus på
sand.

Nej, templet byggas skall på klippegrunden,
Der det mot flod och stormar kan
bestå;
I dag samt än i sista nådestunden,
Nu ljude högt: Du folk till dopet gå!
Och sedan hem till Zions fristad ila,
Der Herren sjelf vår konung vara vill;

Då salig fröjd från himlen skall
nedsmila,
Och evigt få vi höra Kristus till.

Nr. 73.

Så innerligt jag glädes
Som jag bland englar satt,
När motgång är tillstädes
Och kring mig blifver natt,
Mig Fadren dock ej glömmer,
Det tröstar jag mig vid;
Om jag hans ord städs gömmer,
Så skänker han sin frid.

Om trofast jag förblifver
Uti hans nådaval,
Han då mitt namn inskrifver
Bland de utvaldas tal.
Jag honom pris vill gifva
I tidig morgonväkt,

Han vill mig införlifva
I Zions gudaslägt.

I andan jag betraktar
Den stora fröjdefest,
Då Zions brudgum aktar
Mig värdig bröllopsgäst;
Med honom jag får trona
På jorden tusen år,
Och sedan lifvets krona
Jag i hans rike får.

Nr. 74.

Så kommen nu vänner och räcken er hand!
Och låtom oss sluta ett kärlekens band,
Som aldrig må brista,
Om äfven vi mista
Den vacklande hydda vi föra omkring,
Då anden sig svingar till englarnes ring.

I alle, som handen till plogen ha'n satt!
Ack, låten er sträfvan få blifva fortsatt!
Skall kronan förvärfvas
Och riket få ärfvas,
Så böra vi vaka hvarendaste dag,
Och lyssna till Jehovas rätter och lag.

Då törnen än såra vår blodiga fot,
Så tänken på Jesus, som utan allt knot
Led gisslarne svåra
För synderna våra;
En krona af törne så tålig han bär,
Och blodet som flyter vår läkedom är.

Kom! låtom oss famna vår sargade vän!
Han älskat oss först, låt oss älska igen!
Han köpt dig med smärta,
Gif honom ditt hjerta!
Från syndens förgift vill han göra det rent,

Ack, bättra dig nu! det kan blifva
för sent.

Hör du, som i Zion har blifvit en lem,
På heliga vägen fortvandra ditt hem!
I hemlandet sköna
Dig Gud skall bekröna;
Bland helgade skaran, som jublande
står,
Din krona, din palm och din harpa
du får.

Nr. 75.

Herrens verk vi uträtta,
Och vår vandring fortsätta,
Genom hela vår lifstid :,:
Vi ej stilla qvarstå,
Fram till målet vi gå.

Hvad Gud önskar vi göra,
Och hans gerning utföra —
Våra pund ej nedgräfva :,:

Om än vägen är trång,
Han dock för oss ur tvång.

Såsom molnet försvinner,
Detta lif snart bortrinner;
Tänk! vi snart skola skåda :,:
Den ett tusenårs tid,
Då vi hvila i frid.

Måtte Herren då säga:
Härlig lön skall du ega;
Du, som trofast mig tjente :,:
Kom, och njut af min fröjd!
Se, din salighets höjd!

Nr. 76.

En grundval är lagd innan jorden blef till,
Bygg derpå med tröst, kära själ du som vill!
Hvad Herren förkunnar har mening
[illegible] och grund,

Omvänd dig och tro, gör i dopet
förbund.

Eho du än är, så väl frisk som ock
sjuk!
Vid tarflighets kost eller kungelig
duk;
Om när eller fjärran, på land eller sjö,
Så önskar ej Herren att någon
skall dö.

Om än genom pröfning jag låter dig gå,
Min nåd och mitt bistånd du stän-
digt skall få.
Du skall icke skadas i luttringens ugn;
Jag rensar mitt folk — var blott
tacksam och lugn.

Den själ, som till Jesus sin lit
hafver satt,
Skall icke förgätas i mörker och natt;

Men han skall befrias trots helvetets
makt,
Förmedelst min nåd — jag det lof-
vat och sagt.

Nr. 77.

Lofsjungen vår Frälsar' med jubel
och sång,
Han viste oss vägen och styrer vår
gång,
Att vi kunna frälsas i hans paradis,
Och der honom lofva på englarnes
vis.
Men vänner, besinnen! han blott
med sitt blod
Borttager vår synd om vår bättring
är god,
Så att vi städs kämpa mot ondt af
all makt,
Det sig mellan Herren och menni-
skan lagt.

O vänner! hör orden, ty Gud talar
dem!
Så framt I åtlyden så för han er
hem
Från Babylons virrvarr, som nu står
för fall;
Ack, bruken nu tiden! hör Frälsarens kall!

O saliga glädje! du himmelska ro!
Då en gång vi skåda hvad här
blott vi tro;
När Kristus skall komma, vår förstfödde bror,
Och gifva oss plats ibland helgonens
kor.

Derför käre bröder, vår himmelska
slägt!
Ack! må vi stå klädde i bröllopets
drägt!

Vi då ibland helgonens samling så
stor,
Uppstämme: »Hosianna! vår Gud
bland oss bor!»

Nr. 78.

Himlens Gud, vår Fader!
Vill du stå oss bi!
Ibland helgons rader
Dig lofsjunga vi:
När sig ovän närmar,
Ger oss hån och spott,
Vildt i ondskan svärmar,
Låt oss göra godt.

Helgadt skall ju vara,
Gode Gud! ditt namn;
Du vill oss bevara,
Gömde i din famn.
Lustarne vi tämja,
Följa lifvets bud;

Att ditt verk befrämja
Hjelp oss milde Gud!

Kom till oss ditt rike,
Grundlagdt här på jord!
Lögnen undanvike
För ditt sannings ord!
Gif oss kraft och styrka
Att få öfverhand!
Må din sanna kyrka
Blomstra på vår strand!

Intet må oss skilja
Ifrån Gud på jord;
Med din kraft och vilja
Blir hon härliggjord.
Må du, Gud, tillstädja,
Att det ljus du tändt,
Måtte många glädja,
Och ditt namn bli kändt.

Nr. 79.

Helige Ande! Du himmelska rena!
Evig som Fadren och Sonen vår
Gud,
Kom våra hjertan till ett att förena,
Kom att bereda den zionska brud.
Kalla, församla och Jesus förklara,
Bygga Guds kyrka, upplysa hans
folk!
O, låt vårt hjerta din allmakt erfara,
Sanningens vittne och kärlekens
tolk!

Nr. 80.

Evige Fader! Vi ödmjukt bönfalla
Om din välsignelse och att din And',
Som ock med Sonen förenar oss alla,

Bind du oss samman med enighets
band!
Att vi i dig och i Jesus må
vandra,
Ständigt tillväxa i kunskap och tro,
Ödmjukt bekänna ditt namn inför
andra,
Till dess hos dig vi förklarade bo.

Spira och krona och riken och
troner
Endast tillhöra dig, himlarnes Gud!
Ära och hyllning och lofsångens
toner
Gifver dig Zion, den Enföddes brud.
Nu må vi kläderna snöhvita tvätta,
Och oss bereda till anskriets ljud:
»Brudgummen kommer!» då fröjd
gör oss lätta,
Så vi uppfara att möta vår Gud.

Nr. 81.

Fader vår, på ärans troner!
Se till oss så nådelig!
Vi uppsände glädjens toner,
Och vår bön och tack till dig.
Hosianna! Hosianna!
Ära vare dig, o Gud!

Här i stoft en broderkedja
Beder, hör för Jesu skull!
Nu vi söka, klappa, bedja,
Ty du är vår Fader huld.
Var tillstädes, var tillstädes,
Fader! med din Helge And'!

Lifvets manna i vårt hjerta
Måtte det nu finna rum!
Låt bekymmer, oro, smärta,
Fly för evangelium.
Fader, o, låt mörkrets andar,
Vika bort för Jesu namn!

Andans svärd du värdes gifva
Dina tjenare i dag!
Att det dina ord må blifva,
Dig till ära och behag.
Ja, o Herre! Himlens Herre!
Du är ärans suverän.

Evig var från evigheten,
Fader, Son och Helge And',
Pris ske dig, Treenigheten,
Utaf oss i fridens band.
Halleluja! Halleluja!
Halleluja! Amen.

Nr. 82.

Vår Gud! Vi dig åkalla
Mottag vår sång och bön!
Välsigne du oss alla!
Sänd Andans pant till lön!
Nu är det andaktstimma
För oss, som samlas här,

Låt mången själ förnimma
Att ordet sanning är.

Upplåt for dem som söka,
O Gud, din nådesport!
Att de din hjord må öka
Så snart de bättring gjort;
Ditt bud om frid och frälsning
Till oss du skickat har,
Det är från dig en helsning,
En morgonstjerna klar.

Högtlofvad skall du vara,
O store kärleks Gud!
Du vill din nåd förklara
Med englars sändebud;
Ack, lös du syndafången,
En träl i denna stund!
Och led med Anden mången
Till döpelsens förbund.

Nr. 83.

Nu vi oss församla här,
I ditt namn, o Frälsar' kär,
Slut kring oss förbundets kedja!
När vi sjunga, tala, bedja,
Sänd du öfver oss din frid!

Låt din Ande bland oss bo,
Styrka oss i hopp och tro!
Må han hålla oss i tuktan,
Skänka glädje, hopp, gudsfruktan,
Att vi gå i dina spår.

Frälsar', Herre, Broder, Gud!
Måtte evangelii bud
Utaf många själar höras,
Som till Fadren återföras —
I vårt samfund drag dem in!

Kärleks första stora bud
Lärde du oss, milde Gud:

När i kärleken vi vandra
Ha vi sällskap med hvarandra,
Samt med Fadren och hans Son.

Store Gud! Din kärleks haf
Vet ej några gränser af;
Om vi oss i dop nedsänka
Vill du salighet oss skänka,
Arfverätt bland Zions folk.

Nr. 84.

Du upplyftande minne!
Ur min själ ej försvinne,
Då jag ljuset fick skåda :,:
Då i dopet jag gick
Och förlåtelse fick.

Låt oss framgå och verka,
Att allt folk det må märka,
Offra Herren all ära :,:
Gå i Frälsarens fjät!
Det förflutna förgät!

Du välsignade, kära!
Må vi sprida din ära,
Såsom stjernor på himlen :,:
Du oss älskat så god,
Oss förlöst med ditt blod.

Fritt må verlden förfölja,
Ingen sanning vi dölja,
Friskt vi strida och segra :,:
För det ljus som är tändt,
För det bud Gud har sändt.

Nr. 85.

Nu höres åter Jesu bud,
Som då han vandrade
På jorden, utsänd ifrån Gud,
Med tolf apostlarne.
Nu «Sanningsrösten» ljuder:
«Omvändelse och dop»,
Och hvarje själ den bjuder:
Dig skilj från Satans hop!

Men den, som obotfärdig är
Och ej omvänder sig,
Då salighetens dag är när,
Han går på mörkrets stig.
Märk! himlens dörr är dopet,
Guds prester nycklarne;
Men här'mot höres ropet
Af alla hycklarne.

Vår Frälsar' sjelf har gått den väg,
Till härligheten för;
Kom, käre vän och afsked säg
Från den, som synden gör!
Se'n lifvets frukt du skördar:
Lycksalighetens lön —
Du syndens skuld afbördar,
Då blir du ren och skön.

Nr. 86.

Hör oss, Emanuel! kom till oss nära!
Se dina söner och döttrarnes tal!

Gif oss den gåfvan, hvarom vi
begära,
Vi, som oss samlat i denna här sal;
Se dina barn med förtröstan fram-
träda!
Du med oss stiftat föreningens
band,
Evigt med dig skall förbundet oss
gläda,
Födde af vatten, vi vänta din And'.

Se till oss Fader! med kärlek ned-
blicka!
Se dina tjenare lägga sin hand
På dina söner och döttrar, som
dricka
Rikt af din goda lifgifvande And';
Fader! nedsänd nu din himmelska
dufva,
Sjelf dig en boning i själarne tag!
Vi ej för Satan och verlden oss grufva,
Trofast vi bida förlossningens dag.

Fader! må intet oss vara emellan,
Som kan utsläcka förklaringens ljus!
Nej, må vi dagligen dricka ur
källan!
Må vi, som lammen i ditt fårahus,
Växa i tron och i kärlekens gåfva,
Att vi till sist må bli samlade der,
Hvarest de helige evigt dig lofva,
Du, som den högste bland gu-
darne är.

Nr. 87.

Glade, ja glade vi jubla och sjunga,
Fader till dig och den Enföddes
pris;
Här sig nu samla de gamla och
unga,
För att dig offra på barnenas vis.

Mera hängifvet dig lofva vi borde,
Det är ett under osägeligt stort:

Du oss med vattnet och Anden
frigjorde —
Du oss har fört genom fårhusets
port.

Sjelf du med bröd och med vin till-
fredsställer
Dina lärjungar i broderlig ring;
Minnet om dig, hvars försoning än
gäller
Blifver för oss en högst kostelig
ting.

Mäktig var Anden, hos dig inne-
bodde;
Stenen från grafven med seger du
bräckt;
Lärjungaflocken tillfyllest ej trodde,
Att deras Herre ur grafven var väckt.

Så steg du upp till din härlighets
säte,
Jemte din Fader i högsalig glans;

Zion du aldrig, nej aldrig förgäte!
Pryd din församling med helighets
krans!

Nu våra renade hjertan sig höja —
Lofven I alle, vår salighets Gud!
Rycke du undan förblindelsens slöja!
Läre du folken rättfärdighets bud!

Fulle af fröjd våra själar hembära
Lofsång och tack — frälsta Zion
dig gläd!
Tacka för ljuset och sanningens
lära;
Tacka för dopet och nattvarden med.

Amen! Halleluja! Riket och äran!
Offre dig Zion, din helgade brud;
Mottag vår hyllning, vår tack, vår
begäran!
Klinge den sången med eviga
ljud.

Nr. 88.

Nu församlas vi,
Herre, stå oss bi!
Låt din Ande ibland oss bo!
Måtte han lifva!
Sällhet oss gifva.
Att vi må fröjdas i salig ro.

Här vid Jesu bröst
Skänkes mod och tröst,
Kraft vi få af nattvardens fest.
Anden tilltalar,
Hjertat hugsvalar,
Manna här hemtas af hvarje gäst.

O hur saligt då!
När vi skåda få
Jesus komma, att ända all strid.
Brödet ej felar,
Vinet han delar
Med de förlöste i sabbatsfrid,

Hell! du sälla dag!
Låt hvart hjerteslag
Hän till målet oss mana fram!
Du är vår Konung!
Salighets honung
Skola vi njuta med Zions Lam.

Nr. 89.

O Gud! Du sjelf förenat har
Den första man och qvinna;
Ty kan hvart trofast äkta par
Visst nåde hos dig finna!
Ja, du välsignar faderlig
Dem, som med tro och hopp till dig,
I äkta stånd indträda.

Välsigna dem som här i dag
Hvarannan händer gifva!
Att det må dig till välbehag
Och dem till lycka blifva.

Ditt öga vake öfver dem!
Din frid låt bo i deras hem,
Din fruktan i dess hjertan.

Ack hjelp dem du endrägtelig,
Att helgonkronan vinna!
Att prisa och lofsjunga dig,
Låt kärlek hos dem brinna!
Af dig vi låne kropp och själ,
Du ordnat allting ganska väl;
Ditt namn åkalladt vare!

Nr. 90.

O Gud! Jag sof så tryggelig
Inunder ditt beskydd;
Din englavakt höll vård om mig
I natten, som är flydd.

Derför haf tack, o Fader kär!
Att du är misskundsam;
Nu i den dag som inne är
Mot målet för mig fram.

Din Son min morgonstjerna blif,
Och lykta på min stig;
Mig kraft i hårda striden gif,
O Gud, jag beder dig!

Hjelp mig att visligt dag för dag
Undvika ormens list;
Mig närmare intill dig drag —
Till lifvets stad till sist.

O, må jag alltid tänka på
Det mål jag når en gång;
Att jag erfarenhet må få
På himlavägen trång,

Gif nåd och kraft att jag blir van,
Att följa dig, o Gud!
Hjelp mig att tro din frälsningsplan;
Förbundets englabud.

Att då min afton närmar sig
Ock jag kan säga gladt;

Tag, käre Fader, mig till dig!
Från verldens kalla natt.

Gif, att då Kristus komma må
Med gudahärens mängd,
Att bo på jorden, jag kan få
En lott — en härlig ängd.

Nr. 91.

Vid dagens slut, min själ utgjut
Till Herren bön och sång!
Att hvilan se'n så ljuf och ren,
Må njutas än en gång.

Jag tackar dig, så innerlig —
Mitt offer ej förgät!
Tack för ditt Lam! Mitt hjerteglam
O Gud! anamma det.

Blott du har gjort, det undret stort,
Som uppenbaradt är;

För sannings röst och Andens tröst,
Min hyllning jag dig bär.

Jag hvarje rad anammar glad,
Till själens tröst och frid;
Du menskovän, har sändt igen
Ett frälsningsbudskap ned.

Med själ och sinn stäm alla in
Af hjertats fröjd med makt!
Snart låt dig se, med englarne,
I härlighet och prakt.

Vi bedja så: Ack, låt oss få
Insomna lugnt i frid!
Och vakna opp till fröjd och hopp,
Till evigheters tid.

Nr. 92.

Då Kristi kyrka med Guds makt
Och himlens ljus framstod,

De fallna andar planer lagt
Att kräfva heligt blod.
För våld och hatets pilar
Då föllo stora män —
I döden mången hvilar
Intill uppståndelsen.

Ja, i Missouri land man vet
Händog så mången man,
För god att lida mer förtret
I detta ondskans land.
Men få vi knorriskt tala
För Gud tog anden hän?
Blott stoftet blir i dvala
Intill uppståndelsen?

Och i Nauvoo, profetens stad,
Der templet uppbygdt var,
Af helgon, hundraden i rad,
Man bort till grafven bar.
Men tabernaklet brutet
Skall resas upp igen.

Vid englabasunsljudet,
Snart i uppståndelsen.

Vår siar', profet, patriark
Som lam till döden gick,
Hans blod har fuktat kyrkans mark;
Han martyrkronan fick.
O säg, skall städs vi sakna
Den store man — vår vän?
Nej! Snart han skall uppvakna
Uti uppståndelsen.

Och nu i Ephraims stilla dal
Vi hvilans budskap få;
Re'n mången ifrån spott och qval
Till Abra'ms sköt få gå;
Fast varma tårar falla
Och sorgen kännes än,
Skall mötet fröjda alla
Uti uppståndelsen.

O kära själ! haf mod och tröst!
Om du från verlden går,
Din ande hörer Fadrens röst:
»Du hvila hos mig får.»
Vi böra aldrig sörja
Som blinda hedningen,
Nytt samlif få vi börja
Uti uppståndelsen.

Nr. 93.

Saliga hopp! Uppståndelsens hopp!
Jesus med himmelens nycklar och
makt
Helvetet, döden till undergång bragt,
Draken och ormen sig underlagt —
Fångarne löste Guds Lam.

Dock, dem ej vill beredas dertill,
Ej i uppståndelsen sällhet kan få;
Fast de om tusende år skall uppstå,

Måste de dömas från Herren att gå
Straffet att lida — o sorg!

Säker den bor, hvilken fast tror
Sanningens vittnen, förklaringens ord, —
Lägger till hvila sin hydda i jord,
Ilar till Abrahams sköte och bord —
Väntar uppståndelsens bud.

Helgonens hop, i bättringens dop,
Blifva så sköne och rene för Gud.
Dö vi, så höra vi Mikaels bud:
Vakna upp, Israel! Emanuels brud!
Kom af din sofkammar' ut.

Skaparens hand, från sjö och från land
Samlar de dödes förmultnade ben,
Blåser sin anda och lif i dem se'n,
Evige, härlige, frie från men,
Gudomens ära de få.

Tårarnes svall stanna då skall,
Modren får famna sin älskade son,
Som för en tid var förgängelsens
lån —
Evigt hon skiljes ej mera ifrån
Den, som är englarne lik.

Mången en själ, som förr varit träl
Under de synder, som menskan
nedvrok,
Vandrade blindt under lustarnes
dok —
Finner sitt namn i de lefvandes bok,
Bjudes till tusenårs fest.

Verlden ej kan fatta ett grand
Af denna kostliga, himmelska sak —
Babel snart blifver ett brinnande
vrak.
Dagen kungörs af basunernas brak!
Städse vi stå på vår vakt.

Nr. 94.

När få vi väl ses igen,
Hvarje broder, hvarje vän?
Der man afskedshand ej ger,
Der man aldrig skiljes mer!
Då på Zions berg vi stå,
Då Guds folk vi möta få.

Ledde af den store Gud,
Fare vi med frälsningsbud,
Sanning, som från jorden kom,
Skall förkunnas verlden om,
Sanning är det bästa fond,
Sanning evigt har bestånd.

Himlen sände ljuset ned,
Jorden helsades med fred,
Fridens rike är begynt;
Mormons bok, mer värd än mynt,
Kommit fram i dagens ljus,
Finnes re'n i många hus.

När all Israel kommer hem,
Och uppbygt Jerusalem,
När Guds hus i prakt vi se,
När han vill i makt sig te,
När han kommer god och blid,
Samlas vi i ro och frid.

När vår jord är döpt med eld,
När vår själ är tillfredsstäld,
Zions Konung lycka ske!
— Skam till undertryckarne —
Då, om icke förr en gång,
Mötas vi med jubelsång.

Nr. 95.

Nu farväl vi eder bjuda,
Kära bröder, faren väl!
Under det en sång hörs ljuda
Till Guds pris från hvarje själ,
Som med skaran, bort från faran,
Drager upp till fridens hem.

Afskedssången vi uppstämma,
Bedjande: Ej glömmen oss!
Ty vi glade samlas hemma,
Der vi mörkret bjuda trots.
All vår längtan och vår trängtan
Står till Guds församlings fest.

Herren hörer våra böner
När i tro de sändas fram,
Nu som äkta Zions söner
Gladt vi lida spott och skam;
Makt och heder Gud bereder
Dem, som stått i stridens larm.

Hjertligen vi bjuda eder
Vårt farväl för sista gång;
Lefven väl! ty Herren leder
Eder hem ur Babels tvång;
Snart vårt hjerta, fritt från smärta,
Fröjdas bland de frälstas tal.

Nr. 96.

Kom Helige! framåt och följen mig,
Med ljusets kämpehär!
Fast törneströdd er synes denna stig,
Oss Herrens händer bär.
Det bästa är att jaga bort
Bekymmer, qval af hvarje sort —
Det sökta hemmet nå vi inom kort:
Allt är väl! Allt är väl!

Haf tröst, frimodighet, vi segra snart!
Natten flyr, dagen gryr!
Hvem väntar sig i lön den största part,
Och kampens hetta skyr?
Ombind din länd, af glädje le;
Vår Gud oss ej skall öfverge,
En gång skall Herrens trogna helgon se:
Allt är väl! Allt är väl!

Vi finna platsen, som oss Herren ger,
I fjärran vesterland;
Der ingen ovän kan oss plåga mer,
Ja, der välsignas man.
Der rymden af musikens ljud
Skall klinga för vårt Lam och Gud,
Och der sig Zion pryder som en brud:
Allt är väl! Allt är väl!

Om hyddan på vår vandring brytes ned,
Gläd dig själ! Allt är väl!
Vi få då paradisets stilla fred —
Hos Abraham, vår själ.
Tänk dock hvad glädjen blifver stor,
Då dit vi nå der Israel bor —
Då jublar hvarje själ i englars kor:
Allt är väl! Allt är väl!

Nr. 97.

Ack, låt mig slippa ut!
Här är jag som en fånge,
Jag tror på Abra'ms Gud,
Fast vredgas så månge;
Se, Babylon är dömd
Till Jehovas grymma vrede.
Ack, låt mig gå med dig!
Säg vill du föra mig
Till en dal i fjärran vest.
O sköna vest! Ett härligt land.

Ack, låt oss resa bort!
Att se våra vänner;
Ty Babels tid är kort,
Guds vrede snart bränner.
Ack, låtom oss bli fri
Från allt hyckleri och falskhet!
Ack, låt mig o. s. v.

Af Zions klara ljus
Skall allting upplysas,

Der bygges Herrens hus,
Der ondt må ej hysas!
Der en pant på evigt lif
Oss af Herren då skall gifvas.
Ack, låt mig o. s. v.

Der har man ingen rätt
Oss skada tillmäta;
Och derför må vi lätt
Vår sorgtid förgäta.
Fri från allt tyranni,
Och hvad här vi måste lida
Ack, låt mig o. s. v.

Och se'n jag hvilat har
Der hugnad man blifver,
Då åter ut jag far
Som profeten skrifver,
Att lagen må gå ut
Genom Ephraims snabba söner.
Ack, låt mig o. s. v.

Nr. 98.

Välsigna, Gud, ditt folk!
Och sänd oss Andens tolk!
Hör oss, o Gud!
Då sorger oss nedböjt,
Då ovän sig upphöjt,
Då hjelpen länge dröjt,
Hör oss, o Gud!

När fiendernas här
Ditt Zion kommer när,
Med allmakt bjud!
Sträck ut din starkhets arm!
Utgjut din grymma harm!
Men slut intill din barm
Ditt folk, o Gud!

Oss skydda med din hand,
När öfver haf och land
Ditt straff utgår!

När upprörd våg och vind
Oroar själ och sinn',
Som för dė böljor bind!
Du, Fader vår!

När riken rusta sig,
Och ämna föra krig
Med dunderljud;
På dina barn gif akt!
Utsänd din englavakt!
Och fräls oss som du sagt!
O store Gud!

Nr. 99.

Till nordens pol betäckt med snö,
Nu Zions ilbud gå;
På mången Söderhafvets ö
Ock Jesu vittnen stå.

Nu himlens budskap sändes ut
Trots Satans spott och hån —
Om Zions frälsning, verldens slut,
Om Gud och om hans Son.

Den lilla hop på lifvets väg,
Får fröjd af detta bud —
Åt verldens barn, hvart helgon säg:
Vänd om till Herren Gud!

Den lilla hop till Zion går,
Så säll och oförsagd;
Den stora mängd i Babel står,
Och varder ödelagd.

Af ondskans hån har jag min del
I min utländingsfärd;
De önska gerna finna fel,
Att jag må blifva snärd.

Men snart skall bladet vändas om,
Och Zion bli erkändt;
All verlden blir dess egendom
Se'n Babel varder brändt.

Nr. 100.

Helser nu Zions högst fridsälla morgon,
Hell dig, du folk, som i mörker har lagt!
Stannen er klagan, och bortjagen sorgen!
Nu få vi se hvad profeterna sagt.

Kör.

Vill du, vill du?
Ja, jag vill!
Säg ej du vill,
Om ej du vill.
Jag vill resa med till Zion!
Ja, jag vill gå med dig till Zion.

Gläd dig, ty Zion sin frihet får skåda,
Snart skall hon stå som en älskelig brud;

Se, hennes söner oss sanning bebåda,
Glade de bringa det frälsande bud.

Kör.

Vill du, o. s. v.

Se der hur öknen som Eden förskönas!
Källor med lifsvatten finnas i mängd;
Synden der straffas, men dygden belönas —
Der finna oskuld och renhet sin ängd.

Kör.

Vill du, o. s. v.

Folken nu samlas från öar och länder,
Draga till Zion, till Israels ro;
Gud sig med vrede mot Babel snart vänder,
Saligt det folk, som i Zion får bo!

Kör.

Vill du, o. s. v.

Nr. 101.

Jag är nu frigjord och lycklig
i tron,
Uppå min Frälsare, Jesus, Guds
Son,
Bärande frukter till Herrens behag,
Vattnad med nåd ifrån himlen hvar
dag.

Hören min sång, I betryckte na-
tioner!
Hören, I judar i främmande land!
Brist ut i fröjdefullt klingande
toner!
Herren er leder med faderlig hand.

Sanning har Herren till jorden nu
sändt,
Ljuset i mörkaste natten upptändt;
Joseph uppsände till Herren en
bön,

Och fick sig tillsänd en engel så
skön.
Sanning skall segra, men lögnen
försvinna,
Mörkret skall skingras och ljus
tränga fram;
Dem som mot sanningen strida skall
finna,
De skola bäfva och höljas med
skam.
Kom, låt oss skynda och draga med
fart,
Dit hvarest Jesus nedstiger helt
snart;
Komma han skall då man minst
derpå tänkt,
Konungens välde skall bli oin-
skränkt.

Då, I förlöste, må sorgerna vika!
Välkommen, välkommen, du vän-
tade tid!

Då ingen ovän oss mer skall besvika,
Då, om ej förr, få de helige frid.

Nr. 102.

Stäm upp med jubelfröjd!
Du syskonhop, förnöjd!
Låt glädjesångens ljud
Stiga upp till himlens Gud!
Låt Anden höja sig
Från verldens storm och krig!
Låt hjertats harpotoner nu
Uppgå, o Gud, till dig!
Vi sjunga till din ära
Som högt derofvan bor,
Der englarne dig bära
Sin hyllning uti kor,
Ditt rike kom på jord,
Och snart vid Abra'ms bord
Det blir en fest så stor.

Ej verlden älskar oss,
Men Gud, du älskar oss!
Du är vårt lifs beröm!
Ja, du är vårt lifs beröm!
Du är vår fasta borg,
Och du antog vår sorg;
Och efter smärtetiderne
Tillsänder frihets vår.
Hur kunde Zion trifvas,
Om du ej var dess vän?
Emot oss afgrund kifvas
Allt från begynnelsen.
Som först — ett senapskorn —
Snart störst — se tempeltorn
Uppstå till Guds behag!

Nu himlens sångartal
Besöker jordens dal;
De stiga bland oss ned
Och oss helsa salig fred.
Väl Babylon nog vet
Att göra oss förtret,

Och draken, dess anförare,
Han är af vrede het,
Från fallets tid han känner
Vi äro ej hans barn,
Men blefvo hans ovänner,
Och rymde ur hans garn.
Han ej kan bli tillfreds —
Vi rope: Var tillreds
O folk! för domens dag.

Var verket ej af Gud,
Men endast menskobud,
Då skulle verlden ej
Så oss hata — nej! o nej!
Ty då den oss antog,
Oss gyllne ordnar slog,
Den ej mig nämnde dåre,
Men sade: Han är vis!
Dock Jesu kors, vår orden,
Hon på oss lägga vill;
Det bör ock här på jorden
Guds helgon höra till.

Vi kallas Lammets brud,
Som lyda sannings bud,
Och älska himlens Gud.

Fast dygden är vårt mål,
Ett nedrigt lögneskrål
Dock höres om Guds folk;
Ja, se skökans mördardolk
Oss efter lifvet står,
Med vrede, harm och spott,
För det vi säga: Babylon
I eld snart lönen får.
Men vi må allt försaka
Och härda ut vår strid,
Guds folk än står tillbaka
Ett arf i evig frid;
Vi derför trogna gå,
Att vi må målet nå.
Till kamp, framåt! framåt!

Så snart i Zions land
Vi mötas man vid man,

Ja, der vi se igen
Vår Guds kyrkas riddersmän.
En Gud, en tro, ett dop,
En Ande — samma hopp
Skall broderkransen binda,
Och Zion höja opp.
Då tusenårets Konung
Hvart helgon möter glad —
Han väljer då sin boning
I Salems sköna stad;
Han då med segermakt
Vår fiende nedlagt.
Amen! Halleluja!

Nr. 103.

Närmare, Gud, till dig,
Närmare dig;
Fast å den smala stig
För du dock mig.
O, hur jag längtar här!
Tung bördan ofta är.

När får jag komma der
Närmare dig?

Verlden är kall och tom —
I skuggor höljd!
Ensam jag vandrar om,
Främling, förföljd;
Tanken dock gläder mig:
Snart går jag hem till dig —
Närmare, Gud, till dig,
Närmare dig!

Medan jag vandrar här,
Räck mig din hand!
Styrk mig, o Fader, kär,
Skänk mig din And'!
Och när du kallar mig,
Glad går jag hem till dig —
Närmare, Gud, till dig,
Närmare dig!

Nr. 104.

Härliga land!
Landet, som Mose beskrifvit,
Jakob till Joseph det gifvit.
Härliga land! Härliga land!
Härliga land!

Zionska land!
Budskapet vidt omkring ljuder,
Herren sitt folk nu hembjuder.
Zionska land! :,:

Ljufliga land!
Hör hvad profeterna säga:
»Landet skall ymnighet ega.»
Ljufliga land! :,:

Fridsälla land!
Hemland se'n Babel jag lemnar,
Dit en hvar helig sig ämnar.
Fridsälla land! :,:

Kärlekens land!
Land framför länder på jorden!
Dit flytta många från norden.
Kärlekens land! :,:

Egendomsfolk!
Bröder och systrar af Abel!
Sägen ert afsked till Babel!
Egendomsfolk! :,:

Fädernesland!
Der väntar gästabudsbordet,
Ljude med väldighet ordet!
Fädernesland! :,:

Nr. 105.

Fader vår, i himlen ofvan,
Alla verldars styresman!
Salighet den högsta gåfvan
Du af nåd oss skänka kan.

Tag nu an det lof vi egna
Dig med hjerta och med mun!
Gode Fader, vill du hägna
Dina barn i ditt förbund?

Högsta salighets förhoppning
Skänker tron uppå Guds Son,
Lifvets träd står skönt i knoppning,
Lönen gifves ofvanfrån.
Gud, din nåd och kärlek brinna!
Du har tecknat oss bland dem,
Som ett arf i Zion finna,
Derför längta vi dit hem.

Här vi stå en syskonskara
Samlad — välförnöjd och glad;
Nu vi ämna hädanfara,
Söka oss en bättre stad.
Öfver oss, o Gud, vi bedje:
Håll din hand med trogen vård;
Ingen pröfning du tillstädje,
Som blir dina barn för hård.

Smärtans tårar säkert runne
Med en obehindrad fart,
Om vi ej den trösten funne,
Att vi återses väl snart
På den andra sidan hafven,
I ett skönt välsignadt land;
Gån nu trygt vid herdestafven
Ledde af Beskyddar'ns hand.

Nr. 106.

I hedniskt mörker fånget
Än månget folkslag är,
Från Gudi fjärran gånget
I lustar och begär.
Afgudar ännu dyrkas
Af många här på jord;
Men Herrens folk det styrkes
Af evangelii ord.

Se, mörkret skall försvinna,
Så är de trognas hopp,

Och sanningsljuset brinna,
Guds rike blomstra opp.
Din vårdags morgontimma
Går in, du menskoslägt!
All verlden skall förnimma
Guds Andes varma fläkt.

All ondska viker fjärran
Då jorden blir Guds hus,
Och alla känna Herran
Och fröjdas i hans ljus.
Till Zions berg församlas
Guds folk i stilla frid,
De ungas röst och gamlas
Är segersång dervid.

Gån ut i hela verlden,
I Kristi sändebud!
Han är med er på färden,
Den starke Zions Gud.
Åt Jesus själar vinnen.
För sanningsljuset strid! —

Af Andens kraft I brinnen, —
Kom sedan hem i frid.

Nr. 107.

O du Zion så ny,
Hvar den klaraste sky
Genom rymden så härligt framgår.
Der den renaste fläkt,
Hvarje morgon blir väckt;
All min längtan till bergen nu står.
O Zion! Guds Zion
Fjärran i vest!
Du är helgonens hem,
Der tillsammans med dem,
Jag min fulla välsignelse får.

Du har verldens förakt,
Såsom skriften oss sagt;
Men för helgonen är du dock dyr.
Fast de vise vi se

Dig bespotta och le,
Dit sin vandring dock pilgrimen styr.
O Zion! Guds Zion!
Fjärran i vest!
Full med glädje då fly
Till din hemstad så ny,
Der den strålande morgonen gryr.

Drag dig undan för hot!
Gud skall stärka din fot —
Han vill höra din klagan och bön.
Utaf silfver och guld,
Skall Guds stad blifva full!
Du skall prydas osägeligt skön.
O Zion! Guds Zion!
Fjärran i vest!
Snart din härlighets krans,
Med gudomelig glans,
Skall för evigt dig skänkas som lön.

Nr. 108.

Brutna äro mörkrets länker,
Sanningsrösten hörs vidt kring;
Veten folk att Herren skänker
Underbara, höga ting.

Kör.

Ty vi äro Zions äkta söner,
Ingen med oss likhet har;
Vi äro Israels kungaslägte,
Morgonstjernan ljus och klar;
Ty vi äro Zions äkta söner.

Långt mot vest, vid Ephraims höjder,
Zions fana vajar fritt;
Der åtnjutes sabbatsfröjder
Utaf dem, mot lögnen stridt.

Kör.

Ty vi äro o. s. v.

Jubelsånger rymden fylla,
Jemte evangelii bud;
Jordens vise, ädle, hylla
Detta stora verk af Gud!

Kör.

Ty vi äro o. s. v.

Alle I, som fåfängt löpa,
Påfve, protestant och prest!
Vänden om, och låt er döpa,
Skynden till vår samfundsfest!

Kör.

Ty vi äro o. s. v.

Kommen, tviflets, otrons söner:
Judar, Greker, Ismalit!
Sänd till Herren edra böner,
Kommen se'n till vestern hit!

Kör.

Ty vi äro o. s. v.

Kristne, haten ej hvarandra,
Underskrifven fridens bud!
Kom, som helige att vandra!
Det skall glädja Abra'ms Gud.

Kör.

Ty vi äro o. s. v.

Som ett blixtsken synes ljunga,
Så skall Frälsaren vi se;
Englaskaran åter sjunga:
Frid på jord! Guds vilje ske!

Kör.

Ty vi äro o. s. v.

Nr. 109.

Gud, som bor i himlen härligt,
Jorden har till fotapall,
Han har talat ömt och kärligt,
Att i Zion bo han skall.

Staden, bygd på Enoks klippa,
Skall bestå i evighet;
Intrång der vi skola slippa,
Om vi bli i enighet.

Se, der lifvets vatten strömma
Ned från himlarnes förråd;
Gud för sina barn vill ömma,
Och tilldela evig nåd.
Intet kan dem mera tryta,
Se'n de gjort förbund med Gud;
Han ej hjertelag kan byta,
Blott man vandrar i hans bud.

Rundt om hvarje boning skådar
Man en eld och sky så stor,
Nu snart englarösten bådar,
Att Gud sjelf i Zion bor.
Hans närvaro glans skall gifva,
Ljus hvar natt — en sky hvar dag —
Hvem kan denna syn beskrifva? —
Menskotunga är för svag.

Säll är den i Zion trifves
Se'n det alla prof bestått,
Utaf Jesus der man gifves
Hvar sin del och arfvelott.
De som sofvit sött i döden,
Då till lifvet få uppstå;
Friade från sorg och nöden,
Evig segerfröjd de få.

Jag är nu en undersåte
Inom Zions fasta port;
Gode Fader! du förlåte,
Om jag fel inför dig gjort!
Alla jordens skatter svinna,
Verldens prakt är stoft och mull;
Zions folk blott sällhet finna,
Zions folk få evigt guld.

Nr. 110.

Stora dag! re'n förebådad,
Om hvars ankomst mången bad,

Skönt i hoppet är du skådad,
Då blir Zion hufvudstad!
Der ifrån de fjärran höjder
Hörs basunens starka ljud:
Babylon är fallen, är fallen, är fallen!
Babylon är fallen i stoftet ned!

Se, den stora staden brinner!
Elden honom helt förtär,
Handel, skeppsfart, allt försvinner —
Herrens hämdedag är när.
Köpmän, som derinne handlat,
Ropa från den öde kust:
Babylon är fallen, o. s. v.

Alla hennes köpmän skrika:
Hvad är det, som nu månd' ske!
Rasande, som dårar lika,
Höja de sitt klagove.
Ropen högt, I kungar, furstar,
Prester, folk, ja, store, små:
Babylon är fallen, o. s. v.

Denna syn Johannes hade:
Helgonen till Zion fly
Himlens englahärar glade
Sjunga välkomst ned af sky.
Då de höge och de vise
Helt förfäras af det larm:
Babylon är fallen, o. s. v.

Tillflykt uti Zion finner
Endast Jesu Kristi får;
Se, det gamla Babel brinner!
Undergång till mötes går.
Nu är hämdens timme kommen!
Satans makt är nu förbi.
Babylon är fallen, o. s. v.

Nr. 111.

Den Gud, som jag vill dyrka
Han fröjda kan mitt sinn';
Ty han sitt folk kan styrka,
Han är ej döf och blind;

Ja, han är den här ofvantill,
En Gud, som både kan och vill
Sin vilja uppenbara,
Han är en Gud för mig. :,:

Hvad kyrka man vill nämna,
Som ej har en profet,
I split den snart skall remna,
Man det med visshet vet.
Jag tror på en som skall bestå,
Profeters grundval bygd uppå,
Sjelf Jesus hörnestenen.
Guds kyrka den är min. :,:

Om ej apostlar finnas
Det ej Guds kyrka är,
Ty må vi städse minnas
Hvad Kristus derom lär —
Johannes har tolf stjernor sett,
Som Herren derföre beredt,
Att sin församling leda.
Guds kyrka den är min. :,:

Det hoppet som jag eger,
Det är en tröst för mig,
Det allting öfverväger,
Det ej förlorar sig;
Det är ett hopp, som ej förgår,
Ty in i himlen sjelf det når,
Och håller som ett ankar.
Ett sådant hopp är mitt. :,:

Det falska himmelrike,
Som verlden lärer om,
Det finner blott sin like
I fantasien tom;
Jag på ett himmelrike tror,
Som blifver på den nya jord,
Med sanning, ljus och kunskap.
Guds rike det är mitt. :,:

Nr. 112.

Kom, låt oss sjunga!
Samla oss till fröjdesång

Gamla och unga
Förlöste från allt tvång!
Vidgen ert hjerta
För Guds rena Helga And',
Så att all smärta
Försvinna kan.

Vi icke kallas
Till att bära sorg i barm;
Glädjen är allas,
Som aldrig hysa harm.
Hvad är vår möda,
Om vi hafva frid med Gud!
Ordet är föda,
Frihet Guds bud.

Derför på banan
Gå med kämpesteg framåt!
Svigta ej fanan,
Kom, vi följas åt!
Satan skall vika,
Ty i tron man allt förmår;

Fattiga, rika —
Kallen Guds får.

Härlighetskronan
Strålar emot kämpen skön,
Riket och tronen
Är segrens lön.
Sjung Hosianna
För vår Gud och för hans Lam!
Amen! ja, Amen!
Halleluja!

Nr. 113.

Fader! Här vi oss böja!
Helgon församla sig;
Våra hjertan sig höja,
Anden bär bönen och sången till dig.

Kör.

Halleluja!
Offra till Herren, du zionska här!

Riket, makten och äran
Herren Gud Zebaots är.

Från härlighets regioner
Du oss englar sändt ned;
Mottag lofsångens toner
Ifrån det folk, som du gifvit din fred!

Kör.

Halleluja! o. s. v.

Sanningsstjernan den strålar,
Ledande oss till Gud;
Medan helvetet skrålar,
Folket åtlyder Guds frälsande bud.

Kör.

Halleluja! o. s. v.

Zions murar uppbyggas
Riket grundfästadt är;
Himlens ordning betryggas —
Frälsarens härliga ankomst är när.

Kör.
Halleluja! o. s. v.

Derför sjung Hosianna,
Zion — Frälsarens brud!
Gå till Zion! der stanna!
Till dess han kommer, vår Konung
och Gud.

Kör.
Halleluja! o. s. v.

Nr. 114.

O Herre! sänd till oss hit ned
Din Helga Andes gåfva;
Och i förbundets band städs led
Den själ, som här vill lofva:
Gud jag älskar öfver allt,
Gör hvad han befallt;
Hvad än mig förestår
Jag lugn mot målet går,
Och intet skall mig skada.

Välsigna, Herre, hvarje själ,
Som bästa delen väljer!
Den som ej lik en syndens träl
Sin välfärd evigt säljer.
Herre! ifrån denna stund
Gör jag nytt förbund;
I strid, i sorg, i nöd
Min frid, min borg, mitt stöd,
Skall du för evigt blifva.

Nu vete vi du sända vill
Din Ande som du säger,
Vi sätte äfven lit dertill,
Ty ordet visshet eger.
Evangelium är sant.
Löftes-Andens pant
Tilldelas en och hvar,
Som under fullt allvar
Vill göra Herrens vilja.

Nr. 115.

Nu slägterna frukta för hvad som
sker
Der bortom de eviga bergen,
När Herren sin gerning för folken ter,
Då bäfva de djupt intill märgen.
Upp, helgon! sjungen till harpans slag!
Snart stundar Zions förlossnings-
dag. :,:

Banéret upphöjes i vesterland,
Det spörjes i vidsträckta verlden;
De frigjorda fångar ur Babels band
Så längtansfullt anträda färden
Till Zion, den älskade fridens ort,
Att se och åtnjuta allt härligt och
stort. :,:

Tillkomme ditt rike! den kraftiga bön
Så ofta till Fadren är buren,

På tusenårshvilan så paradisskön
Ock vänta de suckande djuren.
Vårt hjerta fylles af jubelfröjd,
Snart kommer Jesus i himlens
höjd. :,:

Nr. 116.

Ur brödrahjertans djup en gång,
En ren och helig hyllningssång
Uppgår till Zions Lam.
Mottag vårt pris på barnens vis!
Förskona oss från straffets ris!
Försmält de kalla hjertans is!
Och låt ditt verk gå fram.

O Konung, himlens Majestät!
Låt se på jorden dina fjät!
Snart stig ibland oss ned!
Att bergen för dig flyta må,
Och Israel ur Babel gå,

Ditt eget folk sitt arf undfå,
Din kungatron bered.

Du himlens Herre! med oss var,
Som du med fädren varit har!
Gif frid på stridfull jord!
Kom, hämma ondskans vilda lopp!
För syndens jemmerflod sätt stopp!
Du är ditt Israels fröjd och hopp,
Vi bygga på ditt ord.

Nr. 117.

O sköna dag, som nu förestår,
Hvars morgongryning vi skåda!
Då Herren Kristus i tusen år
Bland sina helgon vill råda.
Jag offrar allt att vinna rang
Bland Zions folk der hemma;
Jag höra vill den harpoklang,
Som helgonen uppstämma. :,:

Hvad härligt är och hvad skönt
som fins
I verldens mäktiga riken,
Bland Herrens heliga detta vinns —
Af Gud jag är ej besviken.
Jag lemnat allt för denna skatt,
Min egen far och moder —
Allt måste bli åsidosatt —
Min syster, vän och broder. :,:

Det skall ej ångra mig, att jag
köpt
Den mark min skatt innesluter;
Jag trott på Jesus och blifvit döpt
Af den som fullmakten njuter.
Ett nytt förbund ifrån den stund
Gud vill med mig upprätta;
Jag har nu bygt på säker grund —
O, må jag minnas detta! :,:

Nr. 118.

O min Fader, du som tronar
I din boning ofvan skyn!
När får jag din närhet njuta,
Och ånyo se din syn?
Från din helga himlaboning
Anden har i tiden gått,
I min första späda barndom
Der din ömma vård jag fått.

I en afsigt vis och härlig,
Har du mig på jorden satt,
Himmelsk börd och slägt och vänner,
Allt är gömt i glömskans natt.
Mången gång en hemlig tanke
Hviskat: «Du är främling här»,
Och jag känner att jag vandrat
Från en öfverjordisk sfer.

Dig jag lärt att kalla Fader,
Genom Anden från dig sänd,
Men förr'n kunskapsnyckeln skänk-
tes,
Grunden härtill var ej känd.
Icke är det fäder endast
Uti himlen! — Hör det svar,
Som förnuft och sanning gifva:
«Der du ock en moder har.»

När min svaga hydda lägges
Ned i jordens kalla grus,
Fader, Moder, låt mig möta
Eder i ert kungahus!
När till sist jag har fulländat
Det hvartill jag sändes ner,
Låt med ömsesidig vilja,
Mig få komma hem till er.

Nr. 119.

Första delen.

Rusten eder, I Zions härolder!
Kämpen modigt för sanningens sak!
Andens svärd fast i händerna håller!
:,: Trängen fram ibland kulornas
brak, :,:
Herrens harnesk I bören påtaga,
För att motstå all fiendens list,
Kött och blod kunna lätt oss försvaga,
Ja, vår ovän är farlig förvisst.
Till strid, I riddersmän!
Vi seger vinne än!
:,: Till strid! till strid! för Zions
Kung!
Du hjelteskara sjung. :,:

Förstar, väldige, verldenes herrar
Oss bekämpa med afgrundens band!

Tidens ondska allt mer sig förvärrar,
:,: Blifven faste vid Segrarens hand! :,:
Under himmelen sväfva de andar,
Hvilka söka vårt lifs undergång,
Zions skepp emot skären ej strandar,
Seglar fram mellan böljornas bång.
Gå stolt på bölja blå,
Med tusen helgon på!
:,: Stig fram! stig fram! på skeppets stam,
Och sjung om Zions Lam! :,:

Stån omgjordade kring edra länder!
Sanningsordet är bältet så fast;
Hem till Zion er stridsbana vänder!
:,: Gud skall segra för oss i en hast, :,:

Låten fötterna vara väl skodde,
Gån på höjd och på berg och i dal!
Dem som lydigt på budskapet trodde,
Mönstrar in ibland krigarnes tal!
Framåt till kamp och strid!
Se'n blir det stilla frid.
:,: Snart sjunka skall vår fiendes mod,
Ty Zions här är god. :,:

Framför allt trones sköldar påsätten!
Emot dem studse pilar och skott,
Lyd kommando, och lyssnen till rätten
:,: Så skall fältslaget lyckas oss godt. :,:
Sällhetshjelmen på hufvudet blänke!

Med den rustning så dristigt vi
slåss,
Så fienden ej någonsin tänke
Sig att vinna en seger på oss.
Stån upp, hvar qvinna, man!
Till strid för arfveland!
:,: Kom hit! kom hit! från land och
från ö,
Att segra, ej att dö. :,:

Andra delen.

Följen Frälsarens lyckliga fana!
Gån till Ephraims härliga stad!
Blöder foten på törnvuxen bana
:,: Genom striderna gån dock
åstad! :,:
Samma stig Guds profeter bevandra,
De offras till döden kanske,
Hvarken himmel ell' jord må dem
klandra,
Ibland Gudarnes tal stå nu de.

Statt upp, du Zions här!
Som Kristi fana bär,
:,: Framåt! framåt! vår ovän ju skall
Som snarast se sitt fall. :,:

Om än draken utrustade härar,
Och församlar all Babylons makt,
Likväl aldrig oss detta förfärar,
:,: Modigt stå vi som Israels vakt, :,:
Och när afgrundens här sig har hopat,
För att utrota den heliga stad,
Och när de ha sin hämdlust utropat,
Hvad skall hända, så spörje vi, hvad?
Fram står då himlens Son
I makt med segerdån;
:,: Och seger, seger, vinnes för visst
Af Jesus, Herrens Krist. :,:

Kära bröder! låt modet ej vackla!
För oss går ju sjelf Israels Gud;

Låt vår kärlek uppflamma som
fackla,
:,: Se, vi lyde Anförarens bud. :,:
Vår besegling och salighets lagar
I Herrens tempel vi skola undfå
Den gör orätt, som otåligt klagar
Öfver vexlingens timmar som gå.
Arfvedel vi få i frid
Om här vi blifva vid.
:,: Framåt! framåt! vi strida blott
för
Det som vår sällhet rör. :,:

Om en tid blifver kampen till ända,
Då på jorden ej mer föres strid,
Då all skapelsens djupa elände
:,: Är förbytt uti hvila och frid. :,:
Gudar, englar på jorden då vistas,
Ty med himlen den blifvit till ett;
Och den härlighet aldrig skall
mistas,

Något sådant har verlden ej sett.
Hosianna jublas ut,
Ej Lammets sång tar slut.
:,: Halleluja! Halleluja!
Amen! Halleluja! :,:

Nr. 120.

Framåt! fram till Zion drag
Förbundssöner, der skola vi skörda
vår ära!
Modigt fram på stridens dag!
Ovänstrupperna vi genomskära.
Tänken på att lönen blifver stor,
Om vi kämpa trofast intill lifstidens
ända;
Ty den Högste uti himlen bor,
Han er rik vedergällning vill sända.
Himlens Son, sjelf Jesus Krist,
Härlig seger vinner visst —
Kronor, troner är vår akt,
Sträfven framåt af all vår makt.

Om vi i det heta krig
Skulle svika vår post och vår edsvurna fana,
Bättre då för mig och dig
Att vi aldrig beträdde den bana;
Den som vapnen släpper ner,
Och med oro och ängslan än blickar tillbaka,
Honom lyckan öfverger,
Segrens fest han visst icke får smaka.
Ånger, skam är feghetens lön,
Skriften gifver derpå rön;
Men vi triumfera må,
Och vår ovän på flykten slå.

Derför icke var förskräckt
Om valplatsen af blodet skall purpurröd stänkas;
Lagerbärskransen snart betäckt

Hvarje hjelte, som landet skall
skänkas.
Midt i slagets dån och brak
Vete vi till hvars fördel den kamp
skall utfalla;
Det är Herrens egen sak,
Till hans pris hyllningsropen högt
skalla.
Martyrhvilan är så söt,
Stå beredd och Herren möt!
Såsom jordens störste män
Få vi döma med Frälsaren.

Se nu hän på Zions berg,
Segerfanan kringsvajar och lifs-
källor rinna!
Hör, härolden stöter der
I basunen och säger: «Vi vinna!«
En tid Joseph Smith der stod
Och uttolkade sanningens frälsande
lära;

Men han lemnat lif och blod,
Tänk ändå hvilken högsalig ära!
Dock vi ha profeters ord:
Guds apostlar stå på jord,
Derför gå vi säkra fjät
Hem till landet att vinna det.

Fältrop lifvar modet opp;
Den som segrar har snart alla ting
öfvervunnit,
Och vår lösen gifver hopp:
«Med Lejonet af Juda vi oss
bundit.»
Profet, apostel, patriark,
Biskop, prest, lärar', evangelist,
diakoner
Och medlemmar, Zions mark
Skola undfå med ärans troner.
Hosianna för vår Gud!
Klinge Lammets lofsångsljud!
O, må en hvar blifva värd
Få en plats i den nyskapta verld!

Nr. 121.

O Herre! låt mig komma fram
Till Zions land, till Zions Lam,
Till fridens boning, hvilans stad,
Då blir jag säll och glad!
O Zion! o Zion! du är mitt dyra
hem.

Guds helgon hafva Zion kär,
De vilja alla samlas der,
Pris offras dig, du Zions Gud,
Vid instrumenters ljud.
O Zion! o Zion! o. s. v,

Der finner jag mitt vännetal
I Herrens tempels vigda sal,
Der Brigham stod, vår Guds profet;
Vi Herrens folk, det vet.
O Zion! o Zion! o. s. v.

Der profetians sanna and'
Och patriarkens fadershand
Välsignar barnena igen,
Som i begynnelsen.
O Zion! o Zion! o. s. v.

I Zions höga bergland bor
De heliges församling stor;
Der lifvets källa klar och ren
Förfriskar Josephs gren.
O Zion! o Zion! o. s. v.

Från Zion, Herrens tempels rum
Utsändes evangelium,
Snart ryktet om din eld och sky
Skall hinna land och by.
O Zion! o Zion! o. s. v.

Nr. 122.

Gå stolt på hafvets bölja,
Du skepp, som framåt drifs!

En flock af helgon följa,
Som ej i Babel trifs;
Gud med er under färden
Till Josephs arfveland!
Allt längre bort från verlden
Vi ledas af Guds hand.

Från himlen är nu kommen
En engel med det bud,
Att snart skall hållas domen
Af en rättfärdig Gud;
Den ondes makt och härar
Då blifva må till skam,
Oss ingenting förfärar,
Ty Gud har sagt: «Gå fram!»

Nu ögat skyms af tåren
Och hjertat känner sorg,
Dock tröst — snart ila åren:
Vi nå ock Zions borg.

O glädje utan like,
Att i förbundet stå!
Upp, byggen der Guds rike!
Farväl! — till Zion gå!

Nr. 123.

På jorden höra vi ett gny,
Något nytt! Hör hvad nytt!
Att englar stigit ned från sky!
Det är nytt! Det är nytt!
Se'n mörker länge skylt vår jord
Så sänder Herren lifvets ord,
Och reder till ett gästabord,
Det är nytt! Det är nytt!

Från nya verldens höga berg,
Något nytt! Hvad för nytt?
Guds ord går in till ben och märg,
Det är nytt! Det är nytt!

På qvinnan draken etter spytt,
Och hon till ödemarken flytt,
Men sabbatsfesten redan grytt,
Det är nytt! Det är nytt!

Nu Herrens bud kring verlden far,
Det är nytt! Det är nytt!
Till Zion fly! till Guds standar!
Det blir nytt! Saligt nytt!
Ett englabud från himlens sal
Är sändt till jordens låga dal,
Och bjuder samla helgons tal;
Det är nytt! Det är nytt!

Omvänd dig, tro och blif så döpt!
Det blir nytt! Det blir nytt!
Tänk! du med gudablod är köpt,
Det är nytt! Evigt nytt!
Förakta ej det ord, Gud gaf,
Den onda slägt skall gå i qvaf,
Men Gud är Zions värn och staf;
Det är nytt! Det är nytt!

Nr. 124.

En dag — o sälla ögonblick!
I Alpeland jag ensam gick,
I djupa tankar föll jag in
Och grubblade uti mitt sinn';
Då genom anden for hos mig
En känsla, ack så underlig!
Men drömde jag eller jag såg?
Dock framtid tydligt för mig låg.

Den vida verld utvecklad var,
Och svärdet jorden genomskar
Revolutionens tordönsky
Sig hvälfde öfver land och by.
Jerusalem stod re'n uppbygdt
Och folket bodde deri tryggt;
På gator lekte barnen små,
Vid staf de gamla syntes gå.

Och Herrens grymma vredes band
Var lossadt af Judea land;

Och bort vek syndens mörka sky,
Och tusenårets dag sågs gry,
Ja, glorian af nådens sol
Den strålade från pol till pol.
Sjelf Jesus bodde nu på jord,
Med sitt utvalda englakor.

Jag kunde se naturen le
Vid Skaparens närvarelse!
Och myriader väsens tal
Från städer, slätter, berg och dal
Sig närmade Guds hufvudstad,
En hvar bar hvita kläder glad
Med Andens offer — hög och stor
Är Kungen som i Zion bor.

Men tänk dig, Jesus sjelf kom fram
Och stod för sitt Jerusalem,
Och allas ögon sågo då
Sin Konungs åsyn länge på,

Och allas knän sig böjde ned
För honom — det är helgons sed —
Och Jesu blick var lifvets våg
För frälsta skarors själ och håg.

Sin högra hand han höjde opp
Och pekte på Calvari topp;
Tilltalte skaran mild och glad,
Som nederböjd till jorden bad:
Försvunna är tvåtusen år
Se'n jag var ständ i de vilkor,
Att dö för verldens synd och nöd
På detta berg — här blodet flöt.

Men nu min Fader skänkte mig
En härlig krona jemte sig,
Ett kejsardöme stort i makt
Är nu för mina fötter lagdt.
Och nu det kungjordt blifva skall
Så högt som med basunaskall,
Att offer och sträng lydighet
Ger ära och odödlighet.

Då som af dvala for jag opp
Och såg på Alpers hvita topp;
Och blomstren i det sköna land
Samt palmers skog så helt försvann,
Men orden: »Offer, lydighet
Ger ära och odödlighet»,
Som balsam vederqvickt min and',
Ur minnet det ej plånas kan.

Nr. 125.

Vi hålla konferens
Om hur' Guds rikes gräns
:,: Vidgas må
Och bestå.
O Gud, din kyrka värna! :,:

Vår Herre Zebaot!
Vill här du taga mot,
:,: Än en gång,
Bön och sång,
Som vi dig offra gerna! :,:

Likasom middagssol
Strålar från pol till pol,
:,: Så igen
Sanningen
Utgår från Zions bygder. :,:

Herren vår nöd har sett,
Profeter han oss gett;
:,: Bort all sorg!
Zions borg
Är skydd för sanna dygder. :,:

Herre! skänk nordens land
Frihet från Babels band!
:,: Grymhet, tvång
Skall en gång
Ej mer oss skada göra. :,:
Lefve, lefve, du Zions folk!

Nr. 126.

När skall vår längtan ändas?
När skall förlossning sändas?

När skall Jerusalem
Få bli ett fridens hem?
Der Israel må bo
I frid och ro?

När få vi Zion skåda,
Förlöste från all våda?
När skall all helgons tal
Der stå i brölloppsal?
Kom Jesus bland oss bo
I frid och ro!

När skall vår jord förskönas,
Med härlighet bekrönas?
När skall likt paradis
Allt jubla till Guds pris?
Och skapelsen i ro
Och frid få bo?

När skall basunen klinga,
Att synd och nöd betvinga?
När skall Guds folk med sång
Stå upp ur grafvens tvång?

I tusen år att bo
I frid och ro?

När få vi bli belönte,
Med ärans krans bekrönte?
När skall Guds folk på jord
Församlas kring Guds bord,
Och som Guds prester bo
I frid och ro?

När skall det undret hända,
Att Gud skall återvända
Hit ned med englars kor,
Då han i Zion bor?
När skall din Konung bo
Hos dig i ro?

När vilja patriarker,
Som himmelska monarker,
Nedstiga i en rad
Och helsas i Guds stad:
Välkomna för att bo
Med oss i ro?

Då stillas allas trängtan,
Då lugnas själens längtan
Och täckelset ta's bort, —
Då är Guds rike vårt.
Då skall i frid vi bo
I Zions ro!

Nr. 127.

Kom, qvinna, man, till Zions strand,
Der lyckan smilar blid!
Följ Herrens hand till Josephs land,
Det bjuder dig till frid.
Du säga skall: »Jag lifvet fann»,
Der salighet och trygghet är,
Jag vet det är vårt löftesland,
Mitt hem, mitt hem är der.

Der på en evigt grönklädd höjd,
I dal vid källors språng,

Jag böjer knä så säll och nöjd
Till andakt, bön och sång;
Och tackar Gud med lyftad hand
För allt det goda han beskär.
Jag vet det är o. s. v.

Der ingen Israels son blir smädd
I Zions helga bygd,
Af döttrarne är en hvar klädd
I sann och ädel dygd.
Jag helsar dig med brodershand
Kom snart, vårt hem dig öppnadt är!
Jag vet är o. s. v.

Der Guds profet, prest, patriark,
Iklädde Herrens makt
I sanningsljus med arm så stark,
Om Israel gå vakt;
Och innan kort man står ibland
Det Enoks Zion, som är när.
Jag vet det är o. s. v.

Nr. 128.

Hör men'skorna, så svärja de,
Att rifva Zion ned;
De skola se det kan ej ske,
Trots deras falska ed.

De fåfängt söka forska ut
Ett fel i Herrens lag,
Men Gud på deras färd gör slut
På vredens stora dag.

Men först han visar nådens arm,
Hans budskap gå omkring
Att bjuda barnen till sin barm,
Till Zions syskonring.

Låt de omvände komma opp,
O Gud, befria dem!
Och för dem hit till bergens topp,
Till Ephraims trygga hem.

All verldens rikdom och förråd
    Må helgas till Guds gagn,
Den här vill hindra Herrens råd
    Bortblåses som en agn.

I trefaldt sälle helige,
    Som stå vid Guds banér!
En himmelsk krona han vill ge
    Hvar trofast ibland er.

Nr. 129.

Guds väg så ofta gömmer sig,
    Den ses ej uppenbart;
Han sjelf går gerna böljans stig
    Och far med vindens fart.

Hans råd af oss ej forskas ut,
    Det har kung David sagt —
Vid Babels fall och verldens slut
    Afslöjar han sin makt.

Du himlens barn, tag kraft och
mod!
Den sky, du fruktar mest,
Som öfver dig så hotfull stod,
Är dig till välgång bäst.

Man ofta dömer Gud orätt,
Så att han skulden får,
Men bakom tuktans handlingsätt
Hans fadersblick framstår.

Hans planer mogna dag för dag,
Utvecklas hvar sekund;
Den söta frukt, han gifver, tag,
Fast brodden sticker mun.

Den blinda otro vilse far,
Guds afsigt granskning tål,
Han sjelf sin väg gör ljus och klar,
Han känner bäst sitt mål.

Nr. 130.

O Fader, låt mitt hjerta få
Ditt samfund och din And',
Att dag och natt jag känna må,
Jag vandrar vid din hand.

Jag är då säll hvar tid och stund,
Upphöjd från sorg och nöd,
Ditt ord är manna i min mun
Och lifvets himlabröd.

Då glad jag alltid vandrar om,
Och hem till Zion visst;
Der ser jag Babels svåra dom,
Der fylles all vår brist.

Der hvilar jag min trötta kropp
Hvar natt i stilla ro,
Och vaknar oförfärad opp
Så trygg i eget bo.

Och lägges jag i grafvens sköt
Förr'n Jesus kommer ner:
Han dödens länker för mig bröt,
Och lifvets väg jag ser.

Nr. 131.

Lägg bort, lägg bort ditt sorgedok!
Du skall helt snart bli fri,
Ty tron kan bryta våldsmäns ok,
Som Zion suckar i.

Der skörda vi och så igen
Det land, som Gud oss gaf,
Välsignar fiende och vän
Vid Herrens herdestaf.
Lägg bort, lägg bort o. s. v.

Der intet barn man hungra ser,
Ej moder der i nöd
Vill mörda grymt det lif, Gud ger,
Ty der fins öfverflöd.
Lägg bort, lägg bort o. s. v.

Der stillas enkors hjertesorg
Så kinden ej blir våt;
Och der vid Zions kungaborg
Man hör ej armas gråt.
Lägg bort, lägg bort o. s. v.

En borg för kärleken är gjord
För jungfruns unga år,
Ej verldens prål, ej listens ord
Besmitta hennes vår.
Lägg bort, lägg bort o. s. v.

Den röde man som ännu går
Hän öfver öknens sand,
Han hörer hvad som förestår
I Josephs arfveland.
Lägg bort, lägg bort o. s. v.

Med himlens prestadömes makt
Välsignade af Gud,

Vi snart till alla land frambragt
Den stora domens bud.
Lägg bort, lägg bort o. s. v.

Och drabbar hämdens hårda hand
Med hunger, krig och pest,
Drag, helige, till Zions land,
Ty hemmet der är bäst!
Lägg bort, lägg bort o. s. v.

Nr. 132.

Min Gud! du källsprång till min fröjd,
Du lifvets högsta skatt:
Din härlighet gör mig förnöjd
Hvar dag, hvar hvilans natt.

Du mörka skyn gör ljus och klar,
Du hvälfver stjernors dans,
För mig min morgonstjerna var
Och solens strålekrans!

Den höga himmel öfver mig
Kan tala om ditt dåd,
Bland oss du uppenbarar dig
Och vittnar om din nåd.

Snart själen lemnar hyddans ler
Och går vid Skapar'ns ord
Dit, der sig himlens under ter
Långt från förgänglig jord.

Ej rädd för helvete och död
Till seger föres jag,
Med kärleken och tron till stöd
Jag uppnår allt en dag.

Nr. 133.

Vi sjunga Zions sånger
I helgons syskonkrets,
För tvifvel eller ånger
Ej bostad här beredts.

Till sena efterslägten
Vår sång och jubel förs
Af friska östanfläkten,
Som öfver jorden rörs.

O Zion! profeterad
Af siare, Guds män,
Du varit förr regerad,
Och skall regeras än
Af Guds profeters skara,
Hvars stoft i tusen år
Än grifterna bevara
Tills hvar och en uppstår.

Då Zion nådde bergen
Gaf skörden rikedom, —
De mogna kärfvar bergen
Till logan, som står tom!
Då verlden låg i dvala, —
All jordens folk det märk! —
Så hördes Herren tala
Och göra underverk.

Från Zions tempelsalar
Hörs evangelii bud,
Der prestadömet talar —
Bereder Herrens brud;
Då templet får sin spira
Och helsas utaf Gud,
Så tänker han der fira
Sitt stora gästabud.

Välsignelse och gåfvor
Af himlen strömmar ned,
Och evighetens håfvor
Får Zion, för hon led.
All Babels prakt och heder,
Som fängslar dåren yr,
Likt stoftgrand sjunker neder
Då Zions morgon gryr.

Dig Zion! i min anda
Jag offrar all min lust,
Jag snart min sång vill blanda
Med fröjd inom din kust,

Ja, inom kort vi ega
Det arf, oss förestår,
Som allting skall uppväga
I tusenden af år.

Nr. 134.

O säg, hvad är sanning? Den ädlaste sten
Af långt dyrare halt än metall,
Ja, den himmelska sanning är luttrad och ren
Då den stoltaste kejsare störtar, och sen
Hans krona bevittnar hans fall.

O säg, hvad är sanning? Den dyraste skatt,
Lockar Gudar och dödlige dit
I oändliga djup, der den glimrar så ny,

Och högt upp bakom himmelens
blånande sky —
Den är värd all vår sträfvan och
flit.

Från hvarje tyrann ryckes spiran
i hast,
Så snart rättvisans ljungeld slår
ned;
Aldrig sanningens tempel för storm-
vinden brast,
Ty dess grundval står evigt orygge-
lig fast
Då afgrunden rasar så vred.

Ja, säg, hvad är sanning? Den
lögnen bortvrok,
Lik en segrande drottning så rik;
Än, då himlen går bort som en
sammanlagd bok

Och då jorden aflägger förgängelsens ok,
Blir sanningen evigt sig lik.

Nr. 135.

Morgonen upprinner så härlig och skön.
Ljuset af himlen oss gläder;
På Herrens välsignelser vi nu få rön,
Zion som brud sig nu kläder.
Öknarne som Eden så blomstrande framstå.
Tusenden förlöste med sång till Zion gå.
:,: Tecknen vi nu skåda, var vaken, gif akt!
Frälsarens ankomst sig närmar. :,:

Salighetens dag för Guds folk rinner opp,
Fröjdas få unga och gamla;
Tempel högt sig häfva på bergsryggens topp,
Folken till högtid sig samla.
Zion majestätiskt på klippegrund står fast,
Babylon hågkommes och störtas om i hast.
:,: Tecknen vi nu skåda, var vaken, gif akt!
Frälsarens ankomst sig närmar. :,:

Tusenårets gryning så härlig uppgår
Öfver de heliges läger,
Zion nu förhärligas år ifrån år,
Satan snart välde ej eger.
Israel välkommar sin Konung — fritt från tvång,

Englarne uppstämma en halleluja-
sång.
:,: Babylon är fallen och Zion är
fri,
Frälsarens ankomst vi skåda! :,:

Nr. 136.

En sorgbetyngd och fattig man
Mig ofta mötte på min stig
Och när han ödmjukt bad om hjelp
Hans armod alltid rörde mig;
Hans namn jag aldrig frågte om,
Ej heller från hvad land han kom;
Men kärleken uti hans blick
Mig fängslade hvart än han gick.

En gång han trött och hungrig kom
När jag min enkla måltid njöt
Och fast han yttrad' ej ett ord,
Jag dock åt honom brödet sköt.

Han bröt det — med en kärleks
blick
Han gaf — och *englabröd* jag fik;
Min kind blef utaf glädje våt,
Ty det var manna som jag åt.

Jag honom vid en källa fann,
Hvar han så trött och kraftlös låg,
Han var så törstig, men så matt —
Han bedjande uppå mig såg;
I hast jag hjelpte honom opp —
Låt honom dricka ur min kopp;
Men derpå fyld han gaf mig den —
Och jag har aldrig törstat se'n.

En mörk och stormig vinternatt
Hans rop om hjelp sig trängde fram
Jag hastad' dit, fick honom fatt,
Och förde honom till mitt hem,
Jag värmde der min kära gäst
Och hade sjelf en glädjefest

Ty medan på min säng han låg,
Jag sjelf i drömmen himlen såg.

Utarmad, plågad och utdrifven
Jag uppå vägen honom fann,
Han låg der sårad, öfvergifven,
Hvarför hans sår jag då förband;
Jag olja uti såren gjöt,
Och glädje i mitt hjerta flöt;
Ty, vid hans ord min sorg försvann
Och för min själ nytt lif upprann.

I fängslet och till döden dömdt,
Med sorg jag dernäst fann min vän;
Hans hand jag tryckte då så ömt —
Och anden styrka fick igen;
Men för att ännu pröfva mig,
Han bad mig om att dö för sig —
Då, fastän jag var svag som förr,
Min ande svarad': Ja, jag dör.

Derpå den främmande försvann
Och Jesus vänlig för mig stod —
Jag märket i hans händer fann,
Och ödmjuk sjönk jag för hans fot.
Hans ljufva stämma till mig ljöd:
Du trogen var i lif och död;
Hvad du har gjort, är gjordt för mig,
Och derför jag välsignar dig.

Nr. 137.

Det är helt visst på tiden snart
Att Krist, Guds Son, skall komma
I skyarne med ljungelds fart,
Till frälsning för de fromma;
Förtvifla skall hvar syndens träl
Som icke sökt sitt högsta väl,
Men uti Babel blifvit.

Basuners ljud vi höra få
Och englaskaror sjunga;
De döde upp ur grafven stå —
O, jubla menskotunga!
Guds helgon då förklaras der
Och dem, som ännu lefva här,
Skall i en hast förvandlas.

O Jesus, var min förman god,
Med kärlek mig omhägna,
O, helga mig ditt dyra blod,
Dess värde mig tillegna;
Att sist med helgonen jag må
I Zions land ett arf undfå,
Och tusenårig hvila.

Nr. 138.

Messie evangelio,
Som utgör helgons grund och tro,
Tillbjudes jordens barn;

Guds budskap ropa till en hvar,
Som frälsningsbudet dyrbart har:
Fly bort ur mörkrets garn!
Från synd och ondska dig omvänd!
Nu Herrens tjenare är sänd
Om jordens krets —
Gör dig tillreds
Din högtidslampa tänd.

Se ljuset, som från himlen kom,
Det sprider sig all jorden om,
Oss Gud af nåd det gaf;
Det gjuter in sitt klara ljus
I kungens slott, i fattigt hus,
Tills tiden brytes af,
Ty Kristi ankomst är nu när.
Upplåt din själ och visdom lär
Af himlens Gud,
Som gifver bud,
Och frälsning till oss bär.

Ack! mörker skylde jordens rund,
Och men'skan sof i syndens blund,
Sitt mål hon ej förstod;
Men Gud har vakat öfver oss,
Han ville frälsa oss till trots
För fel och öfvermod.
Nu ödmjukt vi oss böja ned
För dig, som döden för oss led,
Vi vilja gå
Och frälsning få
Igenom ödmjukhet.

Nr. 139.

Sabbatsdagens helga stunder
Skänkte du oss kärleks Gud,
Att betrakta nådens under
Genom evangelii bud.
Dina gåfvor rikt utbredas
För vår blick och för vår själ,
Af Guds Ande vi beredas
Till vårt eget högsta väl.

Mörker menniskan betäcker,
Af naturen syndens slaf,
Gerna Lucifer utsläcker
Ljuset, som oss himlen gaf —
Han i mörkret vill förnöjas
Och utöfva sina spel;
Men af ljuset vi upphöjas
Och få härligheten hel.

Sanningen är nu uppgången
Öfver hela jordens vidd,
Ut ur fängslet löses mången,
Kampen är nu snart utstridd;
Löste Israels barn uttåga
Till en samlingsort i vest,
Ljus och sanning der uppflåga,
Der Guds folk visst trifves bäst.

Nr. 140.

I men'skoverldens kalla natt,
Då mörkret dagens ljus inhöljde,

Då menniskan var som besatt
Och blott sin egen lusta följde,
Då se, från lifvets klara sol
Bröt ljuset fram och syntes glimma
Så härligt ifrån pol till pol
Och båda tusenårets timma.

Nu himlens eld är tänd i frid,
Och alla helgonen begära,
Att samla sig i nådens tid
Och undfå Andens kraft och ära;
Men dem, som ljuset ej vill se,
Som sina ögon dermot sluta,
Skall gråta, när Guds vänner le
Och lifvets sköna morgon njuta.

Men I, som ljusets söner likt
Städs viljen Herrens kar frambära
Och sprida ljuset skönt och rikt
Såväl i gerning som i lära,

Om helig kärlek, hopp och tro
I alltid bären i ert hjerta —
I skolen finna himlens ro
Och hvila utan sorg och smärta.

Nr. 141.

Herrens Zion, helga stad,
Skön du är, du kungadotter!
Himlens Gud ger arfvelotter
Till sitt Israel så glad.
Han förlöser, lif utöser
Till en hvar som i dig bor.
Salighet, nåd och fred,
Härlighet strålar ned
:,: Från Guds Son, han är ju din
konung stor. :,:

Vesterns perla, Zions land!
Tanken på dig kraft oss gifver
Och till seger oss framdrifver,
Derför jubla syskonband!

Israels styrka! Städs vi yrka
Till att tjena dig i allt.
Ljuflighet, fruktbarhet,
Verksamhet, säkerhet
:,: Är hos dig, som profeter hafva
talt. :,:

Äro vi i Babel här,
Dragas vi till dig i anden —
Verldens dom är nu förhanden
Syndens ände den är när;
All vår längtan och vår trängtan
Står till frihets hem i vest.
Helighet, renhet, frid,
Vänlighet, kärlek blid
:,: Är din prakt, derför är hos dig
det bäst! :,:

Gläd dig Zion, du är rik,
Ty din Gud han är dig nådig,
Var ej någonsin villrådig,
Ingen, ingen är dig lik;

Sina trogna, redobogna,
Bär han i sin hulda famn,
Enighet, makt mot hot,
Trofasthet, Davids rot
:,: Är ditt värn, prisa så din Skapar's namn. :,;

Nr. 142.

Farväl, mitt fädersland farväl!
Blott kort vi dröja än,
I Zion fröjdas skall vår själ
Bland frie, ädle män.

Kör.

Skönt hoppet har vårt mål förgylt:
Det land, som Gud oss gaf!
Blås milda vind, som seglen fylt,
Och för oss öfver haf!

Från ondskans hem, från ståt och
flärd,
Förvirring, sorg och nöd,
Vi gå ifrån en fallen verld,
Som Herren Gud oss bjöd.

Ej jordiskt band, ej slägt, ej vän
Kan ändra föresats,
Vår afskedslösen är nu den:
Friskt mod på vår seglats!

Hvad är den fröjd, som verlden ger,
Hvad är dess trälars lust?
Jemfördt med allt hvad mot oss ler
På Zions sälla kust.

Vi gå till Ephraims sköna dal
Att lära himlens bud,
Att höra få profeters tal,
Och en gång bo hos Gud.

O Gud, i ditt beskydd oss tag!
I fadersfamn oss slut!
Låt englar följa natt och dag
Intill vår resas slut.

Nu fröjdens! fröjdens! blifven ett!
I hittills spridda får!
Ty Gud har eder träldom sett,
Förlossning förestår.

Ja, fröjdens I, som Herren tjent!
Er lön är viss och stor;
I hållit edert samvet' rent
För Gud och menniskor.

Ja, fröjdens I, som födt och klädt
De äldste i dess brist;
Dem medel skänkt — på bröders sätt
Aflägsnat våld och list.

Ja fröjdens öfver framtids syn!
Låt hvarje sorg bli kort!
I bedit tills den mörka skyn
Förskingrats och flytt bort.

Ja, fröjdens I, som lemnat ha'n
För Gud och sanningen
Båd' arf och vän och ungdomsplan,
Tänk — hundrafaldt igen.

Låt hjertat slå med friska slag!
Vår Gud är huld och god;
I burit bördan solhet dag
Med lugn och tålamod.

De kärleksord, I väntat på
Nu ljuda, hören dem:
Från verlden bringen Herrens små
Till Zions trygga hem!

Ja, fröjdens! sen den öppna port
Till Zions blomsterpark!

Det bästa är att flykta fort
Från Babels ödemark.

Ja, fröjdens hela Israel!
Lofsjungen Gud än mer!
Märk: Herrens ord full kraft i själ
Till frälsning för oss ger!

Nr. 143.

Brist ut, o själ! Vår Gud är värd
Vår sång bland helgons kör;
Han vaksamt styr vår lefnads färd
Att intet ondt oss rör.

För samlandet till fridens land
Han sjelf i spetsen står,
Och räcker ut sin starka hand
Då bönen honom når.

Fast djup vid djup vi öppna se
Och faror hota här

Snart solen mellan moln syns le,
Ty Herren med oss är.

Om du en vårflod nånsin såg,
Lösgjord från fjällets kam,
Vår färd är så ett segertåg —
Med Gud vi draga fram.

Om än vi vandra tusen mil
Hän öfver haf och slätt,
Vår resa går dock som en pil,
Med fröjdesånger lätt.

Alltså med kraft och mod vi gå
Till Zions helga rum;
Låt jubel i vår själ uppstå
För evangelium.

Nr. 144.

Då din lefnadsdag syns dyster
Och när molnen höljt din stig,
Fatta mod, min broder, syster!
Skyar snart förskingra sig.

Trofast gör din pligt, din gerning,
Mer du vinner än du mist;
Gud kan kasta bäst din tärning,
Tvifla ej! fröjd kommer sist.

Träng dig fram och dig bemöda
Att få evighetens lön,
Så i hoppet, och din gröda
Skall i skördens tid bli skön:
Som uttröttad ej dig lägra,
Men som sorgfri örn på qvist
Öfver jordens sorger segra!
Tvifla ej! fröjd kommer sist.

Låt din själsfrid ej förtäras
Utaf återtagna fel!
För din ovän ej förfäras,
Segrens krans skall bli din del.
Är du till ditt kall rätt vaknad,
Och du handlar, är det visst
Rikt belönad blir all saknad;
Tvifla ej! fröjd kommer sist.

Herrens öga håller vakten,
Af hans omsorg har du rön,
Hans är riket, hans är makten,
Utaf nåd han skänker lön.
I din motgång tron förstärkes,
Öfverflöd du får i brist,
Se, hans ankomst snart förmärkes!
Tvifla ej! fröjd kommer sist.

Nr. 145.

Tänk ej, när till Zion I dragen
All pröfning och sorg är förbi —
Att glädje I endast der smaken,
Samt strax blifven frälste och fri'!
Nej! Guldet må luttras i ugnen,
Och vi måste pröfning utstå;
Ej frälsning då ännu är vunnen —
Den vinnes, när målet vi nå.

Tänk ej, att allena de fromma
Och blott visa jungfrur fins der —
Att frestaren aldrig kan komma
I Zion de helige när!
Nej! Dåliga ses bland de visa —
Ogräset bland hvetet än gror —
Men himmelens Herre skall visa,
Hvem värdigt hans Zion bebor.

Tänk ej eder gerning fulländad,
Att Zion är slöhetens hem,
Att Gud sina gåfvor skall sända
Till dem, som ej sjelf sträfva fram!
Nej! Der blott välsignelser vinnes
Af dem som arbeta med nit —
Hvad nu hos de helige finnes
Är frukten af arbet' och flit.

Tänk ej, när till Zion I lända,
Att striden mot synden är slut!
Tänk ej all er svaghet till ända,
Fastän I från Babel kom ut!

Nej, nej! Se, det fordras dock ständigt
Mot frestelser vara på vakt;
På Herren förtrösta beständigt
Och uppå hans ord gifva akt.

Nr. 146.

Jag har suckat och sörjt mången gång
Så högst trånfullt i Babylons natt,
Ty till trots af dess synder och tvång
Har jag sökt efter sanningens skatt.

Och den kom — glädjens budskap mig nått.
Det har lifvet mig gifvit och frid,
Och med det har jag salighet fått
Samt nytt hopp om befrielsens tid.

Och just derför jag längtar att bli
Helt förflyttad till Ephraims mark,
Ibland ädle och rene, så fri
Jag mig känner, samt själfull och
stark.

Jag har bidat i hoppet den dag
Då välsignelse skulle mig ges!
Då i broderligt syskonalag
Alla helgon förenade ses.

Den är när — den är här — allt
är väl!
Se der morgonens stjerna uppgå,
Aldrig verlden mer tjusar min själ,
Det är sanning jag söker att nå.

Jag vill gå dit tyrannen ej kan,
Dit förtryckar'n ej banar sin stig,
Der den hjerteuppriktige fann
All den lycka han väntade sig.

Der profeter med inspiration
Herrens helige leda framåt,
Och utveckla sann kunskap om tron —
Der man icke hör jemmer och gråt.

Jag vill gå, ty Guds kärlek mig tvang,
Bäst beskärmad är oskuld och dygd
Der, hvar himmelens rike uppsprang,
Der, den heliga staden blir bygd.

Derför bjuder jag farväl till sist
Till mitt hem och min fädernejord,
Ty jag går, att med helgonen visst
Bli alltmera fullkommeliggjord.

Det är sanning som här är omtalt,
Ty jag ledes af Skaparens hand;
Jag mitt hem har för framtiden valt
Der i Zion, i frihetens land.

Nr. 147.

O Babylon! se, hur din lust svinner bort,
Förgänglig är hvarje din fröjd,
Din glädje är falsk och dess tid är så kort!
Snart rosen af stormen är böjd.

De smickrande scener, här vänskapen ger,
Så nyckfullt förträngas af hat.
Den vän, som vi trodde uppriktig — hvad sker —
Sin pligt och sitt löfte förgat.

När glimtande strålar belysa vår stråt —
Från himlen ett svagt återsken —
Vi stanna, beundra och glädjas deråt —
Det slocknar, mer mörkt blir det se'n.

De blomster vi egna vår ömmaste
vård,
Förvissna och blifva till mull;
Inbillningens tempel — erfaring så
hård —
De falla så skröpligt omkull.

Då vandraren, trött och med blö-
dande häl,
En källa vid vägen sökt opp,
Så kryper intill en förbannelsens
träl
En orm — gjuter gift i hans kropp.

Alltså endast kärlekens skugga här
går,
I Babylon vänskap ej fans;
Men falskheten oftast mot troheten
står,
Och sanning beröfvas sin glans.

O Zion! hos dig finnes vänskap så
blid,
Befästad af kärlek och tro;
Och sanning uppfriskar enhvar
individ,
Som der funnit hvila och ro.

De trogna af englar bevakas så
trygt,
Och ljuset de se tränga fram —
De tempel åt Herren i Zion ha
bygt —
Välkommen, du zionska Lam!

Nr. 148.

O Gud, som ofvan bor,
Tag pris af helgons kor!
Vi samlas här.

Fast än i främlingsland,
I hjertligt syskonband
Vi famnas af din hand,
Du har oss kär.

Bevara vår profet
Från våld och allt förtret,
Från mordets dolk!
Ditt ord i oss intryck!
Oss från all fara ryck!
Och gif städs lifvets dryck
Till Zions folk!

O, låt ditt rike nå
Dit dine äldste gå,
Från haf till haf!
Som ett förenadt helt
Låt tron bli oss tilldelt!
Må vi ej fatta felt
De bud du gaf!

I helgon, fjärran från!
Som Fadren och hans Son,
Förblifven ett!
I frie eller träl!
Förenen lif och själ,
Så blifver allting väl,
Ty Gud sig tett.

Nr. 149.

Hör Herren har talat och redan förskingrat
Den dimma och mörker, vår jord har betäckt!
Om men'skornas själ som en orm den sig slingrat,
Den gode befrias och prestlist blir stäkt!

Kör.

Den stenen från berget har nu be-
gynt falla,
Och ej skall den stanna förr'n
jorden är full
Af kunskap om Herren, som kännes
af alla,
Då riket ej mera skall störtas om-
kull.

Profeternas varningar böra nu
vördas:
Nu omvänden eder, Guds rike
framgår!
Ja, fälten nu hvitna och säden
skall skördas,
Ej ogräset samman med hvetet består.

Banéret upphöjes och templen upp-
byggas,
De vise med jubel till Zion nu gå,

Ty der skola Herrens utvalda be-
tryggas —
Saktmodige landet med arfverätt få.

Så Daniels syner vill Herren full-
ända
Om stenen, som krossade bild-
stodens tår;
Nu budskapet samlar de trogna,
omvända,
Ty frälsarekärleken under förmår.

I fåvitska jungfrur, stån upp af er
slummer!
Gjut olja i lampan, som snart tycks
gå ut!
O Zion, var redo! se, Frälsaren
kommer,
Och Babylons välde nu nalkas sitt
slut.

Nr. 150.

Kom, o min själ, helt visst ett samtal gagnar
För än du vandrar hän till fridens land;
Dig pröfva, att din tro ej är som agnar,
Att du ej bryta må de helga band.

Som Herren Gud var kärleksfull och fridsam,
Ty Zions folk hörsamma himlens bud;
Vill du bli lika lycklig, var medlidsam
Emot din nästa, trofast mot din Gud.

Du längtat har att Zions hemland skåda,
Men är den önskan utaf kärlek varm

Till Himlens Gud, så vill han dig
benåda,
Och som sitt barn dig sluta till sin
barm.

Profeten Josephs dom går öfver
hafven
Och drabbar dem, som varningen
glömt bort;
Så öfver orättfärdighet snart brytes
stafven,
Ty Herrens verk fullkomnas inom
kort.

Profeten Brighams röst så hög och
tydlig
Förkunnat dem, hvars väg dit hem
är ständ,
Att blott en hvar, som trofast är
och lydig,
Kan utstå pröfvelsernas heta eld.

Från Zion skrymtaren skall fly och
bäfva,
Ty prestadömets gissel honom slår;
Besvara detta spörsmål, ej det jäfva:
Säg, hvarför städs din håg till
Zion står?

«Det icke är för jordisk fröjd och
bästa,»
Så ljuder i mitt inre själens svar,
«Att lyda Fadrens bud, bistå min
nästa,
«Derför till Zion jag min åtrå har.»

Nr. 151.

Min broder spörjer mig hvarför
Jag far från fäders jord;
Jag svarar, att det så sig bör,
Ty det är Herrens ord.

Säg, hvarför gamla Israel
Med Mose, styresman,
Ej städs blef Pharaoners träl,
Men väg i öknen fann?

Det var för det, att Gud så sann
Till dem det löfte skref,
Att skänka dem ett Kanaan,
Om folket lydigt blef.

Så hör min broder på mitt svar:
Min tro är fast och fri,
Att Gud är än, som då han var,
Och skall ej ändrad bli.

När derför hans profeters röst
Mig varnar att undfly
Det onda, som nu brutit löst,
Och väcka må afsky.

Så går jag till hans helga land,
Att bo bland trofaste!

Vi få det land af Herrens hand —
Der ljus och kärlek le.

Jag går dit hvar jag har min skatt,
Dit längtar städs min själ!
Der rost och mal ej griper fatt,
Dit tjuf ej går och stjäl.

Det land, välsignadt mest på jord,
Har ock en plats för mig,
Der får jag lära Herrens ord
Och vandra på hans stig.

Der perlan, evangelium,
Med härlighetens sken,
I kärlekens millennium
Framstrålar skön och ren.

Jag icke bland dem vara vill,
Som, när Brudgummen kom,
Ej hade redt sin lampa till,
Men måtte vända om.

Nej, alltid vill jag redo stå
Och vänta hans ankomst,
Att jag af honom sjelf må få
En paradisisk blomst.

Jag vaka vill med tålamod
I klädning utan last;
Att kallelsen må vara god,
Utkorelsen så fast.

Nr. 152.

Se, morgonstjernan strålar klar
Der öfver Zions stad,
Och skaror gå med trons standar
Från Babylon å stad,
Med salig fröjd och hopp
Till Zions länder opp!
Se, morgonstjernan strålar klar
Der öfver lifvets stad.

I öst och vest, i syd och nord
Blir Herrens stämma hörd,
Apostlar utså nådens ord
Intill den sista skörd;
Det budskap hörs och här:
Nu nådens timma är.
I öst och vest o. s. v.

Se, Jakobs hus, i tempelskrud,
Uppförs på bergens topp!
Och alla dem, som lyda Gud,
De gå i tro dit opp;
Ty skriften talar om,
Det stora Babels dom.
Se, Jakobs hus, o. s, v.

Blott der är frid, när krig och pest
Slå folken rund på jord,
Då Zion smyckar sig till fest
Med stammarne från nord;
Dock blodet flyta skall
Vid Babels stora fall.
Blott der är frid, o. s. v.

Ja, skökan hon är drucken full
Af Lammets vittnens blod,
Hon skall omkomma med sitt guld
I hämdens röda flod.
Se'n varder jorden ren
Ifrån all synd och men.
Ja, skökan hon är o. s. v.

Nr. 153.

Se Herren kommer snart i skyn
Med Zions segerkrans!
Hvar ovän bäfvar för hans syn,
Hvem tåla kan hans glans?
Ej den som ej vill tro
Hans evangelio.
Se Herren kommer snart i skyn
Med Zions segerkrans!

Så hören nu Guds tjenare,
Som gå all verlden om!

En hvar, som Herren då vill se,
Omvände sig och kom
Till dop i vattnet ned,
Då skänkes nåd och fred.
Så hören nu o. s. v.

Snart vittnesbördet bringas ut
Till hvarje stad och land,
Och vittnen föras hem till slut
Af Herrens allmaktshand;
Då ingen mer kan gå
I dop att rening få.
Snart vittnesbördet o. s. v.

O Zion, Josephs arfveland!
Din sol skall snart uppgå,
Ty morgonstjernan skådas kan
Der öfver berget stå.
Derför min själ var glad,
Och fly till lifvets stad!
O Zion, Josephs o. s. v.

Nr. 154.

Han kommer snart, o bröder, låt oss strida!
Han kommer snart, vår Konung och vår Gud,
Han kommer snart, o hvad kan Zion lida!
Han för oss segrande trots stridens ljud.
Han kommer snart, det rullar öfver jorden
Ett buller och en smärta i dess barm;
Hör skrik och gråt och krigens vilda tordön
Och folk mot folk uppresa sig med harm.

Han kommer snart — hur skall min fröjd uttolkas —
Den smärteman, som hang på Golgata.

Jerusalem af helgon skall befolkas
När utaf Zion Herren fram skall dra.
Han kommer, hören basuntoner
strömma,
Och martyr-helgonen ej ropa mer,
Ja, de utvaldas stoft i grafvens
gömma
Förnimmer rösten, som ock ljuder
der.

Han kommer, Zion gå i brude-
drägten
Med dans och sång, det blifver
saligt nytt;
Han kommer, säll är hvar af guda-
slägten,
Som Jesu tjenare i tro åtlydt;
Ty de få komma in i bröllopshuset
Och skåda Lammets brud i evig tid,
Då Babels stolta prakt blir lagdt i
gruset
De undfå himmelrikets ljus och frid.

Han kommer, grip din harpa Zions sångar'!
Kom gamla man och barn vid moders barm!
Kom yngling, jungfru, du som ensam gångar,
Och du som frälsning fann från synd så arm.
Stäm upp i sång och Lammet jubilera!
Stäm upp så klangen englars gensvar når;
Ty han som slagtad blef skall nu regera
Med sine helige i tusen år.

Nr. 155.

O sköna ljus från himlens troner,
Som bragte lif i dödens tid
Till jorderikets mörka zoner,
Du hälsat Zion med Guds frid,

Med glädjens bud om hvilans år
Och evighetens gyllne vår.

O sköna ljus, som hjertat gifver
En pant på Zions borgarrätt,
Som anden lös från stoftet rifver
Och gör vår Frälsar's börda lätt,
Du gifver gåfvor af Guds hand
Och tänder hjertan uti brand.

O lifvets ljus, du klara låge,
Du visar vägen för de små!
O sannings svärd! o andens båge!
Du mäktigt skall till seger gå;
Mot dig ej Satan kan bestå,
Och intet vapen framgång få.

O gudomsljus, som skall förklara
All verlden ifrån pol till pol!
Som strålar om den hvita skara
Från himlens Gud och Lammets stol;

Du härliggörer visst hvar man,
Som här på jorden ljuset fann.

Nr. 156.

Nu kom det bud från englars kor
Och prestadömets grader:
Det kommer snart en Konung stor,
En son af Gud, vår Fader;
Och alla ädla fjärran, när,
Församlas till en jubelhär,
Att gå vår drott i möte.

Och de för honom bygt en stad,
Der han sitt folk vill skona,
Han der på tronen sitter glad
Med herraväldets krona!
Han tvång och orätt bryter ned,
Och jorden skänker ro och fred
Samt tusenårig hvila.

Och då den Konungs höga män,
De Guds profeter rena,
Som gudar stå på jord igen,
Och englar må dem tjena,
Och Adam förstadömet tar
Som patriark och allas far,
Och han sin slägt välsignar.

O, när vi tänke härpå, märk
Hur hjertat sällt käns glöda!
Vi veta det är Herrens verk,
Som så vi understöda;
Ja, han oss styrka gifva vill
Och andens kraft och nåde till,
Att vi må seger vinna.

Nr. 157.

Saligt är det lilla folk,
Som i Zion bor,
Ty blott det allena
Erkänner, Gud är stor.

Kör.

Fast det folk ej är starkt —
Bor der i en vrå —
Gud har lofvat,
Liten flock skall välde få.

Helig är dess hela färd,
Och dess sträfvan är
Himlens Drott att lyda —
Att honom blifva när.

Denna verldens, ondskans barn,
Dem ju hata städs,
Mörkrets härar alltid
Åt deras skada gläds.

Liten flock de derför dref
Från ett dyrbart hem,
Sorger, nöd, bekymmer
De grymt tillmätte dem.

Men Jehovas öga såg
Grant hvad månde ske,

Han sitt folk befriad'
Från ovänskarorne.

Han dem förde vid sin hand
Inom fjällets mur;
Han dem der bevarar
I fredelig natur.

Om det folk ståndaktigt blir
Kommer visst en dag,
Då ondskan störtas skall
Vid Babels nederlag.

Kör.
Zion då skall ej mer
Bo der i en vrå —
Gud har lofvat,
Zions folk skall välde få.

Nr. 158.

Tecken skall ske för' domedag
Både i sol och i måna,

Då, under jordbäfningars slag,
Folken ses skräckfulle dåna;
Förr'n denna slägt är somnad hän,
Kommer vår Fader sjelf igen
Dödas och lefvandes Domar'.

Verlden af eget vett är stolt,
Trygt sig i sjelfbehag stärker;
Himlens Herre, hon tror, sig doldt,
Så ingen fara hon märker;
Men det är verldens gamla skick,
Tryggast hon sof när hon förgick
Fordom i syndflodens vatten.

Himmel och jord då skall förgå,
Jorden förnyad vi finna,
Sanning, som grundval skall bestå,
Fast elementerna brinna;
Herren vi möta få i sky —
Lyftas från jord skall Zions by —
Då vi med Lammet få segra.

Nr. 159.

I Kirtland, Zions tempel stod,
Och härligt var detsamma,
Och döpt det blef i svett och blod
Med Andens kraft och flamma;
En eldstod sågs på templets spets
Bevittnande, Gud var tillfreds;
Men djeflahopen skälfde.

Och Jesus Kristus lät sig se —
O, härlig var den synen —
Likt österns ljus han syntes le;
Hvad glans ur ögonbrynen!
Och Mose fram ur dunklet gick
För Josephs och för andras blick,
Och englar bröder tjente.

Och Jesu röst i templet ljöd,
Som ljud af många vatten:
«Jag lefver, som en gång var död,
«I sen mig denna natten.

«Jag var den förste och är sist,
«Jag eder Frälsar' är och Krist,
«Er talisman hos Fadren.

«Upplyft er blick, i fröjd brist ut,
«Er synd den är ej mera,
«Se ärr af spikarne och spjut,
«I kunnen se dem flera;
«I fattigdom, med tro och id,
«I offrat bön och svett och tid
«Och uppbygt mig ett tempel.

«Ert offer jag antagit har,
«Här jag mig uppenbarar,
«Nu var för Anden rena kar,
«Min nåde evigt varar.
«Om detta hus skall ryktet gå,
«Och fjärran folkslag budskap få
«Om hvad I sen och hören.«

Då profetians and' kom ned
I tungomålens gåfva,

Liksom det förr var Herrens sed
Och som han än vill lofva.
Och bröder blefvo hundravis
Af englar tjenade, med pris
Till Fadren och till Lammet.

Så synen åter öppnad blef —
Hvad under Gud tillstadde!
Elia tidens gång beskref,
Det deras hjertan gladde;
Han gaf dem kraftens nycklepar,
Att barns och fäders tro man har
På jorden att förena.

Det tempel lades ned i grus
Af fräcka pöbelhänder;
Men Zion, det är Herrens hus,
Ej någon eld nedbränner;
Se, templet det skall byggas opp
I Jackson uppå bergets topp,
Förr'n Babel sammanstörtar.

Nr. 160.

I jordens slägten, vaknen, sen,
Och sofven ej så trygga!
På Babels hopp och falska sken,
I utan grundval bygga.
O vänden om, ty Herrens dom
Och hämdedag är nära,
Gud vill sin brud, vid ordets ljud,
Till hvilans fristad bära.

Nu tecknen på den stora dag
Man ser, med skräck för faror,
I sol och måne, tordönslag
Och pest och krigarskaror.
All verlden uti spänning står,
Blott hatet tycks man finna
Dock några få, Gud tänka på
Och väg till Zion finna.

Hvad gagnar väl all verldens prakt,
Dess rik'dom, gods och heder?

Hvad hjelper all dess våld och makt,
Då Babel störtar neder?
Hvar fins den vrå dit I kan gå,
När Jesus snart anländer?
De helige, då honom se
Med ärr i fötter, händer.

Så jublen högt med harpolek,
I Kristi ledamöter!
Som lidit tyranni och svek,
Ty brudgum bruden möter!
Vid nådens bud vår Fader Gud
Sitt Zion frälsning gifver;
Då hån och nöd till honungsbröd
Och evig ära blifver.

Nr. 161.

Stäm upp af fröjd, I Zions söner!
Snart kommer Kungen och vår Gud,
Han hört vårt rop och varma böner,
Och korat oss till Lammets brud,

Och satt oss in uti sitt rike
Med vatten, And' och myndighet,
Och Salems Konung han bringar frid
Till Zions folk trots Babels strid.

Gud helig är och hvem kan tåla
Hans glans och höga himlaprakt?
Hans majestät så klart ses stråla
Af himmelsk eld, gudomlig makt.
Hvem bor i evighetens sköte?
Der ingen själ för Gud kan stå,
Som ej beredes af Anden här,
Att sist till Gud få ingång der.

Vår Fader Abra'ms Gud så gerna
Ett löfte och förbund han svor,
Att han välsigna vill och värna
Hvar själ som villigt hör och tror
Det budskap Ephraims söner bringa
Med Andens kraft på jorden fram,
Som profetian skönt talar om,
Skall ljuda förr än verldens dom.

Så hören folk kring jordens länder
Ett frihetslösens varningsljud!
Profeter åter Gud utsänder
Att vittna högt om lifvets bud;
Låt fördom ej dig mer förblinda
Och verldens gunst ej locka dig,
Men gå med frihets härolder hem
Till lifvets stad Jerusalem.

Se Zion sig till fest syns laga,
Dess vårtid rinner härlig opp
Guds kraft fullkomnas i de svaga
Bland Jesu små på bergets topp,
Och rösten snart från himlen ljuder:
»Brudgummen kommer, gån nu fram!»
De visa jungfrurna in då gå
Till bröllopsfest och hvila få.

Nr. 162.

Mikael, den store furste, snart
Med hären fram skall träda,

I eldens kraft med ljungelds fart,
Och uti himlens ljus så klart,
Att Herrens barn rätt gläda.

För helgonen han strider då
I hårda pröfningstider,
Och då de evig frälsning få,
Som boken säger snart de nå,
Ty det mot målet skrider.

Och då en silfverlockig man,
Den gamle ibland fäder,
I riket stor och mäktig han
Sin hederskrona tager an,
Som himlens Gud tillstäder.

Vi skåda Gud bland helgons tal,
Välsignelsen ej felar,
Som han i Adam-ondis dal
Förr gjorde med sitt sonetal,
Han arf till slägten delar.

Och öfverkungen, Jesus Krist,
Vår Herre och vår Broder,

Som dock i kött Guds Son är visst,
Han borttog ormens gadd och list,
Som sagdt blef slägtens moder.

Och fridens spira föres så
I tusen år på jorden,
Som president skall Adam stå
Och Elohim skall ära få,
Då han är erkänd vorden.

Och mer än uti Adams dal
Skall då Guds lofsång klinga,
Då uti himlars höga sal
Vi ibland helga väsens tal
Halleluja, utbringa.

Nr. 163.

Nu verldens riken känna suck och ve,
Af krig, pest, jordskalf, hungersnöd de lida,

Och hvar nation är bragt i rörelse,
Och hafvets böljor öfver gränsen
skrida;
Sjelf jordens inre sprutar eld och
död
Och tecken ses på firmament och
jorden,
De vittna hvad af Jesu läppar ljöd,
Det komma skall förr'n domsbasunens
tordön.

Se, medan sådant dagligt försiggår
Ett mäktigt rike utaf Gud upprättas,
Af jordens ädle det så starkt består,
De i ett evigt fridsförbund insättas;
Ty från Jehova går befallningen
Att samla Israel af alla stammar,
Och Herrens prester bjuda hvarje
vän,
Som Josephs ord och Herrens bud
anammar.

Men Babels makt midt under hånets
skall
Guds verk motstår med hatets spjut
och lansar,
Men som den strider kommer Babels
fall,
Man Jesu vittnen gerna då bekransar;
Ty hvem mot Zion lyfter upp sin
hand,
Likt agnarne för nordanvind skall
fara;
Men den för Zion offrar kraft och
and',
Skall sjunga jubelsång bland helgons
skara.

Nr. 164.

Se de glade syskon der,
Som på skeppet stå,
Herrens helgon det ju är
Som nu till Zion gå.

På hvart anlet' glädjen spelar,
Frid och fröjd dem Gud tilldelar,
Anden har hvar själ uppfylt,
Hoppets mål står skönt förgylt.

Gif det också var min lott
Hem till Zion gå!
Der ej Satans list och skott
Skall oss mer skada få,
Der bland Zions folk så sälla
Endast Herrens lagar gälla,
Och man frihet njuta kan
Der i Ephraims sköna land.

Herrens fruktan är dess lust,
Dygden deras drägt,
Kärleken inom dess kust
Förenar slägt till slägt.
Der man aldrig står förlägen
Om man irrat sig från vägen,
Guds profet är folkets vän,
Visar väg till Gud igen.

Broder, syster, detta lär:
Nåden på din väg,
Den dig vederfaren är!
Från Babel afsked säg!
Ljuft en gång det skall mig gläda
Zions mark att få beträda;
Städs jag hyser hoppet, tron
Att få lemna Babylon.

Nr. 165.

Långt från hemmet, långt från vänner,
Som en främling går jag här
Och min blick och tanke vänder
Dit, der mina kära är'.
År och dagar synes långa
För mig här att ensam gå,
Och jag tänker många gånger:
När månn' jag dem skåda få?

Oft' jag beder: Käre Fader,
Du, som känner min oro,
Du, som för mig omsorg drager,
Stå mig bi och styrk min tro;
Låt din And' min själ hugsvala;
Må han leda mina steg;
Må han hjertats sorger lindra
Och mig skänka salig fred.

Gud, jag önskar dig att tjena
Medan jag är här på jord;
Låt mig derför ej allena
Här förkunna dina ord.
Fader, jag dig ödmjukt beder,
Gif mig visdom, tro och mod,
Ty, om blott din And' mig styrker
Blir min kraft, att verka, god.

Fader, lyssna till de böner,
Som af hjertat sändas dig;
Se till dina svage söner,
Som i stoftet böja sig;

Låt oss känna, se, förnimma,
Att med dig vi allt förmå,
Och då pröfvotiden slutat
Låt oss hvila hos dig få.

Nr. 166.

Fader, uti Jesu namn
Vill vår bön du höra,
Styr du Zions skepp i hamn,
Stå vid rodret i dess stam,
Låt din hand oss föra.
Styr du Zions skepp i hamn.

För det mellan alla skär
Att det aldrig strandar,
Krossa du vår oväns här,
Högt uppres ditt banér här,
Stoppa lögnens andar!
För det mellan alla skär.

Låt en man som Mose stå
Stödd af gudamakter,
Styrk de tolf hvarthän de gå
Låt ditt prestadöme nå
Vidt kring alla trakter!
Led de tolf hvarthän de gå.

Låt ditt tempel varda bygdt
Uppå Jacksons höjder,
Och ditt Zion bo der trygt,
Af fiender oförtryckt,
Rikt på himlafröjder.
Låt ditt Zion bo der trygt.

Jesus, du är kungars Drott
I din Faders rike,
Zions tempel är ditt slott,
Derfrån lagen bringar godt,
Du ditt folk ej svike!
Jesus, du är kungars Drott.

Då på jord Guds vilje sker
Som den sker i himmel,
Våldet då ej mer sig ter,
Ondskans tyranni ej mer
Hindra barnens hvimmel.
Då på jord Guds vilje sker.

Och när tusenårets dag
Skrider emot afton,
När det sista stora slag,
Efter Herrens välbehag,
Krossar djeflakraften —
Efter tusenårets dag.

Sjungas skall en jubelsång,
Tår ej kinden väte!
Väl var Zionsvägen trång,
Jesus gick dock samma gång
Till sitt kungasäte.
Sjungas skall en jubelsång.

En gång genom eldens graf
Luttrad blifver jorden,
Liknande ett krystallhaf
Liksom urim, tummim af
Gud är gifven vorden.
Luttrad genom eldens graf.

Amen och halleluja,
Ljude i hvart hjerta!
Amen och halleluja,
Som ett tonsvall fjärran dra,
Löst är jordens smärta.
Amen och halleluja!

Nr. 167.

Lofva o Zion, din Herre och Konung med ära,
Guden, som Israels barn lik en fader vill bära;

Sjunger hans pris!
Jublar på barnenas vis,
Fastän vi korset må bära.

Lyden vår Fader med lydnadens renaste hjerta,
Allt hvad som skiljer från honom må vålla oss smärta;
Ära vi Gud
Härlig och skön blir vår skrud,
Kärlekens färger bli bjärta,

Käraste Fader, ditt Zion vill du väl bevara,
Hustru och barn och vårt hus dig uppoffrat skall vara.
Gif oss din And',
Led du oss trygt vid din hand
Och våra böner besvara!

Halleluja! sjung hvar broder och
syster tillsamman,
Fader och Sonen och Anden de
svara med amen!
Härlighets sol
Stråla från pol och till pol,
Herren Gud lofvad var! Amen.

Nr. 168.

Farväl vi bjuda eder, kära!
Som resa nu till Zions land,
I vandren ut till Herrens ära,
Der Guds profeter hörer man;
I dragen från förvirringen,
Från slägtingar och mången vän.

I efter något bättre trakten
Än denna verldens tomma tröst,
Ja, verldens gunst I ringa akten
Och följen glade Herrens röst,

Som lyder så till alla: Kom,
Och fly förr'n verlden får sin dom!

För er vi bedja syskon dyra,
Att Herren eder styrka må
Och eder vid sin hand så styra,
Att I må säkert målet nå,
Och landa sällt i Zions hamn —
Det bedje vi i Jesu namn.

När sällt I eder der förnöja
I Zions land i helighet,
Då glöm ej oss, som måste dröja
Och lida Babylons förtret,
Men bed för oss, att vi också
Ett arf i Zions land må få.

En ringa tid vi skilda blifva
Änskönt vår and' ej skiljas kan,
Men bönen kan vår själ upplifva,
Ty alltid väg till Gud den fann.

Vi skiljas åt blott för en stund
Och samlas snart på Zions grund.

I fjärran vest skall stå Guds tempel,
På bergets höjd så skönt och grant;
Der, vi kan följa Guds exempel —
Få hans välsignelser försant.
Låt oss då skynda dithän snart
Och hylla Kungen uppenbart.

Ty Jesus med sin englaskara
Från himlen kommer till oss ned,
Att fria oss från nöd och fara
Och skänka oss en evig fred.
Då sjunga vi i englakor:
Halleluja, Gud hos oss bor!

Sist önska vi, att allt må lyckas
För eder, broder, syster, vän!
I Zion kunnen I skönt smyckas
Som brud för Gud i himmelen.

Gån, byggen der Guds rike opp;
Låt templet pryda bergets topp.

Nr. 169.

Tack Fader, tack, du sände Sonen!
Och fritt han valde sjelf att gå, —
O menniskor! Ert öra lånen,
Så kunnen I Guds nåd förstå;
Han tände ljus i verldens natt,
Men hon förstod ej lifvets skatt.

Men den som vaknar upp af drömmar
Och ser sig naken, arm och blind,
Och vandrar ned i dopets strömmar
Med ett uppriktigt barnasinn',
Skall känna hjertat blifva fritt,
Och vara syndens börda qvitt.

Och under prestadömets händer,
Som fullmakt fick af himlens Gud,

Jag känner Andens låga bränner
Som vårsol blid på kindens hud.
Jag känner att i det förbund
Nytt lif jag fick från första stund.

Så går jag trygg min Gud i spåren
Igenom med igenom mot,
Och det är Frälsaren med såren,
Som är min frid på jordens klot.
Du är min sköld, min staf, min vakt,
Mot afgrundshärens våld och makt.

Så skänk du kraften i mitt hjerta
Och Andens fria hjeltemod,
Att jag kan le åt spott och smärta,
Som hånfullt mig i vägen stod;
Du trampade ju ormen ned,
Som vill förstöra själens fred.

O låt mig alltid djupt förnimma
Din genomstungna broderslem,

Och hvarje blodigt sår och strimma
Du fick af bödlahänders rem;
För mig du genomborrad blef,
För mig man hånlek med dig dref.

Din svett, som sig på kinden hopar
Och färgar jorden med ditt blod,
Den tröst och hopp i ångest ropar,
När Satan fresta vill mitt mod,
Den vittnar om din kamp den natt
Då du var som åsidosatt.

Nu kan jag — sällt det skall mig
gläda —
I hvarje lidande och tvång
Härinne i mitt hjerta qväda:
Min Gud gick sjelf den samma
gång,
Han tömde lögnens bittra skål,
Och kallat mig till samma mål.

Profeten Joseph Smith ock lärde
Det samma ord trots pöbelmakt,
Hans hjerta stadigt blott begärde
Att bygga Zion upp i prakt;
Och andra uti samma spår
Som Herrens röst för folket går.

Så sjung halleluja, o hjerta,
Hvart ögonblick du röres i!
Ty Jesus löste dödens smärta,
Och mig ur Satans slafveri,
Ljud högt min sång från Golgata,
Ett segrens kor, halleluja!

Nu sjunger jag i morgonglöden
Af tusenårets klara glans.
Och snart den sista ovän, döden,
I Zion icke mera fans.
För Lammet och för himlens Gud
Då höras helga sångers ljud.

Nr. 170.

Vi här nu församlade äre
Att frambära Faderens pris,
Och Sonens, vår Frälsar' den kära,
På barnens enfaldiga vis.

Vi tacke dig Fader nu åter,
Att du oss på jorden har satt,
För budskap om frälsning du låter
Oss finna den dyraste skatt.

Vi tacke för kunskapens lära,
Som Adam har fattat på jord,
Som leder oss Gudarne nära
Till storfest vid lifsrätters bord.

Vi tacke dig, du som allt kände
Förr'n jorden blef danad i grund,
För Sonen till jorden du sände
Att sluta med stoftet förbund.

Nr. 171.

Kommen alle, store, små,
Ned i dopets bad att gå;
Med ett ödmjukt, blödigt sinn'
Gån igenom dörren in.

Till Guds barn i dopsförbund
Koras vi i nådens stund,
Derför gå med glädje ned
Blifver verlden än så vred.

Hånet, som är ondskans gärd,
Är dock härligheten värd;
Kronans glans fördunklar allt
Af hvart slag, af hvar gestalt.

Dopet är förbundets pant,
Englar vittnat det är sant,
Evigt fridsförbundet är,
Budskap derom Zion bär.

Nr. 172.

Guds kyrka är vår klippeborg —
Dess vårdag härligt knoppas;
Min själ, på Gud lägg all din sorg,
På honom Zion hoppas!
Som barn vid bröst det låg,
Han kommer det ihåg;
Behöfver det hans vakt?
Ja, det är städs belagdt
Af mörkrets helvetskara.

Ja, ondskans härar än på jord,
Bestorma Zions vallar.
Vi lita trygt på Herrens ord,
Med tordönskraft det skallar.
Ja, fräs du verldens and' —
All makt är i Guds hand —
Och rasa mörkrets drott,
Med lögn, med mord och spott,
Snart engeln skall dig binda!

Nr. 173.

Farväl, farväl, vårt fädersland vi bjuda,
Farväl du land, hvar ljuset först jag såg,
Till kära vänner afskedstoner ljuda
Af oss då vi begynna resans tåg.
Farväl, farväl, vi Zion ha för öga,
Men ej vi glömma eder kära här;
Vår bön för eder sändes till det höga.
Att eder återse är vårt begär.

På nya verldens kust vi söka hvila
Der är vårt hem, der är vårt fädersland,
På Zion der vill Herren vänligt smila,
Der rinner lifvets flod på gyllne sand. —

Profeten der vår Herres ord uttalar,
Der väntas Babels dom och verldens slut,
Det är så godt i Zions sköna dalar,
Och derför vandra vi från Babel ut.

Här hotar nöd och krigens vilda låga,
Här skönjas klart förderf och död och blod,
Eländet ses det stolta Babel plåga,
Då Zion bygges upp med mästarlod;
Men mörkrets här, som Herren snart skall döma,
Då bindes, först att vänta tusen år,
Men Herren skall för den sin åsyn gömma,
Tills fram af grafven den till domen går.

Farväl, farväl, du kära syskonskara!
Till Zions ljufva hem vi resa fram,

Snart Gud sin makt vill härligt
uppenbara
Till Zions fröjd, men Babels fall
och skam.
Vårt barndomshem med jubel vi nu
lemna,
Med hoppet om ett nytt i vesterns dal,
Ack, kommen snart, så skall vår
sorg sig jemna,
Vi hoppas se er der i templets sal.

Nr. 174.

Den signade dag med fröjd man ser
För Herrens helgon att komma,
Den strålar på himlen mer och mer
Oss alla till tröst och fromma;
Vi vaka ju städs som ljusets barn,
Fly verldens lustar så tomma.

Den signade dag, en ljusets tid
Så lifligt vi se nu glöda;

Lång tid förflutit i hat och strid,
Nu fridsrosor blomstra röda;
Ett ljus upprinner likt vårens sol,
Det vinterkölden kan döda.

Om lefvande blef hvart träd i skog
Och vore hvart blad en tunga,
De kunde Guds nåd ej prisa nog,
Hans lof ej tillfyllest sjunga;
Ty evigt nu skiner lifvets ljus
För gamla som ock för unga.

O Fader god, vårt tack ej förgät,
Vårt offer i morgontimma!
För dagen, som du upprinna lät,
För rösten vi fått förnimma!
Den signade stund, till evig tid
Med stjernglans för oss må glimma.

Så täckelig skrid hvar Zions dag,
Med strålar omkring din tinning!

Och lefve vi efter Guds behag
Ell' dö vi, allt är vår vinning;
Låt sanningens kämpar stå
Hos oss i evig erinring.

Så resa vi till vårt fädersland,
Der Herrens profeter tala,
Der ser man ju templets byggning
grann,
Guds ljus skall evigt hugsvala;
Snart helgonen ses till Zions fest
Uppvakna ur grafvens dvala.

Nr. 175.

Jag har ej frid, hvart skall jag gå,
Att dock min själ kan hvila få?
Jag är af detta tummel trött,
Och som i landsflykt helt utstött.
O vise man, snart för mig säg
Till evigt lif den rätta väg!

O räck mig nu en vännehand,
Och lös mig ut af syndens band.

O säg mig dock, du Herrens man,
Hvad menar du med Zions land?
O säg, hvarför det varder lärdt,
Det land är framför alla kärt?
»Jag älskar det, der är jag fri
»Från Babels hårda slafveri,
»Ty synd och orättfärdighet
»Der plats och hvila aldrig vet.

»Du är min bror, det land är ditt,
»Kom med, der kan du andas fritt;
»Ty sannerlig min Gud är din,
»Jag vet han aktar dig som sin.
»Vill du i Guds förbund ingå
»Och intill ändan trofast stå,
»Så skall du få en härlig lön
»Vid evighetens morgon skön.

»Vi veta nu om vi gå fram
»Och efterfölja Zions Lam,
»Tills Jesus sjelf regera skall
»Och fienden är fotapall,
»Att efter det millennium
»Ej höres evangelium,
»Men domen blifver hållen så
»En hvar skall efter gerning få.»

O tack, o tack, du Zions man,
Förmedels dig jag frälsning fann,
Så att jag nu min Gud förstår
Och sanningsljus i själen får.
Den Gud, som högt i himlen bor,
Lofsjungen, o I englars kor!
På jorden jag nu intet vet
Som väger upp min salighet.

Nr. 176.

O Helge And' du himlaröst,
Du gömda perla i mitt bröst,

Hugsvala oss och gif oss fred,
Och se med ljusblick till oss ned!

En ros med paradisisk lukt,
En eternell med evig frukt,
En vetenskap, som Gud blott vet,
Är kärleken i evighet.

Så brist då ut i fröjderop
Med segersång, du helgons hop!
Om dig, som ej af ålder .känt,
Du kärlek, som vår Gud har tändt.

I Jesu namn sjung till Guds pris
Tills jorden blir ett paradis!
Allt hvad, som hjerta har i bröst,
Allt hvad, som tunga har och röst.

Nr. 177.

Här, här måste jag lida,
Här, här än må jag bo;

Långsamt stunderna skrida,
Babel ej bjuder mig ro.

Här, här nöden och sorgen,
Här, här brister och qval;
Döden inträder i borgen
Som ock i hyddan i dal.

Der, der dimman försvinner,
Der, der ljuset går opp!
Väntetimman förrinner,
Stärkt är mitt mod och mitt hopp.

Der, der intet mig qväljer
Der, der målet jag hann;
Himlen, jorden förtäljer
Skapelsens upphofsman.

Nr. 178.

I skördemän, att skörda gån!
Vi säden mogna se;

Af all er kraft med lian slån,
Och binden kärfvarne.

En rensningsdag är ganska när,
Då agnarne förgås;
Ej akten arbetets besvär
Ty lönen säkert fås.

Och när du skördar muntert sjung —
Hvart än du går din färd —
Lofsång till Gud, en evig Kung,
Ty han är äran värd.

Gån fiskare på saltan våg,
Utkasten fångstens garn!
Då slumrande än djupet låg,
Och samlen jordens barn.

Med ifrig själ och skicklig hand
Utkasten edert nät!
Och drag det åter in på land,
Tag gode fisk af det.

Brist ut med oförfäradt mod,
Trots bränningarnes skum:
»Pris ske vår Gud som med oss stod,
»Och bjöd oss Zions rum.»

Nr. 179.

Säg mig ej i sorgfull timma:
Lifvet, ack så uselt är,
Ty som oftast vi förnimma
Allting tomt och dystert här.

Allvar är det lif du andas,
Grafven är ej mörk, min vän,
Stoft du är, med stoft du blandas,
Anden far till Gud igen.

Tidsfördrif och tunga sorgen
Är ej lifvets ändamål!
Blott i verksamhet fins borgen,
Att vår lefnad pröfning tål.

Tycks dig långsamt tiden flyter,
Och din farkost ej är stark
Då den emot skären bryter,
Vet du går på dödens mark.

Ut på verldens kampplats drifven
Under farlig nattvaktstund,
Känn dig aldrig öfvergifven!
Hjelte stå på egen grund.

Lita ej, ehuru nöjsamt,
På den tid du ej har sett,
Gör i dag din pligt, fast dröjsamt
Har din lycka du beredt.

Lif af store män påminna
Det vi kunne handla så
Att en efterverld skall finna
Oss bland ädla andar stå.

Seende en vän, en broder
Seglande på tidens haf

Tumlad om af storm och floder,
Säll, om du ditt bistånd gaf.

Låtom oss stå upp och handla
Med ett manligt hjertas mod,
Godt uträtta, och förvandla
Ringheten till ärestod!

Nr. 180.

I, som i fast förening
Förbiden frälsningen,
I kännen ordets mening.
Och viljen lyda den;
För eder fins ej fara
Ej heller sorg och nöd,
Ty Gud vill er bevara
Och blifva edert stöd.

Förtrösten på hans bistånd,
Så länge som I haft
För ögat Zions fristånd

Och verkat i Guds kraft.
En glädjedag snart helsas
För hela Israel,
Då Abra'ms säd skall frälsas —
Ej längre vara träl.

Åkallen Gud i bönen
Och sträfven med all id,
Så är det visst I rönen
Hans ljus i mörkrets tid.
Affällingen sig störtar
Och kastas ifrån Gud,
Då Jesus sig uppskörtar
Och tjena vill sin brud.

Guds helgon skola ökas
I antal och i makt,
Hur än vår väg må krökas
Sant är det hvad Gud sagt:
«De sig om godt beflita
«Och samlas till min hjord,

«De på min nåd få lita
«Och bo i frid på jord.»

Nr. 181.

Frimodig var för sannings sak,
Behåll din plats bland dem,
Som då när Babel går i vrak
Uppnå ett himmelskt hem.

Låt lustans offer, syndens träl,
Guds frälsningsplan försmå
Och hata Gud, som gör dem väl
På villovägar gå.

Låt de ohelga menskobarn
Förgäta lifvets vigt,
Och sälla sig i mörkrets garn
Och sprida lögnens dikt.

Men du, en vän af sanningen,
Som har dess ledning valt,

Försvara den på vandringen
Så tidt den blir förtalt.

När verldens fiendskap är stark,
Och höjer våldets ljud,
Gå oförskräckt på stridens mark,
Du har en vän i Gud.

På honom lita, jordens son,
Var tapper i din strid!
Då Babel faller under dån
Så får du evig frig.

Nr. 182.

Ack, lifvet blir en börda
En oren, grumlig elf,
För dem ej kärlek vörda,
Men lefva för sig sjelf.
När hatets törne stinger
Och ovän följt vårt spår,

Så godt, om kärleks finger
Läkt smärtans hjertesår.

Kärlek åt umgängslifvet
En ädel prägel gaf,
Dess namn man bör se skrifvet
På vagga, öfver graf.
Skall känslans röst bedöfvas,
Som Gudar kännas vid!
Kärlek i himlen öfvas —
Sann kärlek kring dig sprid!

Gud älskat hela verlden,
Sin Son utsände han,
Blott denna dyra gärden
Full frälsning återvann;
Skall egenkärt man verka
Mot lifvets starka ström,
Ell' menskors väl förstärka
Med kärlek mild och öm.

Vi känna oss nedstamma
Som barn af samma Gud,

Vi släcka ej den flamma
Som lifvar himlens brud,
Nej, de i sanning gode
Högt glädja sig deri,
Om i dess makt det stode
Stå alla arma bi.

Sann godhet ej utplånas,
Sann kärlek aldrig dör,
Af den allt ädelt lånas,
Som sig i verlden rör,
Den dessa himlagunster
Uppammar i sin själ,
Då allt går upp i dunster,
Med kärlek står sig väl.

Hvar kärlek öfverflödar
Der strålar evig vår,
Med lust man sig bemödar,
Och nästan bistånd får.
Ren kärlek samlar strålar
Till härlig helgonkrans,

Då tiden mörkt sig målar
Har kärleken sin glans.

Nr. 183.

Jehova! himlens, jordens Gud!
Din sanning låt utgå,
Med frälsningens och nådens bud,
Tills alla det förstå.

Vi önska se din kyrka bli
Utvidgad, stor i makt,
Tills jorden står i harmoni
Med himlens englavakt.

Må arbetet, du oss betrott,
Att tolka sanningen,
Af oss utföras ganska godt
Som gode vingårdsmän.

Utför ditt verk med odelt kraft,
Och för nationerne
Till Zion, med din gudamakt,
Låt dem din ära se!

En allmän lofsång höjas skall
Af folk från hvarje stam,
Vår ovän läggs till fotapall
För Jesus, Zions Lam.

Nr. 184.

Så lyft du nu ditt hufvud upp,
Med frimod i din själ,
Guds helgon är den vännetrupp,
Som manar för ditt väl.

När verlden slungar hatets pil
Och vill vår undergång,
Visst himlens Gud ser ned med smil
Och löser oss ur tvång.

Framåt! skall bli det lösensord,
Som vi till eget valt,
Vi gagna Herrens sak på jord
Tills mörkrets verk är qvalt.

Ej nånsin följ den falska drift,
Som lätt kan blifva väckt
Och skadar själen liksom gift,
Så Andens ljus blir släckt.

Den här vill vara vis och stor
Och få sin plats hos Gud,
Må gå den väg, der törnet gror
Och höra hånets ljud.

Om, då af ovän grymt förföljd,
Ditt namn blir gjordt till spott,
Af smädekappan öfverhöljd,
Fortfar att verka godt.

Den gode fastän ringe man,
Som kämpat lifvets strid,

Han lifvets ädla skatter fann,
Och himlen vinkar blid.

Förglöm ej vännen, som du sökt
Och funnit trohet värd,
Då ömsesidig fröjd blir ökt,
Till ljus blir dyster verld.

Nr. 185.

I lifvets alla händelser
Vi se din hand, o Gud!
Välsignelsen, som du oss ger,
Och sorgen är ditt bud.

I hvarje fröjd vi hafva rönt,
I smärtan, som vi känt,
Din godhet visar sig så skönt,
Hvarför vi tack dig sändt.

Då glädjens sol belyst vår stig,
Då kärlek fyllt vårt bröst,

Med lugn, när stormen häfver sig,
Till dig vi höjt vår röst.

Med öppen blick, ur glädjens tår,
Vi möta fröjd och ve,
Vår själ med kraft sin kamp består,
Det goda land vi se.

Nr. 186.

Hur säll och fri jag mig i anden känner
Sen jag med Gud i dopet gjort förbund,
En längtan i mitt hjerta städse bränner,
Att menskor väcka upp ur syndens blund.

Om Gud jag vittna vill på många stränder
Upp till den höga isbetäckta nord,

Och kanske äfven uti andra länder
Dit Herren kallar mig på denna jord.

O, hjelp mig, Gud, att jag må kunna bära
De pund, du lägger ned uti min hand!
Är jag bland dem, som skulle hafva ära,
Att lösa själar utur lögnens band?

O, nej, jag är för ringa till allt detta,
Af blygsel höljer jag mitt anlete;
Men Gud de tunga bördor du vill lätta,
Ditt faders öga städse mig kan se.

Så är jag säll, och vet att Fadren finner
Den rätta vägen, som jag vandra bör,
Af längtan ljuft mitt fylda hjerta brinner
Och på Guds Andes tysta vink jag hör.

Hvart steg, som jag skall taga,
känner Herran
Och målet dit, hvarthän han förer
mig;
Han står mig bi, han dröjer aldrig
fjärran,
Han följer mig på Zions himlastig.

Nr. 187.

Stöd oss Gud, mens vi mot målet
skrida,
Styrka gif, när tungt vi måste strida,
Och befordra du vår vandrings fart!
När bekymmer här vårt hjerta
trycker,
Och då Andens ljus sitt svall tillycker,
Kom, o Herre, snart!

Låt oss ila till ditt fadershjerta,
Och der skingra all vår sorg och
smärta,

I din kärleks bredd och djup och höjd;
Gud till dig vi vilje oss hänvända,
Följa dig, hvad helst oss måtte
hända,
Källan för all fröjd.

Vänd dig om, o själ, så skall du
finna
Fadren — Sonen, som sitt blod lät
rinna,
Det som lösningspant rättvisan bjöd.
Bort du otro! flytta dig du hinder!
Det är du, som mången själ så
binder,
Att hon ligger död.

Väl är dig, som känt hur synden
svider,
Du, som under tunga bördor lider,
Du har hopp ur fängslet slippa ut;
Hör hur nådens budskap ännu ljuder!

Skynda dig men's rösten ännu bjuder:
Kom från Babel ut.

Nr. 188.

Mottag, o Gud, den tack vi ge,
Vår bön hos dig är spord.
Ack låt oss lefva tills vi se
Ditt rike här på jord.

O Herre! gif oss Andens gärd,
Den helga, dyra skänk,
Att leda oss på lifvets färd,
I nöden på oss tänk!

Vi vilja lyda strängt din lag,
Som forntids helige,
Ditt ord begrunda natt och dag
För att dess under se.

Profeten skydda från allt ondt,
Och Zion låt bestå!

Må Israel få bli förskont,
När hämdens dom skall slå!

Nr. 189.

Dig förtro åt Herren här i tiden,
Han skall säkert föra dig till friden,
Som ej verldens härligheter bjöd;
Följ Guds ord och njut dess söta honung,
Allt du får af himmelrikets Konung,
Lif uti din död.

Svindlar blicken för de djup du skådar,
Undergång dig hvarje tecken bådar,
Då — hvad är att göra arma själ?
Tro ändå, och lita trygt på Herren!
Skulle du förföljas när och fjärran,
Allt är till ditt väl.

Blicka hän till föresatta målet,
Oförfärad, sjelf för martyrbålet,

Om det gäller, du skall dock gå fri;
Skulle du en dag ditt bröd undvara,
Englar vakta, du är utan fara,
Gud skall stå dig bi.

Ensam går du ej på kampens bana,
Ty din tanke kan blott föga ana
Hvilken skara står med dig på den!
Himlatrupper utaf englar följa
Dig på resan öfver tidens bölja,
Hem till himmelen.

Nr. 190.

Salig du är ju om äfven ditt hjerta
Känner sig smärtat af oro och strid,
Råder än hos dig en ängslande
smärta,
Som vill förjaga din ro och din frid,
Synes än nöden som störst för ditt
öga,
Fins dock förhoppning att trygga
dig vid;

Hoppas på Herren, som bor i det
höga,
Tacka för agan, haf tålamod, lid.

Hvad det är godt att förtrösta på
Herren,
Hvila vid honom i lust och i nöd!
Hemma hos vänner — bland fiender
fjärran,
Är han mitt säkraste värn och mitt
stöd.
Om mig än kroppen och själen för-
smäkta
Blifva dock skall han min tröst och
min del,
Huru fienderna strida och fäkta
Får jag i Zion min arfvelott hel.

Vet du har sällskap, ty se vid din
sida
Följer din Broder, din Frälsare god,
Hjelper dig vaka och bedja och lida,

Skänker dig krafter och styrker ditt
mod,
Ständigt att vandra på vägen den
smala,
Som till det himmelska Zion dig för,
Han med sin Ande dig ljuft vill
hugsvala,
Honom i lif och i död du tillhör.

Nr. 191.

Så kort är den tid här i Babel vi
gäste
Fast väntningens timme oss tyckes
så lång,
Vi vete att Gud öfver himmelens fäste,
Skall föra sitt Israel ur Babylons
tvång.

Fast stormar och moln för oss
himmelen dölja,
Så tränga vi fram genom mörker
och brus.

Och svinga oss öfver de dimmor
oss hölja
Och fröjda oss ljuft i det himmelska
ljus.

Så går det Guds helgon i ödmjukhets
dalen,
Han väljer sitt bo der i Deserets
dal,
Och lyftar hvar morgon, helt fri
ifrån qvalen,
Sin själ under jubel mot himmelens
sal.

Han häfver sig upp genom mörker
och dimma,
Och höjer med glädje sin tack-
samhets ton,
Till sist i den sälla förklaringens
timma
Så hänryckt han jublar vid Zebaots
tron.

Nr. 192.

Vi gå bort till Guds ro,
Fria från sorgen,
Innan kort få vi bo
Inom den borgen,
Dit ingen ovän går,
Dit Satans makt ej når,
Ty Herren med oss står,
Evigt, ja, evigt.

Allt är väl i det land,
Herren oss gifver,
Kropp och själ i hans hand
Omhuldad blifver;
Här mest är sorg och nöd,
Till slut en neslig död,
Men der är Gud, vårt stöd,
Evigt, ja, evigt.

Trygge vi hvila få,
Ty Gud vi känna,

Endast bygg deruppå,
Vår sats är denna:
Att Gud är nådig Far,
Och brodren Jesus har
Vår krona i förvar,
Evigt, ja, evigt.

Nu vi gå långt dithän
I kärleksbandet,
Der vi se lifvets trän
I himlalandet!
Långt bort från storm och strid,
Vi finna hvilans frid
Och skåda Jesus blid,
Evigt, ja, evigt.

Nr. 193.

Tänk, när en gång det töcken har
försvunnit,
Det mörker, som inhyllar lifvet här,

Och Zions dag så skön för oss upprunnit,
När Frälsaren blir evigt solen der.

Tänk, när här icke mera tvifvel hyses
Om de «hvarför?» vi ofta grubblat på,
Men själen utaf Andens ljus upplyses
Och Herrens vägar klart för ögat stå.

Tänk ännu mer, när med förklaradt öga
Jag honom ser, som här jag trott uppå,
Tillbedt och älskat; när jag i det höga
Skall salig, frälst inför hans åsyn stå.

Den gode herden, som jag trofast följer,
Som borttar all min synd och själave,
Som, att mig pröfva, nu sitt ansigt döljer,
Tänk, när en gång jag honom skall få se!

Tänk, när jag mina älskade skall
finna,
När lifvets sorg och pröfning är
förbi;
I namnlös glans den morgon skall
upprinna,
Då allt går upp i salig harmoni.

Tänk, när jag uti Zions tempelsalar
Guds Son bland englar prisar rätt
och sant,
Samt der om Skapar'ns verk med
bröder talar
Och om det lif, som likt en dröm
försvann.

Det kommer allt för dem, som här
i tiden
Vid Jesus Kristus lif och frälsning
fann,
Som genom dop förlåtelse blef gifven,
För dem det sköna Zions hopp upp-
rann.

Nr. 194.

Gör hvad är rätt, ty natten förvandlas,
Gud skall regera på rättvisans sätt:
Englarne öfver oss se hvad som handlas,
Se hvad vi verka; gör hvad är rätt!

Kör.

Gör hvad är rätt, hvad än följderna blifva,
Kämpa för frihet, för sanning och rätt;
Trygg i ditt hjerta du kan dig hängifva,
Gud dig bevarar; gör hvad är rätt!

Gör hvad är rätt, snart faller tyrannen,
Länge ha tårarne kinderna vätt;
Oket ej trycker den ärlige mannen,
Sanning går framåt; gör hvad är rätt!

Gör hvad är rätt, var lugn, oförfärad,
Framåt, gå framåt, ditt mål skymtar lätt;
Salighetskronan skall bli dig förärad,
Zion dig väntar, gör hvad är rätt!

Nr. 195.

Det ljusnar kring rymden, snart stiger han ner,
Som lif och förlossning till helgonen ger,
Och englarnes skaror de följa;
Då njuta de trogne den renaste lust,
Vår jord som en dynande bölja
Bortrullar mot evighets kust.

Fiendernas hop som på banan oss mött,

Och korset, hvarunder vår skuldra
har blödt,
De skola ej mera oss hinna;
Och afund och otack och plåga och
strid,
De måste då alla försvinna
Och lemna vår bostad i frid.

Förhoppningens rosor ur stoftet
uppgå,
Förgängelsens scener ej mer till
oss nå.
Det lättade, sorgfria hjertat
Då lyckligen kommer ur eldprofvet ut,
Ej mer då bedraget och smärtadt,
Det finner sin fristad till slut.

O jord! o vår moder! snart upplåt
ditt sköt,
Och låt dem uppstå, som i famnen
du slöt,
De barn, som i dig hafva hvilat.

Se fröjd i vårt öga och eld på vår
kind,
Ty himmelens Brudgum har smilat
Och helsar med fläktande vind.

Vår natt snart försvinner, den blifver
ej lång,
Och då vi uppvakna så sälle en
gång,
Så lyfta oss på dina armar,
O Fader! du evige, milde, som än
Oändlig i nåd dig förbarmar,
Och känner väl barnen igen.

Nr. 196.

Hur ljuf, o Gud, hur säll den lott,
Att dig i Zion lofva!
Du Herre gifver oss allt godt,
Och daglig är din gåfva.
O du, som hjertats böner hört,
Af dig, på rena läppar fördt,
Vårt hjertas lof må höras!

Du som en Fader, öm och huld,
Den ångrande förlåter,
Då nedertryckt af syndens skuld
Till dig han vänder åter:
Benådad, lugnad, frälst och from
Han mättas i din helgedom
Af dina rika håfvor.

Din makt, din visdom och din nåd,
Af jord och himmel tydes;
Du stillar folkens öfverdåd,
Ditt bud af stormen lydes;
Ditt namn i helgons fröjdesång
Från solens upp- och nedergång
Högtidligt återskallar.

O verldars Gud, hur skönt vår ängd
Din godhet oss förkunnar!
Hur flödar dina gåfvors mängd
Ur aldrig tömda brunnar!
En blick af nåd du sänker ned,

Och strax den ofruktbara hed
Af gräs och gröda höljes.

Du kommer, och i dina fjät
Den goda tiden träder;
Vid skenet af ditt majestät
I fröjd sig höjden kläder,
Och dalen är af hjordar fyld,
Af skördar slätten är förgyld;
Allt fröjdar sig och sjunger.

Nr. 197.

Hvar är det land, som längtansfullt vi söka?
Hvar dag som gryr vår trängtan käns sig öka;
När dagen flyr vi detta land ej funnit,
Fast hjertat brunnit.

Blott lifvets krafter i det land sig röja,

Der blomstren dofta, gyllne ax sig
böja,
Der ingen suck man drar, den luft
man andas
Med kärlek blandas.

Der, i det land, städs sommarvinden
susar,
Der, foglar sjunga och der floden
brusar,
En fridens helsning re'n till hjertat
talar
Och oss hugsvalar.

Ännu ett töcken oss från landet
stänger,
Vår bön, men ej vår blick till Fadren
tränger,
Ack, såge vi hans anlet', och oss
slöte
Intill hans sköte!

Ack, när så mycket skönt i hvarje
åder
Af skapelsen och lifvet sig för-
råder,
Hur skön då måste sjelfva källan
vara,
Den evigt klara!

O ljusets, fridens, salighetens källa!
Din klara våg skall ock för oss
uppvälla,
Ty Gud oss förer till dess friska
flöden
Igenom döden.

Förtrösta blott och hoppas, bed för-
saka,
Oss landet vinkar, vi få se och
smaka
Hur ljuft der är, och sjunka i hans
armar,
Som sig förbarmar.

Snart till den kust, der böljor sig
ej häfva
Likt arkens trötta dufva skall du
sväfva,
Till Herdens famn likt frälsta lam-
met ila,
Och der få hvila.

Nr. 198.

Hvad har Gud Fader gjort för oss?
Jo, han steg ned till Kanaan,
Och tände sannings klara bloss,
Och förer oss till Kanaan;
Det blir en krona nådelön
I ljusa landet Kanaan,
Och segerpalmen vinkar skön,
Kom, låt oss gå till Kanaan!
Himmelska Kanaan, o underfulla
Kanaan!
Vårt Kanaan det är Josephs land,
Kom, gå med oss till Kanaan!

Då vi bland Zions folk en gång
Gå in i sälla Kanaan,
Då, vår Förlossare! din sång
Vi sjunga få i Kanaan;
Der strålar du, o Jesu vår!
På ärans tron i Kanaan,
Och helgonskaran för dig står
Och bor med dig i Kanaan.
Himmelska Kanaan, o. s. v.

Du vandringsman! vänd om och gå
Till Jesus i hans Kanaan!
Dig englarne välkomna då
Till evig fröjd i Kanaan.
O kom! der frälsningsfloden har
Sitt friska svall i Kanaan,
Och härligheten strålar klar
Kring Jesu tron i Kanaan.
Himmelska Kanaan, o. s. v.

Nr. 199.

Morgon mellan fjällen!
Klara bäck och flod,
Sorlande mot hällen!
Sjungen: Gud är god!

Dagen se vi bräckas,
Fram går ljusets flod,
Dalarne, som väckas,
Svara: Gud är god!

Daggens klara droppe
Lik en perla stod,
Lärkans sång der oppe
Tolkar: Gud är god!

Blomman på sin stängel
Som på ängen stod,
Skön liksom en engel,
Vittnar: Gud är god!

Skogens foglar sjunga
Med ett glättigt mod,
Der på qvist de gunga,
Qvittra: Gud är god!

Själ, vak upp, och svara
Dem med nyfödt mod!
Höj din lofsång klara:
Gud, vår Gud är god!

Nr. 200.

När från hvilan jag uppstår
Och till dagens verk jag går,
Tänker jag på Herren Gud
Och hans bud.

Jesu kärlek är min tröst,
Då jag höjer bönens röst
Vet jag, att han hörer mig
Innerlig.

Synden har han tagit mot,
Den jag lagt inför hans fot,
Den har gått i dopets graf
  Uti qvaf.

Glad jag lefver, tiden går,
Timme efter timme slår,
Snart en gång jag njuta får
  Evig vår.

Då min lefnad når sitt slut,
Och min veke brunnit ut,
Somnar jag i Jesu famn,
  Ljuflig hamn.

Men jag hyser helgons hopp,
Att se'n detta lifvets lopp,
Skall med skön, förklarad kropp
  Jag stå opp.

Nr. 201.

När skyarna tjockna
Vid blixtrarnes sken,

Min lampa tycks slockna
Och jag bli allen',
Jag blickarne vänder
Och vet intet råd,
Så när det mig händer
Betvifla Guds nåd.

När vilddjuren ryta
Vid vägen så grymt,
Och krafterna tryta
Och ljuset blir skymdt,
Och knappast en stjerna
Belyser min stig,
Då ropar jag gerna
O Herre, till dig!

Men Gud, som välsignar
Han står vid mig när,
Och förr än jag dignar
Hans armar mig bär,
Jag förs af den handen,
Som räddat min själ;

Till zionska landen
Han förer mig väl.

När döden med lia
Ock kommer till sist,
Han vill blott befria
Från svaghet och brist,
Mest lycklig jag blefve
I himmelens hof,
Der saligt vi lefve
Och höje Guds lof.

Godt skall det oss vara
När vänner bortgå,
Att löften så klara
Hugsvala oss då:
«I yttersta nöden
«Hos eder jag är,
«Och fröjdar i döden,
«Jag Herren är När!»

Nr. 202.

Här mig trycker Babels tvång,
Och jag stapplar mången gång,
Dock jag sjunger nöjd min sång
Om ett bättre land.

Hårda strider förestå,
Djupa böljor mot mig slå,
Men jag hoppas fast ändå
På ett bättre land.

O min Herre, följ med mig!
Led mig städs på lifvets stig,
Att jag komma må till dig
I ett bättre land.

Jesus, du är all min kraft,
Dig jag har och dig jag haft,
O, hur flödar lifvets saft
I det nya land!

Detta land jag söker opp,
Längtan fyller ljuft mitt hopp.
Dagligt rigtar jag mitt lopp
Hem till detta land!

Då när vandringen käns tung
Gör mig Anden frisk och ung,
Djupt i själen hviskar: sjung
Om ett bättre land!

Här är jag blott vandringsman,
Skyndar hem till fridens land,
Bortom tidens mörka strand
Är mitt rätta land.

Så min själ var alltid nöjd,
Vägen är af Jesus röjd
O, hvad härlighet och fröjd
I det nya land.

Nr. 203.

O, hur godt at känna hamnen:
Nådens grund!
Att få fly till fadersfamnen
Hvarje stund;
Finna in vid dig en fristad,
O, hur huld!
Du, som slagen blef och frestad,
För min skuld.

Jag får lik en jagad dufva
Gömma mig
I din kärlek, ömma, ljufva,
Gud hos dig;
Djupare hvar stund inskrif du
Sanningen,
För mitt hjerta Jesus, blif du
Städs min vän.

Utom dig är jag ej lugnad,
Har ej hägn,

Men med dig jag eger hugnad,
    Dagg och regn;
Herre, du har sagt din vilja
    I ditt ord:
Ingenting skall oss åtskilja
    Här på jord.

Hvilen ej, I bönens vingar
    Uti ro.
Förr än Gud i hjertat bringar
    Nåd och tro;
Lik en höna bär du vingen
    Öfver mig,
Gud, min Gud! nu skiljer ingen
    Mig från dig.

Nr. 204.

Fader mild! dig hjertat prisar
    Denna stund,
Jordens morgon skönt mig visar
    Guld i mund;

O min själ! du bör ej tiga;
Fröjdesång
Låt till Herrens öron stiga
Än en gång.

Rosors flock i häcken träda
Ock med mig,
Inför Herren, och sig gläda
För sitt lif,
Som vi vete snart skall sluta
Mot vår jord,
Menska, du är mer, får njuta
Lifvets ord.

Bäckens svall i dalen djupa
Talar så!
Menska! dina timmar stupa
Likaså,
Som du ser min bölja gjutas
I ett haf,
Inom kort ditt lif skall slutas
I din graf.

Eken med dess starka grenar
Stäfvar opp,
Ifrån roten hon sig grenar
Till en topp;
Så jag sitter fast i stammen:
Jesus Krist,
Känner i hans hjord med lammen
Ingen brist.

Lär mig Gud min ringhet skåda,
Du min tröst!
Att du i min själ må båda
Nådens röst!
När jag vet mig något felar
Strax jag ber,
Jag det för min vän meddelar,
Och han ger.

Så kan ingenting förderfva
Den som tror,
Efter striden få vi ärfva
Glädje stor;

Må vi alla söka vara
Ibland dem,
Som så snart till helgons skara
Få gå hem.

Nr. 205.

Länge har norden legat i dvala,
Burit på träldomens tryckande ok;
Tiden är kommen när Herren hörs tala,
Tolka helt klart Uppenbarelsens bok.

Snart skola fordom stridiga stammar
Slutas tillsammans med enighetsband;
Herren, som krossar med sanningens hammar
Sedan förbinder med faderlig hand.

Gud vill ett folk sig till ära bereda,
Och hvad han lofvar det håller han visst;

Alla som han får uppfostra och leda
Skola fullkomnas likt honom till sist.

Höga och låga, ja alla, besinnen:
Ännu er frälsning tillbjudes i dag!
Först hvarken ära ell' rikedom vinnen,
Söken först vinna Guds nåd och behag.

Bedjen i hjertat och blicken till höjden,
Sträfven i himlen få teckna ert namn!
Ringa är värdet af timliga fröjden
Om man ej hamnar i Frälsarens famn.

Ära och storhet, ja, sällhet och lycka,
Renhet och lydnad samt uppriktig tro
Skola Guds helgon för evigt besmycka,
Sist gifva ingång till himmelens ro.

Nr. 206.

O du Zion, Guds stad!
Du gör själen så glad,
Du är hjertat så dyrbar och kär!
Endast der kan man bli
Helt betryggad och fri,
Så oss Herren förkunnar och lär.

Der de heliges fröjd
Först skall hinna sin höjd,
Då de lyda och följa Guds råd;
I det heliga land
Af profeternas hand
Öppnas himmelens skatters förråd.

Det är helgadt igen
Till de brunröde män
Af profeter, som bland oss ha dött;
Så snart budskap utgått,
Och de det ha förstått
Få de hvila i hemlandet sött.

Der ett arf ock vi få,
Om vi trofaste stå,
Det ju Herrens profeter oss lär.
Prisad vare vår Gud,
Som oss lärt sina bud,
O, vi längta att se honom der.

Nr. 207.

Herren vill med välbehag
Lätta sorgerna hvar dag —
Fram på Zions-vägen drag,
Hem till himmelsk ära.

Du, som helig är, undvik,
Att med syndare bli lik,
Blif på himlens skatter rik,
Och på himmelsk ära.

Öfver berg och genom dal,
Genom sorger, genom qval,
Sträfva fram till himlens sal,
Hem till himmelsk ära.

Res dig, om du faller kull!
Jesus drack ju för din skull
Smärtekalken öfverfull,
Och fick himmelsk ära.

Ännu må vi lida här,
Snart helt fri från allt besvär
Sjunga vi om seger der
Och om himmelsk ära.

Hvad om här vi lide skam,
Plågas grymt som offerlam,
Snart vi stå kring Zions Lam,
Midt i himmelsk ära.

Trofast var till kampens slut!
Hvarje pröfning härda ut!
Sist af segerlönen njut
Och af himmelsk ära.

Ord och handling vare ren
Tänk, du vandrar ej allen';

Gud att hjelpa är ej sen
Till sin himmels ära.

Nr. 208.

O, hur sällt, att lycklig vakna
Nu jag fått,
Och att intet nödgas sakna
Af allt godt;
O min Gud! vill du nu märka
Sångens ton,
Och uti mitt hjerta verka
Hoppet, tron.

Ledd af dig vill jag blott göra
Hvad du vill,
Att jag alltid måtte höra
Jesus till;
Får jag alltid tätt mig luta
Till ditt bröst,
Att jag fri från qval må njuta
Frid och tröst.

Må jag lifvas af din Anda,
Städs förnöjd.
Må jag ock min sång få blanda
I den höjd,
Der ditt Zion dig lofprisar
Utan slut,
Der ditt under du bevisar,
Tolkar ut.

När min lefnads afton skymmer,
Sol går ner,
Lifvets glädje från mig rymmer
Mer och mer;
Blifve för mig nedergången
Till min ro
Början till den nya sången
I Guds bo.

Nr. 209.

Ungdom! akta på din gång,
Himlens väg är smal och trång,

Stort förderf sig mången gör,
    Se dig för.

Syndens glädje aldrig njut!
Döden är dess vissa slut;
Dock hur mången njutit den!
    Fly min vän!

Ack, så mången har försmått
Kallelsen, som till dem gått,
Följ ditt samvet' i ditt bröst,
    Lyd Guds röst!

Vid Guds kärlek jag besvär,
Derom Anden vittne bär:
Nådens gåfvor tag emot
    Vid hans fot.

Jag besvär dig vid det blod,
Hvilket flöt en reningsflod
Ifrån korsets offerlam:
    Snart gå fram!

Gå till honom än i dag!
Se'n jag känt hans kärleks slag
Beder jag dig, dröj ej qvar
Flera dar.

Slut dig till den syskonring,
Hvilken aktar ingenting
Mera sällt än Zions väg,
Vill du, säg?

Se'n du lifvets dag har sett,
Med Guds helgon blifvit ett,
Få vi vandra hand i hand
Till Guds land.

Nr. 210.

Mitt bröst nu häfver sig af lust att strida,
Ur handen svärdet aldrig falla skall:
Jag går så trygg invid min Konungs sida
För elden blind och döf för kulors knall.

I slutna leder vi till strids marschera,
Med skarpa svärd och eldiga gevär,
Med oss förenas vana kämpar flera,
Som icke fly för stridernas besvär.

Till lands, till sjös skall kriget öppet föras,
Ty fienden sig närmar till vårt land,
Vi hvila få se'n inga vapen höras,
När ingen ovän fins uppå vår strand.

Men då, I mina sälla, fria bröder!
Då få vi kasta svärden långt ifrån,
Och stämma upp den sång, som redan glöder
I själens djup — och famna Himlens Son.

Men än på segerbanan fram vi ila,
Och tappa vi — o, hvilken neslig skam!

Vi våra vapen böra blanka fila,
Blott härden ut, snart ha vi stridt
oss fram.

Ett svalg, ett grundlöst djup skall
sedan skilja
Guds Zion ifrån djefvulens försåt:
Ty Herrens kärlek och hans allmakts
vilja
Förenar dem, som aldrig skiljas åt.

Nr. 211.

Då dagen flyr ifrån vår stad,
Och solen har gått ner!
Den trognes själ sig finner glad,
Ty Gud i nåd oss ser;
Ja, han är den,
Som tar den ångrande till vän.

Vi tacke Gud, allsmäktig, god,
Som äfven denna dag,

I kraft af Jesu Kristi blod,
Till oss har gódt behag;
    Upplåt vår mun
Att prisa dig i denna stund,

När mörkret går i ljusets spår
Och natten träder in,
Vi bedja dig, o Fader vår!
Vårt ljus, dig nu infinn!
    Blott jemte dig
Vi vandre trygt på lifvets stig.

Så låt oss, Herre, i ditt skygd,
Till hvila trygge gå,
Vår tro städs vare på dig bygd;
Och skole vi uppstå,
    Så låt oss då
Ny nåd och nya krafter få.

Nr. 212.

O, Fader i himlen och kära slägt der,
Huru länge skall anden väl bo

Här på denna planet, bland blott
sorg och besvär,
Hvar ej fins hvarken fred eller ro?

Dock, bör jag väl klaga — förakta
den plan,
Hvilken du har bestämt här för mig?
Du har sändt mig — den ande som
hos dig upprann —
Att iklädas en hydda för dig.

Och när med din hjelp jag full-
bordat det lopp,
Du i kärlek har fastställt för mig,
Då skall anden igen återvända dit opp
Och i evighet blifva hos dig.

Du Fader af allt! du är sann, du
är stor
Samt det första och sista för mig!
O, du, som är prisad af englarnes kor,
Sänd du sanningens ande till mig.

Nr. 213.

Höj ditt öga upp till Zions fana,
Den skall visa hvad du ej kan ana,
Den förkunnar Herren har dig kär:
Der står skrifvet: «Jag för dig arbetat,
»Efter dig, det vilsna lammet, letat
«Både här och der.»

Vaknar du i tid till klar besinning,
Finner du i Gud din högsta vinning —
Himmelrike med all härlighet;
Något bättre kan ej någon bjuda,
Ty när domsbasunen höres ljuda
Får du salighet.

Skiljer du dig från de usla tingen,
Men på jorderunden finner ingen
Värd att evigt kunna lita på;
Vänd du då ditt öga ifrån gruset
Upp till Fadren, högt i himlaljuset,
Han skall med dig stå.

Tror du fast på Gud och uppå Sonen,
Som har skapat solen, stjernor,
månen,
Himlen, jorden, vattukällorna;
Leder han din vandrings alla öden,
Går dig väl i lifvet och i döden —
Gud är Jehova.

Rensar du allt ondt utur ditt hjerta,
Om det äfven gör dig qval och
smärta.
Skall du visst i Herren finna frid;
Sluter du förbund med Gud på
jorden,
Litande på blotta löftesorden,
Vinner du din strid.

Nr. 214.

Trots alla otrons mörka makter
Guds rike segrande framgår,
Trots Satans list och afgrundskrafter

Dock klippan Kristus evigt står;
Och ingen störta kan hans kyrka,
Som grundfast hvilar på hans ord,
Ty han är sjelf dess värn och styrka,
Vidt skall dess seger varda spord.

Se! natten flyr och dagen randas,
Så vänligt lyser nådens sol,
Nu englars röst med menskors blandas
Och ljuset gryr vid nordens pol.
Ja, i det svenska fosterlandet
Nu evangelii budskap hörs,
Och löste ifrån otrosbandet
Nu själar ned i dopet förs.

Ty nådens budskap hörs kring jorden,
Det ljuder öfver haf och land!
Längst upp i höga, kalla norden
Guds vittnen stå på Bottnens strand;
I Herrens namn de bjuda alla
Till Lammets sköna gästabud,

Och vänligt goda själar kalla
Till nåd och salighet hos Gud.

Och hastigt skall det ropet skalla:
Se! Brudgummen, der kommer han!
Då till hans möte skynda alla,
Som uti Zion hugnad fann;
Han skall då skänka dem sitt rike,
Som tillredt är af evighet,
Med himmelsk fröjd förutan like,
Och outsäglig salighet.

På Zions nåderika höjder
Han med sin täcka brud skall stå;
Der njutes himmelrikets fröjder
Af dem med honom få ingå!
Då klinga hulda harpotoner,
Vid ljufva englasångers ljud,
Och folk från alla jordens zoner
Församlas till Guds gästabud.

Nr. 215.

Jag har en vän, som jag ej vill förskjuta,
Af alla vänner är han allrabäst;
Till honom får jag som ett barn mig sluta,
Och honom vill jag älska allramest.

Han åter har sitt ljus sändt ned till jorden,
Och vårdar sig om sina fallna små;
Nu menniskan är åter bönhörd vorden,
Blott hon till honom beder uti tro.

Jag fordom vandrat har på villogångar,
Der jag så ofta hafver irrat mig,
Förstod ej Satans list, som menskan fångar
Och förer bort från sannings helga stig.

Men Herren vare tack, att jag fått
höra
Det budskap, som han sändt till
jorden ner,
Han gaf mig tro, han skänkt mig
kraft att göra
Hvad han befallt — han gifver mer
och mer.

Kom derför, menniskor, som viljen
vandra
Er egen väg, som ej till himlen bär,
Kom hören ordet, ty I fån ej klandra
Om I ej kunnen följa ert begär.

Så framt I viljen han skall föra eder,
Så gören såsom han oss hafver sagt:
Omvänden, gån i dop, han då er
leder
Förmedelst Andens stora kraft och
makt.

Vi menniskor oss böra städs beflita,
Att Anden kläder oss i Guds natur.
Är du det ej, så kan du derpå lita,
Att mellan dig och Gud är skiljemur.

Ack, kära vänner, söken denna gåfva,
Att I för Herren kunnen en gång stå,
Hans domedag är nära, honom lofva,
Att I och jag må lifvets krona få.

Nr. 216.

Sant och visst det är att Kristi kyrka
Är upprättad i vår fallna verld;
Nu man lärer Gud att känna, dyrka,
Icke mer i mörkrets bojor snärd.
Folk, betrakta ljuset som nedstrålar
Af en öppnad himmel, ifrån Gud;
Frukta ej om afgrundskaran skrålar,
Låter höra hånets bittra ljud.

Sant och visst det är att Kristi rike
Åter grundlagdt är på denna jord;
Detta rike hafver ej sin like —
Styresmannen är af himlen smord;
Skatter, oförgängliga här finnas,
Tjufvar, rost och mal ej få ingång.
Menniskor! det bör af er besinnas
Snart ingå igenom porten trång.

Sant och visst, det fins en väg till
lifvet,
Blott en väg, som aldrig delar sig;
Nu det är till menniskorna gifvet,
Söka, finna denna himlastig.
Lagens bud, som Herren gaf till folken
Under Mose, skall utöfva makt,
»Syndens lön är döden» säger tolken,
Evangelii budskap oss det sagt.

Då partierna hvarandra reta
Göra lifvet ömsesidigt tungt,

Huru sällt, att vi med visshet veta,
Kristi rike är begynt, fast ungt;
Växa skall det ifrån land till andra,
Innefatta hela jordens klot;
Redan se vi helgonskaror vandra
Herrans berg och tempelstad emot.

Nr. 217.

Din vandring går ej alltid lätt
På solbestrålad blomsterslätt,
Men stundom genom dunkel dal,
Du går förföljd af spott och qval.

Du frågat, ack, så mången gång:
Hvarför är himlens väg så trång?
Hvarför är den ej lätt och bred,
Men leder öfver ödslig hed?

Hvarför är den ej rosenströdd?
Hvarföre må jag vandra stödd

Af tro och hopp och längtan blott,
Och tyckas sakna mycket godt?

Vor' jag i fina verldens krets,
Jag skulle vara väl tillfreds;
Och hade skatter jag i mängd,
Och slott uti en härlig ängd,

Och hade jag blott det och det,
Som menniskan sig önska vet,
Så vore jag ju lycklig då! —
Du dåre är, som tänker så.

Nu var förnöjd med hvad du har,
I mörka som i ljusa dar!
Förnöjsamhet är dyrbar skatt,
Som gör till dag bekymrets natt.

Missnöjet fräter lifvets tråd
Och blifver dödens förebåd;
Nej! tacka Gud för hvad du fått,
Det allt är gagneligt och godt.

Nr. 218.

Du himlarnes Herre, vi bedje till
dig:
Ack, led du oss in på den heliga
stig,
Och skänk till oss sanningens kost-
bara skatt!
Ty verlden än vankar i sjelfviska
tankar,
I sjelfviska tankar, i dunklaste natt

Du älskar oss alla så faderligt ömt,
Till nåd vill du kalla, ditt blod har
du tömt;
Vi vilja hörsamma, hvad hittills vi
glömt.
Af nåd oss anamma! Du är ju
densamma,
Du är ju densamma, ditt namn är
berömdt.

Du känner oss, Fader, i främmande
land,
Ack, för oss med varsamt uppfost-
rande hand!
Och låt oss snart hinna förhopp
ningens strand.
Blott *ett* vi begäre, att städs du
oss bäre!
Att städs du oss bäre i kärlekens
band.

»Så svarar jag eder, så talar jag,
Gud:
»Snart böjen er neder och lyd
mina bud,
»Och eder bereden som Konungens
brud!
»Att snart I mån ega, hvad allt
skall uppväga,
»Hvad allt skall uppväga: få hel-
gonens skrud!

»Min Frälsarefamn den är öppen
hvar stund,
»Jag älskar min brud af den djupaste
grund,
»Med dig vill jag ingå ett evigt
förbund.
»Af hjertat jag beder, att du dig
bereder,
»Att du dig bereder, ej sofver en
blund.

»Tro ordet, blif döpt, som jag sjelf
en gång gjort,
»I dopets förbund öppnas himmelens
port;
»Jag brölloppet reder så festligt och
stort:
»Ack, jungfrur, blif visa, min godhet
beprisa,
»Min godhet beprisa, kom följen
mig fort!»

Nr. 219.

Älskade vän, o min broder så kär!
Hvila vid hjertat, som slår för dig här!
Det är ett hjerta, som ömmar för dig,
Och vill dig mana från villornas stig.

Kasta då blicken mot fridenes hus
Upp från det låga, förgängliga grus,
Hvarest du sattes att pröfvas en stund,
Här i den dystra, de dödligas lund.

Här är ej hemmet, ej målet för dig,
Här är du främling, kom gå då med mig
Bort till det sälla, det lyckliga land,
Der man oss räcker en broderlig hand.

Der, hvarest friden uppslagit sitt tjäll,
Der, hvarest främlingen finner sig säll,
Der, hvarest herden vill föda sin hjord,
Tills den har lyktat sin gerning på jord.

Der, efter möda, till hvila man går,
Och är man trofast, till grafskrift man får:
»Salig är den, som i Herranom dör,
»Hvilan är hans — jag till frid honom för.»

Skulle i stoftet man slumra en tid,
Ljuf är ju hvilan och slut är vår strid!
Och när man väckes att lefva igen,
Blifver det säkert hos Fadren, vår vän.

Nr. 220.

Se, morgonstjernan blinkar glad!
Se'n nattens storm är flydd,
Den visar stället, der Guds stad
Skall stå som värn och skydd
För trötte pilgrimen,
Som lön för vandringen.
Se, morgonstjernan blinkar glad!
Se'n nattens storm är flydd.

I Babel är så mörkt och kallt,
Så dystert och så dött,
Och synden i sin skräckgestalt
Har på sitt ströftåg mött
Så månget värnlöst lam,
Som velat vägen fram.
I Babel är så mörkt o. s. v.

Hur mången har i mörkan natt
Ej suckat hän sitt lif,

Och trängtat efter ljusets skatt?
— Ett sorgligt tidsfördrif —
Se'n ljuset slocknadt var
Och himlen ej gaf svar.
Hur mången har o. s. v.

Men nu har tiden kommit an,
Man suckat länge nog;
Se, gråt och hjertesorg försvann
Då Gud till ordet tog,
Och hörde Josephs bön,
Ack, hvilket kärleksrön!
Ja, nu har tiden o. s. v.

Och derför sjunger jag så glad
Min ringa, korta sång,
Jag vandrar utan knot åstad;
Nog når jag fram en gång
Till frid och evig ro,
Der synd och sorg ej bo;
Och derför sjunger jag så glad
Min ringa, korta sång.

Nr. 221.

Sjung Herrens lof! Sjung Herrens lof!
Ty det han gör och låter,
Det är allt godt, hvad än du tänka må;
Han tröstar dig när du uppriktigt gråter,
Han hämtar dig när du för långt vill gå.
Han rödjer vägen för de kära sina,
Att deras fot skall tryggas emot fall;
Han låter nådens sol för alla skina,
Han lättar mödans tunga kall.

Sjung Herrens lof! Sjung Herrens lof!
Ty det, som är dig gifvet,
Det är allt nog, blott du det rätt förstod.

Hvad har du väl att glädjas åt i lifvet,
Som han ej gaf dig, faderlig och god! —
Och när du slutat har ditt värf här nedan
Han ger dig plats bland frälstas sälla kor;
I detta hopp är du ju salig redan!
O, sjung *hans* lof i himlen bor!

Nr. 222.

Kom, samlens här och sjung!
Du lilla, klena hjord,
Du gamle, liksom ung,
Sjung högt om frid på jord!
Sjung om din Gud och Kung,
Som sändt sitt ljus till nord!

Ty nattens svarta drägt,
Som har omhöljt vårt land,

Den själen har betäckt
Och bundit fot och hand,
Och mången djupt förskräckt
Med sina hårda band, —

Den skall nu klädas af,
Den skall ej bäras mer,
Ty himlens Gud oss gaf
Sitt ljus och sanning ner,
Och från hans vishetshaf
Gå strömmar fler och fler.

Och du, som fattig är
Samt naken, blind och arm,
Och läkedom begär
För hjerta, själ och barm,
Och rådlös irrar här
Bland verldens vilda larm —

Tag här tillgodo fritt!
Af husets öfverflöd,

Ty allt är också ditt
Hvad Herren fritt oss bjöd,
Din skuld den vare qvitt
Förmedelst Jesu död.

Blif styrkt, blif mätt, blif glad,
Tag Herrens rustning på,
Träd in i hjeltars rad,
Strid tappert du också,
Så skall i lifvets stad
Din segerlön du få.

Nr. 223.

På hoppets vingar
Jag far så glad,
Och budskap bringar
Om Zions stad,
Jag sår, jag hoppas
Hvar än jag är,
Och ordet knoppas
Och frukter bär.

Men stormar brusa
Så mången gång,
Och löfven susa
Den dagen lång,
Och qvistar härjas
Af ödets hand —
Men några värjas
Likväl ibland.

Men samma öga,
Som stormar ser,
Och från det höga
Ger solsken ner,
Det skådar ständigt
Hvad nyttigt är,
Och så behändigt
Är alltid när.

Se härpå bygger,
Jag ock mitt hopp,
Och hoppas trygger
När sol går opp,

Och går den neder,
På himmelen,
En fins, som leder
Den fram igen.

Och hur det ändras
Och hur det går,
Jag ej förändras:
Jag tror och sår
Samt hoppas skörda
En gång till slut,
När pligtens börda
Jag härdat ut.

Nr. 224.

Tvifla ej, men förtrösta,
Skall du friden få hösta
Af de skriftenes ställen,
Som dig lofva allt godt,
När du profven utstått.

Låt ej ängslan bedröfva,
Låt ej tvifvelsmål röfva
Dina själ utur nåden,
Men förtrösta på Gud
Sänd upp bönernas ljud.

Låt ej Satan och verlden
Söfva in dig i flärden,
Se'n du en gång är uppväckt
Fall till fota för Gud,
Lyd och älska hans bud.

Genom bönen till Herran
Viker frestaren fjärran,
Och uppgifver sitt syfte.
När mitt sinne mår väl
Är jag glad i min själ.

Skapa i mig ett hjerta,
Som är rent ifrån smärta!
Gif mig en ny, vis anda

Gör mig själen så from,
Att den hos dig får rum.

Herre, sänd mig din Anda!
Som kan gå mig till handa
Då det gäller att kämpa,
Att din kraft sig må te,
Det all verlden må se.

Nr. 225.

Uti kalla mörka vinternatt
Folket i norden satt,
Plötsligt hördes då från himlens Gud
Evangelii glada sändebud;
De förkunna lifvets väg,
Vill du lyssna dertill, säg?

Rösten ljuder nu för en och hvar,
Som efter frälsning far:

Vänd om! vänd om! skynda dig
och kom!
Snart utföres en rättfärdig dom,
Godt om du beredd då är,
Stå bland de utvaldas här.

Snart en man med lian i sin hand
Står uppå jordens rand,
Och en annan ropar med stark röst:
Skörden mognad är, nu är det höst!
Vantro, strider och ofred
Då i pressen trampas ned.

Sonen stiger då från himlen skön —
Trohet, du får din lön!
Zions kämpar få en lagerkrans,
Zions döttrar gå med fröjd i dans,
Hosianna, jublas ut!
Då vår pröfvotid är slut.

Derför lilla kämpeskara god,
Vandra med tappert mod

På den väg, som till Gudstron är lagd.
Var nu glad och aldrig mer försagd,
Ty du hvilar på den grund,
Som är himlarnes förbund.

Nu vi alla glade stämma i
Vår sång med harmoni,
Medan vi på trånga vägen gå,
Tills en gång vi fram till målet nå;
Der vi i den hvita skrud
Skola skåda Lammets brud.

Nr. 226.

Det mörker är försvunnet,
Som höljde menskans stig;
Ett fridfullt hem är funnet,
Hvarför vi tacke dig,
Som ömma vill för alla,
Som älska dina bud;
Välsignelse nedkalla
Vi öfver oss, o Gud!

Uti din kraft vi stiga
Till ljusets nejder opp;
Oss lärdomar inviga
Till bättre ljus och hopp.
Vår tid vi ej mer finna,
Som fordom, mörk och lång;
Gladt timmarne försvinna
Med arbet', bön och sång.

O, Herre, kär för alla,
Med lof och tacksamhet
Vi för din tron nedfalla;
Vårt lof, försmå ej det!
Lik hulpna barn vi komma,
O, tag vår hyllninsgärd!
Liksom en vårfrisk blomma
Af solens ljusblick närd.

Då mörkrets natt har ända
Och grafvens sömn är slut,
Vi till din tron anlända,
Der glädjen ej töms ut,

Vi der med strålfull krona
Och ärans ädla glans,
Bland dina barn få trona,
Och bära helgonkrans.

Nr. 227.

Kraften från det höga,
Liksom en eld för öga,
Med kraft och mod och liflighet
Nedsänkes till Guds menighet.
Tacker alle Gud för hans gåfva!

Kraften från det höga,
Kan samla hjertan tröga
Från öst och vest, från syd och nord
Till gäster vid Guds nattvardsbord.
Tacker alle Gud för hans gåfva

Kraften från det höga,
Som verlden känner föga —
Den ger Guds helgon helighet,

Och sist i himlen salighet.
Tacker alle Gud för hans gåfva!

Nr. 228.

Kärleken är ljusets källa,
Kärleken är lifvets rot,
Derför äro helgon sälla
Och ej göra Gud emot;
Det har Frälsaren förklarat,
Anden sjelf oss uppenbarat,
Det vi känna af Guds frid
Och det hopp, vi tröstas vid.

Kärleken vi ej förgäte,
Kärleken är ljusets glans,
Derför sitter på Guds säte
Jesus nu med strålekrans;
Han som ljuset är och lifvet
Har för oss sig sjelf utgifvet,
Blifver i och lefva skall
Af Gud Faders kärleksvall.

Kärleken Guds lag uppfyller
Som fullkomlighetens band,
Himlalifvet den förgyller,
Den utflyter af Guds And';
Derför med Guds kärleks flamma
Mer af lifvet vi anamma,
Ja, vi varda må med den
Ett med själens bäste vän.

Nr. 229.

Tag det korset bort, som vårdar
Platsen, dit den döde gick!
Vid hvart steg i dödens gårdar
Spira blomster för vår blick.
Seger öfver död och graf
För den brutna vandringsstaf,
Palmeqvist för askekruka —
Döden kan dig ej uppsluka.

Solen mörknad' då han bleknad',
Som för oss utgjöt sitt blod,

Grafven lyste, ljuset tecknad'
Att förklarad han uppstod.
Ljud vår lofsång högt i sky
Ljuft i Zions stad så ny!
Jesus Kristus gick ur griften,
Så uppfyldes helga skriften.

Ja, han lefver Gudspersonen,
Sprängda äro dödens band,
Och han sitter högt på tronen
Och utdelar lif och And'.
Nu en sabbatsmorgon skön
Rinner upp med segerlön,
Och som Zionssången klingar
Växa kraftens örnevingar.

Nr. 230.

Allmakts Gud, som verldar bjuder,
Vi dig dyrke, Herre stor!
Medan jubelsången ljuder,
Stiger högt i mäktigt kor.

Låt oss trofast med hvarandra
Hand i hand härnere vandra,
:,: Genom mörkrets djupa natt, :,:
Mot det mål, du oss har satt.
Båd' i tid och evigheten
Efter lifvets skatter leten!
:,: Hvaraf oss en försmak skänkts :,:
Då i dop vi nedersänkts,
Se'n af synder vi ej kränkts.

Ej vi söka Gud allena
Medan lyckan njutes fullt,
Honom icke blott vi tjena,
Då när vänner smila huldt;
Icke blott när stormar tiga
Vill din sak vi oss inviga,
:,: Men i lifvets kamp så svår, :,:
Och när verlden mot oss står
Vilje vi din gerning främja,
Stifta frid och ro och sämja.
:,: Oss tilldela kraftens And', :,:

Slut oss i förbundets band,
Håll oss mäktigt vid din hand!

Nr. 231.

Sin vagn Gud gör af skyar blå,
I ok han stormen spänner,
Den hela jord med klippor grå
Är vax uti hans händer.
Hans svärd är skarpt, hans spira god,
Hans folk är löst med Sonens blod,
Hvars namn är Jesus Kristus!

Guldkronan bär han nu så skön,
Och svärdet, gömdt i skida,
Han gifver helgonskaran lön,
Mest dem, som mest måst lida;
För alla själar beder han,
Och alla dem som seger vann,
Han skänka vill en krona.

Hans bön är stark, hans bud är
godt,
Med Gud att oss försona,
Men dock för det han här med
spott
Blott bar en törnekrona;
Gör verldens dårar till förakt
Är Zions bud hans kungamakt,
Hans frid och glans och glädje.

Men när tillbaka uppenbardt
Till Zions fest han kommer,
Och när basunen ljuder klart,
För honom verldens Domar';
Då Zions barn han kännes vid
Och skänker salighet och frid,
Som de med honom ärfva!

Nr. 232.

Stig jubel högt från jordens låga
zoner!

Upp Zion, kasta oket, som dig
tvang!
Stig högt, träng in till Gudars gyllne
troner,
Och blanda dig med englars harpoklang!
Upphöj hans pris, som evigt oss
utkorat!
Till tack har verlden honom hatat,
sårat,
Likväl den ångrande får barnarätt,
O, skulle vi då ej värdera det?

Man hörer menniskan så ofta klagar:
Gud har mig glömt, mig sorgen
trycker jemt!
Det sker när motgångs sky i pröfningsdagar
Har hjerta, själ och håg till missmod stämt.
O broder, syster! låt bekymret vika,

Gud vill igenom pröfning dig be-
rika;
Uppsänd din bön, och helst ur nödens
grop
Han gerna vänder örat till ditt rop.

Hör fadersorden huru mildt de
strömma,
En salighet det är i denna röst,
Så säger han: «Kan modren sjelf
förglömma
«Det späda barn, hon bärer vid sitt
bröst?
«Ja, om hon äfven blefve grym i
sinne,
»Så går dock Zion aldrig mig ur
minne,
»Ty har min tjenare ju sagt det
ord:
«Hon är mig dyr och kär, min stad
på jord.

«Du tecknad är i begge mina händer,
»Och dina murar har jag alltid sett,
«Om än det synes som jag mig bortvänder,
«Har jag dock dina sorgetårar sett.
«Och efter motgångs storm min kraft dig höjer,
«Och för min makt din ovänshop sig böjer,
«När nöden trängt dig, hjelper dig min arm —
«O, älska mig med barnakärlek varm!«

Af dessa ord Guds Zion mäktigt glädes,
Vi ej bortkasta vår frimodighet,
Ty skåda vi fiender allestädes,
Är Gud vår tröst, han fredar från förtret,

O bröder, systrar! tänk i fordom timma
Hur Gud lät Israel sin hjelp förnimma,
Han förde sina med en mäktig hand,
Ännu hans kärlek når till jordens strand.

Hur ofta hörde vi ej stormen susa,
Som öfverröstade vår glada sång!
Vi ofta sågo ondskans haf uppbrusa
Och hota oss med död och undergång;
Dock han vår Gud, som nådens ord oss sänder,
Han till vårt bästa allt omsider vänder;
Till trots af allt, som ondt oss göra kan,

Går Frälsaren för oss som segrens man.

Vi derför glada våra knän nedböja
För dig vår Kung, i himlahofvet smord,
Hör sångens ljud, som vi till dig upphöja;
Tag mot vårt tack för evangelii ord.
Vi nu vårt lof och pris till dig frambringa,
Mottag det Fader, fastän det är ringa!
Vi bedje uti tro i Jesu namn:
O, för oss snarligt hem till Zions hamn!

Nr. 233.

Månn' några i dalen mig sakna,
Af dem, som af mig hållas kär?
När barnen så glada uppvakna

Och kyssas, o, att jag var der!
När de sig till bön sen nedböja,
Och englarne le åt de små,
Månn' de då för mig och upphöja
En bön, att jag styrka må få?

När måltiden njutes med glädje
Af dem, som omringa mitt bord,
Månn' de inför Herren då vädje
För fader? — o, dyrbara ord! —
När muntra de sedan ses ila
Att blommor åt moder sin få,
Hon tänker, när barnena smila,
På den, som nu ensam må gå.

När solen sig rodnande sänker
Bak bergenas eviga rand,
Månn' någon med ömhet då tänker
På fader, försörjar' och man?
Ja, på längtans vingar de föra
En hälsning till den de ha kär —

I anden jag tycker mig höra:
«Gif fader i afton var här!«

Nr. 234.

O, bröder, låtom oss nu smila,
Låt tåren icke flyta mer!
Ty, hvad är död? — Naturens hvila
För det förkränkeliga ler.
Se, Herren med allsmäktig hand,
Skall för oss spränga grafvens band.

Hvi sörjen I? O, blid är döden
När kärleken i hjertat bor!
Vi samlas uti morgonglöden
Af den celestiala jord.
Hvar trofast själ skall frälsning få
Och segrande ur grafven gå.

En salig tröst i kampen vinnes
Fast ofta brista ömma band;
I andra verlden rikdom finnes,

Som öppnas för den fria and'.
Skönt den celestiala glans
Om grafven slår sin strålekrans.

Låt verldens barn af fasa rysa —
I otro, utan hopp de stå —
De falska fantasier hysa
Och Guds afsigter ej förstå;
Om lif på andra sidan graf,
Oss verlden kunskap aldrig gaf.

Men se, nu ljusets sköna låga
Så härligt sprider sig från Gud!
Vi nu med hopp i anden skåda:
När höras skall basunens ljud
Och lösas skola dödens band;
Då segrande framstår vår and'.

Nr. 235.

Jesus, född förutan rang,
Snart i härlighet skall komma

Under englasångers klang,
Att regera med de fromma.

Han var undergifven här —
Se, hans blod för oss har runnit!
Nu han vid Guds sida är,
Hvar han hafver ära vunnit.

Brutit har han dödens band,
Att vi måtte lifvet finna;
Om vi ledes af hans hand
Skola vi ock ära vinna.

Tänk hvad fröjd när vi få bo,
Under tusenårig hvila,
Här med Gud i fred och ro.
Låt oss till hans möte ila!

Nr. 236.

När vi denna gången ämna
Tala här i detta rum,

Bedja vi Gud, nåd oss lemna
Tala evangelium.

Väg till hvarje hjerta bana
Med försoning, nåd och frid.
Många själar icke ana,
Att de sofva denna tid.

Söker du ej Jesus, skatten,
Som ger ljus åt hvarje själ;
Vandrar du i synda natten,
Går omsider dig ej väl.

Ack vår vän, om nu du kände
Den, som står vid hjertats dörr,
Då dig utan tvifvel hände
Hvad, som aldrig händt dig förr.

Själar, eder vederqvicken
Utur Zions öppna brunn!
Upp mot Herren höjen blicken,
Byggen ej på sandig grund!

Syndens lustar fröjd ej gifver,
Men förderfvar blott din själ,
Tro på Jesus! — säll du blifver,
Intet rubbar se'n ditt väl.

Komme denna stund din lycka,
Att du finge tro och frid!
Gud dig vill i famnen trycka
Som sitt barn i evig tid.

Nr. 237.

Oss har nådens budskap nått,
Kallelsen till gästabudet,
Och vi hafva krafter fått
Följa evangelii-ljudet.
Jesus helgonen förenar
Med sig sjelf som stammens grenar.

Nu gör kärleken oss fri,
Deruti vi Fadren skåda,
Men i oss beklaga vi,

Att än svagheter vidlåda
Hjelp oss från desamma skilja,
Gör oss nöjde med din vilja!

Tills vårt hjerta slutar slå, —
Tills vår tid är här förgången, —
Vilje vi städs sjunga på
Denna nya hemlandssången:
«Gud sitt folk, vill städs bevara,
«Samla dem till himlens skara.«

Nr. 238.

Sjung helgonflock om seger,
Om Zions konungs makt!
Du allt med honom eger,
Han fienden nedlagt;
Sjung i ditt främlingsläger,
Hvad Segerfursten sagt:
«Den, som invid min sida går
Och följer mina segerspår,
Han lifvets krona får.»

O, att vår själ dock kunde
Sig sluta tätt till dig!
Vi ej för sanning blunde,
Men söker städs dess stig,
O, att af lof vi bunde
En krans, o Jesu, dig!
Hjelp Ande oss från sorg och ve, —
Må alltid uti tron vi se
Gud fader mot oss le.

O, att du dig förbarmar
Vid ångrens böneljud,
Och räcker nådens armar
Emot din jämmerbrud;
Och då fienden larmar
Så tystar du dess ljud.
O, var med oss, du Fader vår!
Så att din kraft ibland oss rår
Och läker alla sår.

Fritt verldens barn må larma
Mot trogna barnen små!

Ack såge de hur arma
De alla äro — då
De ropade: Förbarma
Dig öfver oss också!
Men blinda än för ordets ljus,
De hänga fast vid jordens grus
Och nå ej Fadrens hus.

O, håll oss du vid handen,
Du Segerhjelte vår!
Snart för den trötta anden
Din himmel öppnad står;
Här qvald i ökenlanden —
Der säll i evig vår.
O Zion! ljuf blir hvilan din,
I morgonväkt, din stjerna brinn!
Vi gå mot himlen in.

Nr. 239.

Sänd mig, Herre, till att säga
Folken deras syndighet,

Intet kan det kall uppväga,
Att förkunna salighet.

Fadrens kärlek, än den lågar,
Klar och varm en helig eld,
Mången den ej efterfrågar
För att blifva tillfredsställd.

O, att alla ville höra
Deres eget högsta väl!
Att de måtte bättring göra
För att få en frälsad själ.

Utaf Herrens kunskap jorden
Snart skall blifva öfverfull,
Höras skola dessa orden:
Detta sker för Jesu skull.

Jord och himmel sammanflyta
Öfverfylde af Guds namn,
Då vi aldrig vilja byta
Hvilan uti Zions hamn.

Nr. 240.

Se en gång hur tiden går,
Allting om sin ände spår,
Riken, folk till kamp sig rusta,
Retade af hämdens lusta,
Törsta efter strid och blod.

Jordskalf, hunger höras der,
Krig och uppror ser man här,
Det är veerna, som komma;
Men dock änglas ej de fromma,
Ty allt detta skall ju ske.

När du fikonträdet ser
Knoppas, vårens tid då ler;
Herrens löften dig påminna:
Allt bekymmer låt försvinna
Vid det klara morgonljus.

Käckt ditt hufvud då upplyft!
Du är frälst från dödens klyft

Och för himlen återvunnen;
Säll om du är trogen funnen
Med de pund, dig Herren gaf!

Låt oss, bröder, hand i hand
Vandra uti kärleksband;
Hem till Zion loppet rikta,
Guds profeter oss ej svikta —
Varden fylde med Guds And'!

Nr. 241.

Jesus Kristus är min borgen,
Kristus vill jag bygga på,
Då, när Babel höljs af sorgen,
Hoppets grundval skall bestå;
Är än Zions-vägen brant,
Är det likväl visst och sannt,
Efter striden njutas fröjder
Uppå Zions sköna höjder.

Tröstad der hos Gud jag sitter,
Sjunger högt min frihets-sång;
Ringa syns mig jordens glitter
Och jag glömmer dess förfång.
Borgar och palatser då
För mitt öga tyckes små,
Alla saknader jag glömmer
När mig Gud i famnen gömmer.

Nr. 242.

Zion, o Zion, hur är du mig kär!
Vandrar jag fjärran ell' vandrar jag
när,
Alltid en längtan uppfyller mitt bröst,
Du är mitt hopp och min glädje
och tröst.

O, hur jag längtar att lefva och bo
I dina dalar i tusenårs ro!

Långt bort från Babylons smärtor
[illegible] och nöd,
Undfly fördömelsens gräsliga död!

Herre, låt snart du mig komma
dithän,
Hvarest du talat till jorden igen,
Hvarest du upprest din kyrka
så ny,
Hvart dina barn nu så glade hänfly.

Der jag skall skåda min Frälsar'
och Gud,
Der skall jag lära hans heliga bud,
Der skall jag finna mot synden ett
skydd,
När afgrundsfursten är jagad och
flydd.

Hjelp mig, o Herre, att trofast jag må
Göra din vilja och frälsning uppnå!

När jag är luttrad och pröfvad och klar,
För mig till Zion och nådig mig var!

Zion, o Zion, du utvalda land,
Till dig jag kommer så snart som jag kan
Zion — hvar dukadt är himmelens bord, —
Du är den skönaste fläck på vår jord.

Nr. 243.

O, Zions land, der Guds tempel står,
När får jag glädjen till dig att komma,
Och lefva der i en evig vår,
I dina dalar, bland helgon fromma?
Re'n helgon fråga:
När syns din låga,
Din glans och ära,

Är den oss nära?
O Herre Gud!

I Herren mäktig, i mig dock svag,
Jag gläds att frälsningens ord få bära,
Förkunna sanningen hvarje dag,
Att män och qvinnor Guds bud må lära.
Ja, Gud förkunnar
Med englamunnar,
Att fullmaktsordning
På hans förordning
Åtlydas bör.

O, Zions land, du min lefnads mål,
Der lifvets flamma så klar skall brinna;
Till dig jag längtar från Babels prål,
Hvad hjertat saknat, jag der skall finna,
Då fot jag sätter,
Inom dess slätter,
Så ser jag under

I mark och lunder,
O härlighet!

O Israels Gud, du vår styresman,
Haf tack, att jag är din tjenar' blifven!
Gif kraft, att rätt jag utföra kan
Din vilja här, så jag fins inskrifven
I ditt register,
Att jag ej mister
Min plats och krona,
Men sist får trona
Hos dig, o Gud!

Nr. 244.

I morgonljusets gyllne glans
Förklarad grafven står,
Och lifvets kraft sin strålekrans
Kring dödens mörker slår;
Ty dödens bojor Jesus bröt,
Gick segrande ur grafvens sköt'.

Med evighetens krona står
Han öfver dödens natt,
Han visat oss hvar vägen går
Till lifvets dyra skatt;
Till Fadrens höga himlahus
Han leder oss från grafvens grus.

På andra sidan tårars dal
Från sorg och strid och ve,
Ej nått af jordens många qval,
Ett bättre hem vi se;
Så gråt då ej, och sörj ej mer!
I Andens hem hvar vän du ser.

Der finnes inga dödens sår,
I himmelsk salig ro,
Der allt som smärtar här, ej får
Intränga i vårt bo.
I lifvets sköna morgonstund
Vi uppstå ifrån grafvens blund.

För att en fallen Adams-slägt
Från döden frälsa få,

Har Jesus dödsinseglet bräckt —
Han har oss älskat så.
Hör jubelsången blir kungjord:
Han lefver, han uppstod på jord!

O salighet, o stilla frid,
Som genom grafven går,
Dit lifvets glans oss följer blid,
På oss ej döden rår.
För helgonen, som dö, ej gråt!
Igenom död går lifvets stråt.

Nr. 245.

Jag tjenar Gud, men's jag är ung,
Och från min barndoms vår;
Min tunga, för dig, Fader, sjung
Hvar dag, och år för år!
Jag prisar dig, som gaf mig namn,
Föräldrar, slägt och vän
I Zions ljufva modersfamn —
Tack, pris och tack igen!

För far och mor jag tackar Gud,
De lära mig ditt ord,
Att jag må hålla dina bud
Och lefva sällt på jord.
Styrk mig, min vandring fasthet gif,
Så att jag bildas här
För det celestiala lif
Bland Zions gudahär.

Då ungdoms skönhet virar sig
En krans af evigt grönt,
O, visdoms brunn, jag söker dig,
Ditt språng är friskt och skönt!
O, må jag evigt till ditt pris
Bland Zions slägten gå,
Och må jag glad i paradis
Invid din tron få stå!

Nr. 246.

För dig, o Fader, nu vi böja
Oss ned i denna morgonstund,

Nu själen sig mot dig vill höja
Med tack för nattens stilla blund;
Vi tacke dig för sömnen söt,
För ro och hvila, som vi njöt.

Haf tack för nåden, käre Fader,
Du viste oss förr'n lifvets slut!
Haf tack för det du nu tillstader
Ditt folk från Babel vandra ut!
Vi tacke dig för sannings ord,
Som du har sändt till denna jord.

Hjelp du oss nu i dag, vi bedja,
Och låt din And' oss leda fram;
O, må dig sanning städs oss glädja
I hoppet om det nya hem!
Ja, Herre, hjelp oss fram i dag,
Att vi dig vandra till behag.

Vi nu så trygt oss öfverlemna
Till dig med kropp så väl som And';

O, Gud, vill ondskans makt du hämma!
Och led oss städse vid din hand.
O, Fader, Son och Helig And'
Led du oss i förbundets band!

Nr. 247.

Jag vet på hvem jag bygger,
Jag vet hvad fast består,
Jag hvilar derpå trygger
När Babylon förgår!
Jag vet hvad ej skall svinna,
Hvad aldrig falla kan
När vismän gå som blinda,
Och vackla af och an.

Guds ord den klippan blifver,
Den trotsar makt och list,
Den man, som skydd mig gifver,
Det är min Herre Krist;
Hans And' är lifvets kärna,
Hans ord kan aldrig dö,

Han är den fasta stjerna
På tankens vilda sjö.

Jag vet på hvem jag bygger,
Jag vet hvad fast består,
Jag hvilar derpå trygger
När Babylon förgår!
Det rösten är som ljuder
Från Guds profeters mun,
Det ord, som Jesus bjuder,
Det är min klippegrund!

Nr. 248.

Det fins ett land, der intet törne
 sårar
Den lidande och trötte vandringsman,
Dit blickar mången pilgrim genom
 tårar,
Och lyfter åter upp sin matta hand;

Det fins ett land, dit aldrig stormen slungar
Sin vreda bölja mot dess blomsterkust,
Der fågeln evigt som i våren gungar,
Der sorgen dräper ej vårt hjertas lust —
O, land, mot dig min tanke ofta ilar,
Och i ditt ljus med salig glädje hvilar.

Den himmelska och aldrig släckta längtan
Kan fatta fullt det sökta landets namn,
När Anden trånande från Babel trängtar
Mot din förklarade och ljusa hamn;
Tack! Fader, tack! Din godhet gaf mitt hjerta
En smak på Zions saligheters haf;
Du lärde mig i glädje som i smärta
Att älska dig som tog — och allting gaf;

Du lärde mig hvad munnen knappt
kan stamma,
Att nära Andens himlaburna flamma.

Ty lifvets sanning, profetians dröm-
mar
Der vakna upp och friska ljuft vårt
sinn',
Der flöda mäktigt Andens djupa
strömmar,
Der väta saknadstårar ej vår kind.
I Zion, långt i vest bland dina kullar,
Jag känner mig som fogeln lätt och fri,
Och böjer mig i bön för Gud, han rullar
Verldsaltets solar uti harmoni,
Af prestadömets makt uppfylles
jorden
Se'n himlens frälsningsplan är stiftad
vorden.

Nr. 249.

Sköna Zion! käckt du stanna!
Med din frihetskrans om panna,
Med banér och svärd i hand
Väldigt uti Herrens And'!

Se i östern hur det dagas!
Gamla Babylon försvagas,
Tusenårets sol går opp,
Och förgyller bergets topp.

Dalarne af Ephraim fyllas —
Herren af sitt folk nu hyllas;
Under Israels zionsgång
Ljuder helgons jubelsång.

Flitigt Josephs barn arbeta,
Och de himlens bud få veta,
Samlas in i Jesu hjord,
Spisas, mättas vid Guds bord.

Sjung, o jord! med jubelstämma,
Snart din Gud är hos dig hemma;
Snart ej sorg ej suckan hörs,
Evigt jubelharpan rörs.

Zionselden lyser vida,
Och dess strålar glädje sprida;
Nu uppfyllas fäders ord,
Zion vaknar härliggjord.

Nr. 250.

Blomstra som en rosengård
Skola öde rymder,
Under Herrens makt och vård,
Under jubelhymner.
Mötas skall i stråledans
Libanons och Karmels glans,
Sarons ljufligheter.

Herren kommer, Gud med oss,
Ormens välde krossar,

Bjuda skall han ovän trots,
Han sitt folk förlossar.
Allt betalas då till slut:
Fienden skall jagas ut,
Som försköt Guds nåde!

Blindas ögon öppnas då,
Och de döfva höra,
Fjärran folk till Zion gå
Att Guds verk utföra;
Ja, de halta löpa snällt,
Stammar, som för mållös' gält,
Höja klart sin stämma!

Så i Herrens helgedom
Esaias spådde;
Tiden rann, och Joseph kom,
Englars ord oss nådde.
Babel mognas för Guds dom,
Zion ut af trängseln kom,
Paradis af öknen!

Nr. 251.

Vårt land, vårt land, vårt arfveland,
Ljud högt, du ljufva ord!
Ej lyfts en höjd mot himlens rand,
Ej sänks en dal, ej sköljs en strand
Mer älskad än vår bygd i nord,
Än våra fäders jord.

Vårt land är fritt, här slafveri
Ej smider tvångets block,
All verlden far oss stolt förbi,
Och dalen, som vi samlas i,
Den skys af hedningarnes flock —
Vi älska landet dock.

Vi älska våra strömmars brus
Och våra källors språng,
Vi älska slätten, skogens sus,
Vår stjernenatt, vårt sommarljus;
Hvad örat hör, hvad ögat ser
Oss friska känslor ger.

O land! du tusen helgons land,
Hvar fred och trohet bygt!
Der himlens Gud, med nådig hand
Oss gaf ett land, vår framtids land;
Var för din ringhet aldrig skygt!
Var, Zion, gladt, var trygt!

Din blomning, sluten än i knopp,
Snart mognar ur sitt tvång;
Se ur vår kärlek skall gå opp
Ditt ljus, din glans, din fröjd, ditt hopp,
Och högre klinga skall en gång
Guds helgons jubelsång.

Nr. 252.

Välkommen syskonskara,
Som kom från Babels strand!
Gud vill sitt folk bevara
I frid i Zions land.
Vi se från skilda trakter
Hit slägter samla sig.

Att fritt från mörkrets makter
Få vandra ljusets stig.

All verlden ses beundra
Och i förfäran stå,
Att skaror många hundra
Till Zions länder gå;
Den bäfvar för de domar,
Som främja Herrens sak,
Då afgrundsfurstens bommar
Förstöras under brak.

Det onda skall gå under,
Det goda skall bestå,
Det spåras alla stunder —
Guds helgon det förstå;
Ty ej det skall förblifva
Som hitintills det gått,
Att ulfvar lammen drifva
Och jaga dem med spott.

Vår Herde snart framträder,
Då Babel står i brand,
Sin plats han nu bekläder
Vid Fadrens högra hand;
Må verlden än baktala,
Mot oss med hätskhet stå,
Han skall sitt folk hugsvala
Och bära lammen små.

Här fån I bo och bygga,
Och grunda edert hem;
Hår ären I mest trygga,
Och lefven ibland dem,
Hvars troslif och förhoppning
Från Gud har sin uppkomst,
Och mognas här ur knoppning
Till fullhets sköna blomst.

Till jordens folk och stammar
Inbjudningen går ut,

Ännu er Gud anammar
Tills tålamod tar slut.
Det är den sista timman,
Den sena aftonväkt,
Den sista nådestrimman,
Som bjudes Adams slägt.

Nr. 253.

En engel ifrån himlen oss förkunnat,
Att Guds domstimma snart för dörren står;
Dock frälsningsbudet först skall bli förkunnadt
Förr'n Herren verlden med sin vrede slår.

Den engeln ropad' högt med basunstämma:
»Nu frukten Gud, och honom ära gif,

Som eger makt, att verldar skapa,
hämma —
Ej längre uti afgudsdyrkan blif.»

»Tillbedjen honom, som har skapat
jorden
Samt himlen, hafvet, vattukällorna;
Uti hans afbild menniskan är vorden,
Och han allena är Gud, Jehova!»

Det englens budskap öfver jorden
ljuder,
Förkunnande om Fadrens kärlek stor,
Och Herrens tjenare, med fullmakt,
bjuder
Nu frälsning fritt åt hvar som ordet
tror.

Dock, smal är stigen till Guds rike
förer,
Och få är de som vandra deruppå;

Ty endast de, som Fadrens vilja görer,
Kan evig salighet hos Gud uppnå.

Hör Kristus säger: »Den som icke
blifver
Af vatten född samt af den Helge
And',
Och sedan med all nit och största
ifver
Vill tjena Gud, ej frälsning finna
kan.»

Nu derför Herren detta budskap
sänder
På det, att alla måtte varning få,
Och när förkunnadt uti alla länder
Skall Herrens vrede öfver verlden gå.

Kom derför alla, som nu frälsning
söka!
Kom, lyssnen till Guds evangelium,

Samt tro på Kristus, och er låten döpa,
Och Herrens Ande mottag från den stund!

Nr. 254.

Hvilken fröjd, o Gud, att ega
Kunskap om din kärlek stor!
Intet detta kan uppväga
Af den fröjd på jorden bor.
Du oss lärt att Fader kalla —
O, hur ljufligt detta namn —
Och du älskar barnen alla,
Vill dem sluta i din famn.

Måtte vi då här oss lära,
Under denna pröfningstid,
Att ditt höga namn städs ära
Och att kämpa godt vår strid.

Mot all synd och ondskans makter,
Som oss möta på vår stig,
Git oss du, o Fader, krafter,
Derom vi anropa dig.

Måtte städs din And' upplysa
Oss om evangelii bud,
Så att vi ej tvifvel hysa
Om din stora nåd, o Gud;
Men, att vi må visshet ega,
Att vi äro dina barn,
Och ej uti striden, fega,
Snärjas uti Satans garn.

När vi utstått här vår pröfning,
Hvilken du oss fastställt har,
Måtte vi uti din boning
Få tillbringa sällhets dar.
O, vi längta åter komma
I din närhet, Fader kär!
Att der umgås med de fromma,
Som din vilja utfört här.

Nr. 255.

Herre, sänd till mig din Ande,
Att mig leda på min stig,
Så att, hvad som än må hända,
Jag må hålla mig till dig;
Ty du är mitt värn, min styrka,
Utan dig jag intet kan.
Hjelp mig derför rätt dig dyrka,
Du min Gud och Fader sann.

Och när jag mitt mål fullbordadt,
Hvarför du mig sände ned,
Måtte jag få höra ordet:
»Kom och njut utaf min fred!»
Dig, o Gud, jag önskar tjena
Ack! förlåt du all min brist,
Sänd din Helge Ande, rena,
Att mig leda först och sist!

Register.
